

Alkotmánybíróság
1051 Budapest Donáti u 35-45.

Dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr részére

Ügyszám: -

Tárgy: Alkotmányjogi panasz előterjesztése.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED] mint indítványozó, a 2015. december 8. napján kelt 9.B.474/2013/153. számú Kiskunhalasi Járásbíróság eljárása alatt hozott elsőfokú ítélet, továbbá a 2017.02.01. napján kelt 9. Bf. 389/2016/52. számú Gyulai Törvényszék eljárása alatt hozott másodfokú - jogerős - ítélet, illetőleg a 2017. december 15. napján kelt - Kúria eljárása alatt hozott - Bfv. III. 321/2017/25. számú ítélet vonatkozásában - **mely 2018.01.10. napján érkezett meg részemre postai úton keresztül** - az alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (továbbiakban: Abtv.) 52. szakasz (4) bekezdése alapján, az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő,

- azzal hogy az Alkotmánybíróság hatáskörét az alkotmányjogi panasz indítvány elbírálásához, és személyem jogosultságát az alkotmányjogi panasz indítvány előterjesztéséhez az Alaptörvény 24. Cikk (2) bekezdés c.) valamint d.) pontja, illetőleg az (Abtv.) 26. szakasz (1) bekezdése és az (Abtv.) 27. szakasza biztosítja {Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés a.) pont} -

A.) rész

I.) fejezet

{Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés f.) pont} kérve a T. Alkotmánybíróságot arra, hogy szíveskedjen a (Be.) 361. szakasz (1) bekezdésének - és a hivatkozott bírói döntéseknek - az alaptörvényellenességét megállapítani, és ezt követően teljes egészében megsemmisíteni, a hivatkozott jogszabályi rendelkezést, és a hivatkozott bírói döntéseket, majd új eljárásra utasítani az eljáró bíróságokat.

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés d.) pont} Az e fejezetben hivatkozott jogszabályi rendelkezés és a hivatkozott bírói döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdését.

{Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés b.) pont} Az alapjogsérelem lényege: hogy a hivatkozott jogszabályi rendelkezés és ennek alkalmazása alapján a hivatkozott bírói döntések meghozatalában részt vett tanács - tanácselnökön - felüli résztvevői függetlenül nem tudnak eljárni, mivel a nyilvános ülés az a meghatározott eljárási cselekmények előírása folytán behatárolja a másodfokú bíróság eljárásának kereteit, amelyből a tanácselnök álláspontjára az ügy tényezői alapján egyértelműen következtetni lehet, és tanácselnök mellett így a semlegességük sem érvényesülhet az ítélező bírácnak, mely miatt a döntés eredménye voltaképpen a tanács elnökének álláspontja alapján született.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/109 - 6/2018	
Érkezett: 2018 MÁRC 13.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 8 db	hi

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés e.) pont}

1.)

A hivatkozott jogszabályi rendelkezés, azért ellentétes a tisztességes eljáráshoz való jogommal, mivel **előre lehet következtetni arra, hogy** e jogintézmény alkalmazása során a másodfokú bíróság tanácselnöke **milyen álláspontot foglalt el az ügy előzetes áttekintése során**, mely előfeltétele annak, hogy a másodfokú eljárás során alkalmazandó eljárási formát megválassza. Ennek következtében a tanács többi tagjának függetlensége szertefoszlik, mivel az ügyem adataiból kiindulva, az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésemben kértem tárgyalás kitűzését, és hivatkoztam a (Be.) 82. szakasz (1) bekezdés b.) pontjának megsértésére, amely esetében a (Be.) 77. szakasz (1) bekezdése és a (Be.) 78. szakasz (4) bekezdése alapján, a felvett vallomás bizonyítékként nem értékelhető, és ha ez mégis megtörtént, - jelen esetben az elsőfokú bíróság eljárása alatt - akkor a felvett vallomás kirekesztése kötelező. [BH2005.11.386.I] Az eljárási szabálysértésre hivatkozásom mellett, a másodfokú bíróság tanácselnöke, - a (Be.) 353. szakasz (1) bekezdésében írtak ellenére - nyilvános ülést tűzött ki, holott a fenti esetben a (Be.) 363. szakasz (2) bekezdés b.) pontja alapján tárgyalás kitűzésének kellett volna következnie.

A (Be.) 361. szakasz (2) bekezdés a.) pontja alapján, - figyelemmel a bizonyítékok értékelhetetlenségére - nem tarthatott nyilvános ülést a Gyulai Törvényszék, így kizárólag a (Be.) 361. szakasz (2) bekezdés b.) pontja alapján tarthatta a nyilvános ülést, - figyelemmel a megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezésre, - hiszen amennyiben abszolút hatályú eljárási szabálysértés történt volna - a tanácselnök álláspontja szerint, - akkor sem kellett volna nyilvános ülést tartani [33/2013. (XI. 22.) AB határozat indoklás részének 17.) pontja] hanem a (Be.) 360. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján tanácsulésen határozhatott volna a Gyulai Törvényszék ez esetben, tekintve hogy törvényes vád hiánya esetén a (Be.) 2. szakasz (1) bekezdése és az ellenkezőből való következtetés elve alapján eljárás sem folyhatott volna, így a nyilvános ülés elmaradása nem jelentett volna eljárási szabálysértést, melyet erősít, hogy az elsőfokú eljárásban a bíróságnak még tárgyalás előkészítő szakaszban kellett volna az eljárást megszüntetni ez esetben.

Mindezek miatt előre lehetett azt látni, hogy a tanácselnök elfogult, hiszen az objektív adatok (jegyzőkönyvek hiányosságai) ellenére nem tárgyalást tűzött ki, holott a felvett bizonyítás törvénytelenségének orvoslása érdekében erre köteles lett volna. És mindaz, hogy bizonyítási eljárást fel sem vesz, utal arra, hogy már előre kialakította az álláspontját, a fellebbezésemben foglaltak ellenére. A bizonyítási eljárás lefolytatását követően is dönthettek volna úgy a Gyulai Törvényszéken, hogy elítélnek, de mivel előre tudta a tanácselnök, hogy milyen döntést fognak hozni, - így időszereési szempontokat előtérbe helyezve, - nyilvános ülést tűzött ki és elítéltek, helyben hagyva az elsőfokú Kiskunhalasi Járásbíróság ítéletét. [Be. 352. szakasz 2. bekezdés]

A (Be.) 351. szakasz (1) bekezdés szerint az elsőfokú ítéletben rögzített indoklás alapján lehet a (Be.) 353. szakasz (4) bekezdésre következtetni, és mivel például Jelasics Marján tanú - mentességre történő figyelmeztetés nélkül beszerzett - vallomása az **elsőfokú ítéletben rögzítettek alapján** a bűnösség megállapítását befolyásolta, ezért a bizonyítás a másodfokú eljárásban a (Be.) 353. szakasz (4) bekezdése miatt sem maradhatott volna el, így egyértelműen a (Be.) 353. szakasz (3) bekezdése alapján volt, - tárgyalás helyett, - nyilvános ülés kitűzve.

Önmagában már a fenti helyzetben tárgyalás helyett, a nyilvános ülésre történő idézés, a pártatlanság hiányára utal, melyet egyértelműen alátámaszt, az, hogy a Gyulai Törvényszék érdemben helyben hagyta az elsőfokú ítéletet.

2.)

A Gyulai Törvényszék eljárt tanácselnöke, egyben a Gyulai Törvényszék büntető kollégiumvezetője, ezért egyrészt némi igazgatási jellegű befolyással is bír, másrészt a vele egy tanácsban eljáró bírók egyike **kirendelés alapján teljesít szolgálatot a Gyulai Törvényszéken, egyébként Gyulai Járásbírósági bíró** () továbbá () bíró, Gyulai Törvényszéki bíró. A társasbíráskodás lényege, hogy minden - az adott tanácsban eljáró - bíró a saját álláspontját ütköztetheti a tanács többi tagjával, a függetlenség elve alapján Mindez hozzájárul ahhoz hogy megalapozott (ideértve a valósághű tényállást is) döntést tudjon hozni a másodfokú bíróság. Amennyiben a társasbíráskodás ténylegesen nem valósulhat meg, azáltal hogy minden tag a tanácsban nem fejtheti ki - függetlenül és befolyásától mentesen - a maga álláspontját, az azzal is járhat, hogy a tanács többi tagja meg sem ismerheti **azon, esetleg velük ellentétes álláspontot** amely alapján meglehet, hogy saját maguk is változtatnának az adott ügy kapcsán kialakított álláspontjukon. És önmagában az, hogy objektív tényezők (jegyzőkönyvi hiányosságok) ellenére tanácsülés van kitűzve az adott ügyben, holott nyilvánvalóan tárgyalás tartására lenne szükség, maga után vonja azt is, hogy a tanácselnök (aki kollégiumvezető is) előzetes álláspontját, a tanácsban eljáró másik két tag is **egyértelműen felismeri**, melynek következtében, azok a maguk álláspontját háttérbe szorítva, a tanácselnökkel egyetértésben hozzák meg a vádlottra nézve kedvezőtlen döntésüket, máskülönben esetleg saját maguk kerülhetnének kellemetlen helyzetbe az előmenetelük során, kiváltképp egy felrendelt járásbíró esetén így mindez. [20/2005. (V. 26.) AB határozat]

Hiába született a 20/2005. (V. 26.) AB határozatot követően kielégítőbb szabályozás a másodfokú eljárás formájának megválasztása kapcsán, hiszen még így is, logikai alapon vizsgálódva és az adott üggyhöz viszonyítva a tanácselnöki - eljárási forma megválasztására irányuló - intézkedés még mindig ésszerű kétséget ébreszt a pártatlanság kapcsán, hiszen következtetni lehet az ügyben kialakított álláspontjára, és ebből a döntés eredményére. [20/2005. (V. 26.) AB határozat indoklás részének 5.2.) pontja, 3-5.) bekezdés]

Mindezek után, a tanácsban eljáró másik két bíró függetlenül - szervezeten belülről érkező nyomás nélkül - nem tudja érvényesíteni a jogát arra, hogy álláspontjával befolyásolja a döntés eredményét, a tanácselnökben kialakult ellenérzés nélkül - és mivel a másodfokú bíróság csak a tanácselnök intézkedése által térhet át, nyilvános ülésről tárgyalásra, ezért - az esetlegesen kinyilatkoztatott másik a tanácsban részt vevő bíró álláspontja ellenére - nincs garancia arra, hogy a tanácselnök tárgyalást tűz ki, melyen bizonyítás felvételére lenne mód, emiatt a tanácsban eljáró két tag, abból tud dolgozni, ami az iratokból rendelkezésre áll és értékelhető bizonyíték, mivel értékelhetetlen bizonyíték alapján felmentésnek sem lehet helye, a tényálláshoz kötöttség (Be. 351. szakasz 1. bekezdés) folytán.

Esetemben a fentiek további korlátja, hogy () bíró eredetileg elsőfokú járásbíró, akinek normális esetben az eljárt másodfokú tanács két másik résztvevő bírójá, a más ügyekben elsőfokon hozott ítéleteit bírálja felül, amelyeket az eljárt tanács tanácselnöke kollégiumvezetőként akár magára is szignálhat, és elutasíthat arra az esetre, ha ellenkezően bármely ügyben - () bíró, mikor másodfokon járnak el tanácsban, ahol () bíró is tagként vesz részt. A bírói előmenetel során súlyozott szerepet kap az, hogy a bíró (jelen esetben ()) ítéletét mennyi esetben helyezik hatályon kívül, illetve változtatják meg. Így leszögezhető, hogy () bíró az ügyben egymaga nem sokat tehetne, - még akkor sem ha lenne ilyen szándéka - hiszen az esetlegesen csatolt különvéleménye, a másodfokú bíróság döntését nem befolyásolná, mindössze arra jó, hogy a tanácselnököt (aki kollégiumvezető) magára haragítsa, és ezen felül a különvélemény amelyet egy esetleges felülvizsgálati eljárásban megtekintenek, és helyesnek tartanak, az tudomásom szerint az ítélet esetleges

megváltoztatásával, vagy hatályon kívül helyezésre okot adó volta esetén az eljárás megismétlésével is járhat, mely **a saját előmenetelét is érinti**, mivel az eljárás másodfokú tanács tagjaként a tanács döntésének megváltoztatása, hatályon kívül helyezése az Ő személyét is negatívan érintheti tekintetben, hogy a döntés hatályon kívül helyezésével a bírói - szakmai jellegű - minősítése neki is hátrányba kerülhet, hiszen Ő is részt vett a tanácsban. Ezen felül a két másik tagé mindenképpen, amely további ellenérzést válthat ki a tanács két másik tagjából, mely nyilvánvalóan nem praktikus, ha az egyik tag a büntető kollégium vezetője.

3.)

A fentiek szerint az elsőfokú - engem marasztaló - ítélet megváltoztatásának eleve gátja az, hogy a tanácselnök dönti el, hogy tűz e ki tárgyalást, ha a tanács valamely tagja erre tesz javaslatot, és mivel ilyen jellegű javaslat esetén sincs erre vonatkozó kötelező érvényű előírás, ebből kifolyólag a felmentésnek eleve gátja volt a tanácselnök előre látható álláspontja, mely az elfogultságára egyértelműen utalt, amely az ítélet eredménye alapján kétséget kizáró bizonyítéka annak, hogy már előre elfogult volt.

A fentiek alapján álláspontom szerint, a nyilvános ülés kitűzésének lehetősége, a fentiek alapján alaptörvényellenes, mivel sérti a függetlenség és pártatlanság követelményét, és ez a eleve az adott jogszabály alaptörvényellenességéhez vezet. [3015/2014. (II. 11.) AB határozat indoklás rész, 26.) pontja] A tanácselnöknek nincs joga megválasztani az eljárási formát, hiszen az álláspontját az ügyel kapcsolatban a társasbíráskodás alapján együtt kell kialakítania a tanácsnak, főleg akkor, ha a tanácselnök előre kialakított álláspontja a tanács másik két tagját eleve hátrányos helyzetbe hozza az álláspontja kifejtése vonatkozásában, és a döntés befolyásolása tekintetében, mivel ez a vádlott vonatkozásában hozott döntés eredményét is jelentősen befolyásolja, mely a vádlottra nézve jelentős sérelmet von maga után. Így már önmagában az is, hogy az eljárási forma megválasztása a tanácselnök előzetes állásfoglalását kívánja meg, alaptörvényellenessé teszi a hivatkozott jogszabályi rendelkezést.

Másrészről az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy mindenkinek joga van ahhoz hogy felelősséget **tárgyaláson döntsék el**, így függetlenül attól, hogy jogorvoslati bíróság a másodfokú bíróság, a tisztességes eljáráshoz való jog alapvető követelményeinek köteles megfelelni, hiszen **a tényállást teljes mértékű megváltoztatására is jogosult**, így eltérő ténybeli eredmény születhet, figyelemmel arra is, hogy a (Be.) 348. szakasz (2) bekezdése alapján az **eljárás egészét bírálja felül**. Így lényegében nem arról van szó az eljárása alatt, hogy mindössze kötött tényállás jogi megítélését végezné el. Amennyiben az állam rendes jogorvoslati lehetőséget biztosít, úgy a jogorvoslati fórum álláspontom szerint tárgyalás tartására köteles, hacsak nem törvényes vád hiánya miatt tart tanácsulást, ugyanis egyes - hozzám hasonló - esetekben a nyilvános ülés kitűzése, a hozandó döntés eredményére alapos következtetési alapot nyújt, és a tanács tagjainak semlegességét is veszélyezteti, sőt erodálhatja.

A (Be.) 345. szakasza alapján a másodfokú eljárásban az elsőfokú eljárás szabályai irányadóak, így ha a fél új bizonyítékokat csatol, akkor azt a bizonyítás anyagába kell tenni, mely tárgyaláson történhet, bizonyítás felvétele esetén, figyelemmel a (Be.) 361. szakasz (2) bekezdésére, amely a meglevő - és értékelhető - bizonyítás anyagába tett adatok értékelését teszi lehetővé, így ez is azt erősíti, hogy a tárgyalás kitűzése helyett a nyilvános ülés megtartása esetében a leírtakon felül méginkább egyértelművé tette azt, hogy milyen eredmény fog születni. **Jelen esetben az új bizonyítékok csatolására még a Kecskeméti Törvényszék eljárása alatt sor került, így a Gyulai Törvényszék tanácselnöke annak ismeretében tűzött nyilvános ülést az ügyemben.**

A nyilvános ülés kitűzése a tanács másik két tagja számára olyan jelzés az ügyem - a fellebbezésben is hivatkozott - tényezői alapján, amely a tanács másik két tagjának befolyásolása által a függetlenségüket, és ezáltal a pártatlanságukat lerontó intézkedés, amely folytán az ügyem érdemére kiható hatással bír, mivel a tanács bármely tagjának az elfogultsága, - eredjen az akár a függetlenség hiányából, - véleményem szerint az ügy érdemére kiható alaptörvényellenességet idéz elő. [34/2013. (XI. 22.) AB határozat indoklás részének 28.) pontja, 21/2016. (XI. 30) AB határozat indoklás részének 38.) pontja]

Véleményem szerint, a nyilvános ülés kitűzése, ennek lehetősége, és az erre lehetőséget biztosító jogszabály alkalmazása által a másodfokú bírói döntés sérti a tisztességes eljáráshoz való jogom, mivel a pártatlanság hiányát támasztja alá a fentiek alapján - nemcsak a tanácselnök esetén hanem az egész - tanács vonatkozásában, figyelemmel a függetlenség hiányára is. [20/2005. (V. 26.) AB határozat indoklás részének IV. pontja 5.) alpontja]

Hiv. bírói gyakorlat:

BH2005.11.386

“A tanú törvényes figyelmeztetésének elmulasztása a tanú vallomásának bizonyítékok köréből való kirekesztését eredményezi.”

Hivatkozott ABH-k:

21/2016. (X.30.) határozat [38] *Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése mindenkinek alapvető jogot biztosít ahhoz, hogy az ellene emelt vádról, vagy valamely perben a jogairól és kötelezettségeiről törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül döntsön. A tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog része a pártatlanság követelménye, mely az eljárásban résztvevő személyekkel szembeni előítéletes, elfogulatlan eljárás követelményét jeleníti meg. A pártatlanság követelményének van egy szubjektív, a bíró magatartásában rejlő és egy objektív, a szabályozásban megnyilvánuló követelménye {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [48]}. A pártatlanság követelménye értelmében el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében {3242/2012. (IX. 28.) AB határozat, Indokolás [13]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a törvény által felállított bíróság függetlensége és pártatlansága egy olyan általános jogelv, amely a legalapvetőbb emberi jogok közé tartozik {lásd például: 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [25]}. Független és pártatlan bíráskodás hiányában az egyéni jogok érvényesítése szenved csorbát. Mindebből következik, hogy a tisztességes bírósági tárgyalás követelményrendszerének szerves részét alkotó függetlenség és pártatlanság a demokratikus jogállamokban feltétlen érvényesülést kívánó alkotmányos igényként jelentkezik {34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [28], lásd erről még: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}.*

3015/2014. (II.11.) AB határozat [26] *Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése mindenkinek jogot biztosít ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül elbírálja. A bíróság függetlensége és pártatlansága kizárólag egymásra tekintettel nyerhet értelmezést. A bírói függetlenség alkotmányos szabályát az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése tartalmazza, amelynek értelmében a bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben pedig nem utasíthatók. A történeti alkotmány vívmányai közé számító bírói függetlenség a bíróság Alaptörvényben meghatározott feladatának teljesítése, illetve a bírói hatalmi ág önállóságának megőrzése érdekében működő*

alkotmányos garancia. A bírói hatalom pedig döntő részt az ítélkezésben ölt testet. Éppen ezért a bírói függetlenség lényegi eleme, hogy az ítélkező bíró döntését akár a bírói szervezeten kívülről, akár a szervezeten belülről érkező befolyástól mentesen, kizárólag a jogszabályoknak, valamint belső meggyőződésének megfelelően hozza meg. Az ítélkezés függetlenségét pedig személyi, státusbeli és szervezeti garanciáknak szükséges szolgálniuk {erről lásd részletesen: 33/2012. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [72]–[81]}. Ehhez képest a pártatlanság követelménye azt hivatott elősegíteni, hogy az ítélkező bíró az ügyben résztvevő felekkel szembeni elfogultságtól vagy előítéletektől mentesen bírálja el az ügyet és hozza meg döntését. A pártatlanság követelménye egyfelől a bíró magatartásával és hozzáállásával szembeni elvárásként jelentkezik. Másfelől azonban mércét állít a jogszabályi környezettel szemben is. E mérce szerint az eljárási szabályoknak törekedniük szükséges minden olyan helyzet elkerülésére, amely a bíró pártatlanságát illetően jogos kétségeket ébreszthet. Ebből fakad, hogy a konkrét ügyben a bírónak nemcsak tárgyilagosan szükséges ítélkeznie, de a pártatlan ítélkezés látszatának megőrzése is feladata.

33/2013. (XI.22.) AB határozat [17] 2.2. A minimális feltételeket sem teljesítő vádirat, illetve vádindítvány nem alkalmas a bírósági eljárás megindítására. A vád törvényessége a bírósági eljárás lefolytatásának alapvető feltétele és annak hiánya az eljárás megkezdésének vagy lefolytatásának akadálya [Be. 2. § (1) bekezdése és Be. 6. § (1) bekezdése]. A vád törvényességének kérdésétől elkülönül a vád megalapozottságának kérdése. Míg ez előbbi az ítélkezés megkezdésének nélkülözhetetlen előfeltétele, addig az utóbbit éppen a bíróság ítélkezési tevékenységének eredménye igazolhatja. A hatályos büntetőeljárás rendszerében a törvényes vád hiányának következménye a büntetőeljárás kötelező, mérlegelést nem tűrő megszüntetése. Ennek megfelelően a bíróság akár a tárgyalás előkészítése során, akár a tárgyalás megkezdését követően hivatalból köteles vizsgálni a vád törvényességét és a törvényes vád hiányának megállapítása esetén mérlegelés nélkül szükséges megszüntetnie az eljárást [Be. 267. § (1) bekezdés j) pont; Be. 332. § (1) bekezdés d) pont; Be. 373. § (1) bekezdés I. c) pont; Be. 399. § (1) bekezdése; Be. 428. § (2) bekezdés]. Az Alkotmánybíróság értékelése szerint a törvényes vád hiányához fűzött szigorú eljárásjogi következmény az Alaptörvény XXVIII. cikkében megfogalmazott alkotmányos garanciarendszer tényleges érvényesülését erősíti, hiszen elejét veszi annak, hogy a védelem joga csorbulhasson, vagy az eljárási szerepek felcserélődésén keresztül az eljáró bíróság pártatlanságát kétely övezhesse. Ilyen okok alapján az Alkotmánybíróság nem osztotta az ítélőtábla indítványának azon érvelését, amelyben a törvényes vád hiányának jogkövetkezményeit szabályozó jogszabályhelyek alkotmányosságát kifogásolta. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság az ítélőtábla kezdeményezését ebben a részében sem találta megalapozottnak és a Be. 6. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaiban, a Be. 267. § (1) bekezdés j) pontjában; a Be. 332. § (1) bekezdés d) pontjában; a Be. 373. § (1) bekezdés I. c) pontjában; a Be. 399. § (1) bekezdésében; Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt szabályok alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló ítélőtáblai kezdeményezést elutasította. Az Alkotmánybíróság ezek után azt a kérdést vizsgálta meg, hogy a törvényes vád hiánya okán történt eljárást megszüntető végzés meghozatalát követően az ismételt vádemelés lehetősége és az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdésében foglalt kétszeres értékelés tilalma között milyen alkotmányos összefüggés állapítható meg.

34/2013. (XI.22.) AB határozat [28] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a független és pártatlan bírósághoz való jog a tisztességes eljárás követelményrendszerének olyan lényeges elemei, amelyek érvényesülése nélkülözhetetlen a többi alkotmányos alapjog védelméhez. E követelmények nyújthatnak ugyanis garanciát arra, hogy a felek egyéni jogairól egy valóban semleges fórum hoz döntést. Másfelől a független és pártatlan bíróság a jogállamok működésének egyik legfontosabb alapelve. A demokratikus jogállamokban ugyanis nélkülözhetetlen, hogy a bíróság döntései a kötelező erő, és a véglegesség igényével léphessenek fel. A bíróság pedig

kizárólag akkor felelhet meg ezeknek a várakozásoknak, ha eljárásait függetlenül és pártatlanul, a tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerével összhangban folytatja {erről lásd: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}. Független és pártatlan bíráskodás hiányában az egyéni jogok érvényesítése szenved csorbát. Mindebből következik, hogy a tisztességes eljárás követelményrendszerének szerves részét alkotó függetlenség és pártatlanság a demokratikus jogállamokban feltétlen érvényesülést kívánó alkotmányos igényként jelentkezik.

20/2005. (V.26.) AB határozat indokolás részének IV.) pontja 5.2.) alpontja, 3-5.) bekezdés:

Az Alkotmánybíróság a 67/1995. (XII. 7.) AB határozatában fejtette ki részletesen a bíróság pártatlanságával kapcsolatos álláspontját. „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítéletmentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében” (ABH 1995, 346, 347.). Leszögezte továbbá azt is, hogy a pártatlanság kérdését objektív és szubjektív nézőpontból egyaránt vizsgálni kell. „A pártatlanság [...] egyrészt azt a követelményt támasztja, hogy a bíróság tagjai személyes előítéletektől mentesek legyenek, másrészt – objektív nézőpontból vizsgálva – megvan-e a pártatlanság megfelelő látszata.” [részletesen továbbá: pl. 32/2002. (VI. 4.) AB határozat, ABH 2002, 153, 161.; 17/2001. (VI. 1.) AB határozat, ABH 2001, 222, 227-228.]

A tanácsülés szabályozása egyik tekintetben sem felel meg a hivatkozott határozatokban kifejtett, az Alkotmány 57. § (1) bekezdéséből fakadó követelményeknek.

A korábbiakban már részletezettek alapján (IV/2. pont), a kitűzéskor irányadó mérlegelési szempontok hiánya sugalmazhatja olyan következtetés levonását, mely szerint a másodfokú bíróság az eljárási forma megválasztásával eleve kialakította álláspontját az ügy érdeméről. Ez már önmagában is kétségbe vonhatja a bíróság pártatlanságát. Hasonlóképpen aggályos, hogy a tanács összetételéről szóló információ híján a fellebbezésre jogosultak nem élhetnek a kizárási indítvány előterjesztésének lehetőségével, s jegyzőkönyv hiányában utólag sem áll módjukban az erre alapított utólagos jogkövetkezmények (felülvizsgálat) érvényesítése sem.

II.) fejezet

{Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés f.) pont} Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy - **a jelen fejezetben foglaltak alapján is**, - szíveskedjen a hivatkozott bírói döntések alaptörvényellenességét megállapítani és megsemmisíteni azokat, és ezt követően új eljárásra utasítani az eljáró bíróságokat.

{Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés d.) pont} A hivatkozott bírói döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1),(2),(3) bekezdését.

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés b.) pont} Az alapjogsérelem lényege, hogy: az eljáró bíróságok a védelemhez való jogom olyannyira korlátozták, hogy a fegyveregyenlőség elvének követelményét megközelítő módon sem tudtam érvényesíteni a bizonyítási indítványaimból nyerhető adatok perbe történő bevonását, így azok a mérlegelés tárgyat nem képezhették, és mindez az ártatlanság vélelmének elvét is sérti, mivel **megalapozott bizonyítás** szóba sem jöhet addig míg a bíróság a felek bizonyítási indítványait közel egyenlő mértékben nem fogatosítja, főleg úgy ha - ahogy esetben is - érdemi indokolást nem nyújt a védelem bizonyítási indítványai elutasításának okáról. Az ártatlanság vélelmének elve akkor áll fenn, ha a bíróság a vádlottnak lehetőséget biztosít ahhoz hogy érdemben védekezzen, így ha ez nem valósul meg akkor a bíró elfogultságára alappal lehet következtetni, mivel a törvényi vélelem figyelmen kívül hagyásának nem lehet más oka, kizárólag az elfogultság, másképp megfogalmazva a pártatlanság hiánya.

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés e.) pont}

1.)

A hivatkozott bírói döntések ellentétesek az ártatlanság vélelmével, a védelemhez való jogommal, és a tisztességes eljáráshoz való jogommal, mivel: a (Be.) 7. szakasza kimondja, hogy **mindenkit ártatlannak kell tekinteni, mindaddig ameddig a büntetőjogi felelősségét jogerősen meg nem állapítják**. Ezt a törvényi vélelmet át kell törni annak érdekében, hogy a vádlottat, el lehessen ítélni. {34/2013. (XI.22.) AB határozat 43-44.) pont} A törvényi vélelem áttörésének feltétele, hogy kétséget kizáróan kell bizonyítani a vádlott elítéléséhez szükséges tényeket. [Be. 4. szakasz 2. bekezdés] És mindezek - e feltételek szerinti - bizonyítása az ügyész feladata [Be. 4. szakasz 1. bekezdés] hiszen ha az ártatlanság vélelme érvényesül az eljárásban, akkor a vádlottól az ártatlanságának (hogy nem követte el a vádban szereplő bűncselekményt) bizonyítása nem várható el, mivel amennyiben a vádlott tényleg nem tett semmit, akkor lehetetlen feltétel elé állítják, hiszen nemleges tényekkel szemben bizonyítás nem lehetséges.

A kétség az adott bűncselekmény elkövetését alátámasztani hivatott tények bizonyító erejét csökkenti. Emiatt a vádlott bizonyítási indítványai, amennyiben azok a terhére rótt bűncselekmény elkövetését alátámasztani hivatott tények cáfolatára irányulnak, akkor a (Be.) 5. szakasz (3) bekezdése és a (Be.) 43. szakasz (2) bekezdése d.) pontja alapján fogatosítani kell. [Be. 75. szakasz 1. bekezdés, rendelkezésének az ellenkezőből való következtetés elve szerinti jelentése]

A vádlott - az ellene szóló bizonyítékok hitelességét cáfolni kívánó - bizonyítási indítványainak elutasítására akkor kerülhet sor, ha a vádlott felmentésének lehet helye az ügyészség indítványából beszerzett adatok alapján vagy ha a tényállás megalapozott olyan tekintetben, hogy az valóságként tükrözi a megtörtént eseményeket, melyek hasonlóképpen a vádlott felmentését eredményezik.

Első látásra a vádlott által indítványozott bizonyítás parttalanná teheti a bíróság eljárását, de ez nem így van, mivel a vádlottnak sem áll érdekében az, hogy alaptalan bizonyítási indítványt tegyen, hiszen az abból származó tény akár kedvezőtlen is lehet rá nézve. És ez a helyzetén egyértelműen ront, mivel az ellene szóló bizonyítékokból származó tényeket, így nem hogy megcáfolni nem tudja az esetlegesen alaptalan és az időhúzásra irányuló bizonyítási

indítványokkal, hanem az azokból származó tények - ügyészégi bizonyítási adatokat - cáfolni képtelen volta arra utal, **amennyiben a vádlott bizonyítási indítványait foganatosítják**, hogy a vád szerinti cselekmény valóban megtörtént.

Az in dubio pro reo elv megkívánja, hogy a sikertelen bizonyításra vonatkozó kockázateloszlást az ártatlanság védelme alapján a vádló viselje, de ez a vádlott bizonyítási indítványainak foganatosítását nem gátolja, így azt sem lehet állítani, hogy a vádlott bizonyítási indítványainak az elutasítására a (Be.) 4. szakasz (1) bekezdése alapján kerülhetne sor.

A fegyverek egyenlőségének elve megköveteli, véleményem szerint azt is, hogy a vádlott bizonyítási indítványai legalább olyan mértékben kielégítést (foganatosítást) nyerjenek mint az ügyészség indítványai. Ez alapkövetelmény, hiszen a fegyverek egyenlőségének elvét mint a védelem számára garanciális jelentőséggel bíró jogosítványt a bizonyítási indítványok foganatosítására vonatkozóan is alkalmazni kell, leginkább azért mivel a védelem a bizonyítási indítványokból beszerezhető adatokat más módon [Be. 50. szakasz 2. bekezdés] nem tudja beszerezni, hiszen egyéb esetben ezt az ügyvéd megtenné. Ehhez hozzáteszem hogy az okiratok beszerzésére sem egyforma lehetőség van, mivel az ügyészségnek **mint hatóságnak köteles minden intézmény adatot szolgáltatni, míg ezt az ügyvéd eljárása esetén megtagadhatja**. Emiatt a bizonyítási indítványokból beszerezhető adatok bíróság elé tárása során jóval nehezebb helyzetből indul a védelem, mint az ügyészség.

Ezen felül az elutasított bizonyítási indítványt, indokolni kell (Be. 258. szakasz 3. bekezdés f.) pont), mivel ebből ítélhető meg az, hogy a védelemhez való jog **ésszerű oknál fogva és a megengedett mértékben volt e korlátozva** (Alaptörvény I. Cikk 3. bekezdés), vagy sem. Ezért a fentiek alapján ha minimum követelményként a bíróság a vádlott (védelem) bizonyítási indítványai **közül legalább annyit nem foganatosít mint az ügyészség esetében, akkor egyértelműen sérül a védelemhez való jog, még akkor is ha a bizonyítási indítvány elutasításának indokát adta a bíróság, és ezen indokok az adott bizonyítási indítványra vonatkoztatva ésszerű indokát is képeznék az adott indítvány elutasításának**. Amennyiben e minimum követelmény sem teljesül, akkor a bíróság indokolása sem pótolja azon bizonyítási indítványokból nyerhető adatokat, melyeket elutasított, figyelemmel a fegyveregyenlőség elvére is. *[például: ha az ügyész 15 indítványt tett és ebből 12 foganatosítva lett, akkor a vádlott 15 bizonyítási indítványa közül 8 foganatosítása és 7 elutasítása azt eredményezi, hogy a 7 bizonyítási indítvány elutasításának nem lehet ésszerű oka a fegyverek egyenlőségének elvére tekintettel.]*

A fentiektől eltérően amennyiben a két oldal (ügyészség, védelem) bizonyítási indítványai **közül arányos mértékben foganatosítja a bizonyítási indítványokat a bíróság, és a védelem egyes bizonyítási indítványainak elutasítását nem megfelelően indokolja, akkor is sérülhet a védelemhez való jog**, ugyanis a vádhatósági eljárásban a vád aránytalanul kedvezőbb helyzetben van mint a védelem. Így **ennek korrekciójára a bírósági eljárás során kell hogy sor kerüljön**. Ezért állítom, hogy minimumkövetelmény az, hogy a bíróság **legalább oly mértékben foganatosítsa a védelem (vádlott) bizonyítási indítványait mint ahogy tette azt az ügyészség által előterjesztett bizonyítási indítványok esetében**.

A két oldal (ügyészség, védelem) bizonyítási indítványai egyenlő mértékű foganatosításának elmaradása, egyértelműen sérti a fegyverek egyenlőségének elvét, mely a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmével is jár, azon felül hogy az anyagi igazság sérelme is kirajzolódik ebből, mert a fegyveregyenlőség elvének érvényesülését elérő bizonyítási indítvány foganatosítás hiánya arra utal, hogy a valódi tényállást a bíróság nem is akarja tisztázni, - a (Be.) 12. szakasz (1) bekezdése és a (Be.) 75. szakasz (1) bekezdése ellenére - mely igazságtalan döntésre vezet.

Az elutasított bizonyítási indítványok indoklásának hiánya, vagy az indoklás **szükségesség arányosság tesztnek való meg nem felelése** önmagában is a védelemhez való jogot sérti, figyelemmel arra hogy a fegyveregyenlőség elve nem a bírósági szakaszra vonatkozik, hanem az egész büntetőeljárásra, és így a vádhatósági eljárásban a védelemhez való jog csorbulásával járó védelmi jogosultságok háttérbe szorulását hivatott biztosítani a bírósági szakaszban a védelem jogának maradéktalan érvényesülése által, és amennyiben a bíróság **a vádlott bizonyítási indítványai közül legalább annyit nem foganatosít, mint az ügyészség bizonyítási indítványai közül, és ilyen feltétel mellett a bizonyítási indítványok elutasításának indokát sem adja**, akkor sérti az ártatlanság vélelmét is, hisz ha ez az elv ténylegesen érvényesülést nyer az eljárásban, az magával vonja azt is, hogy a bíróság a vádlott bizonyítási indítványai foganatosítását (így a rá nézve kedvezőnek mutakozó tényeket beszerzését) elvégzi. [3265/2014. (XI. 04.) AB határozat indoklás részének 39.) pontja] Amennyiben van vádlotti bizonyítási indítvány akkor úgy, - **hogy az abból nyerhető adatokat a bíróság - az indítvány foganatosítása által - nem szerzi be**, - a vádlott elítéléséhez szükséges, a kétség fennálltát kizárni hivatott adatok a bizonyítási eljárás során a - kétséget kizáró - bizonyosság fokát nem érhetik el, egy tisztességes eljárásban, hiszen nem lehet tudni, hogy milyen adatok lettek volna nyerhetők a vádlott indítványának foganatosításával. [3243/2014. (X. 04.) AB határozat indoklás részének 19.) pontja]

A vádlott bizonyítási indítványai közül a bizonyosság kizárására elegendő az is, egy tisztességes eljárásban, ha **néhány olyan tényt fel tud mutatni, ami arra enged következtetni a bíróságot, hogy a történések az ügyész vádja szerinti cselekmény kapcsán esetleg nem biztos, hogy megtörténtek**, így ha ez elmarad az eljárásban - azért mert a vádlott egyetlen bizonyítási indítványát sem foganatosítja a bíróság annak érdekében, hogy a terheltet mentő adat meglepte fel se merüljön az eljárásban, - az utalás arra, hogy a bíró nem semleges, hiszen az ártatlanság vélelmének – törvényi előírás ellenére – hiánya az adott bíróban csak az elfogultság eredményeként következhet be.

Amennyiben a bíróság az eljárásban előterjesztett **összes vádlotti (védelmi) bizonyítási indítványt elutasítja, és érdemi indokolást sem ad ennek okáról**, akkor véleményem szerint leszögezhető, hogy **megsértette az ártatlanság vélelmét, a védelemhez való jogot, és a tisztességes eljáráshoz való jogot. Esetemben ez történt!**

Mindezt súlyosbítja, ha a bíróság a bizonyítási eljárás során, **a bizonyítási indítványok előterjesztését követően azonnal**, még az aznapi tárgyalás során elutasítja azokat, **még mielőtt a vád tanúit meghallgatta volna**, hiszen akkor ezzel méginkább rámutat, hogy az ártatlanság vélelme nem áll fenn az eljárásban, mivel ez arra utal, hogy a vádban szereplő bűncselekmény alátámasztására - az ügyész által - meghallgatni indítványozott tanúk kihallgatása **előtt tudja a bíróság azt, hogy el fogja ítélni a vádlottat úgy - annak ellenére - hogy ekkor még a bűncselekmény megtörténte sem lehet bizonyított.** [3243/2014. (X. 03.) AB határozat indoklás részének 36.) pontja]

Az ártatlanság vélelme [30/2014. (IX. 30.) AB határozat indoklás részének 55-57.) pont] törvényi előírás, így a törvény ellenére e vélelem hiánya egyértelműen a pártatlanság hiányára utal. [34/2013. (XI. 22.) AB határozat 28.) pont, 21/2016. (IX. 30.) AB határozat 38.) pont, 25/2013. (X. 04.) AB határozat 38.) pont, 67/1995. (XII. 07.) AB határozat indoklás II. rész 1.) alpont 1.) bekezdés]

Az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 01.) AB határozat indoklás részének 34.) pontja alapján a bíróságnak egy minimális indoklási kötelezettsége származik az ügydöntő határozatban

megállapított tényállás így a bizonyítási indítványok elutasítása kapcsán, ennek hiánya - minthogy a bizonyítási indítványokból adatok nyerhetők, és ezek alapján a megállapított tényállás eltérő lehetne - a tisztességes eljáráshoz fűződő indoklási kötelezettség nem teljesítését vonhatja maga után, főleg akkor ha a bíróság a bizonyítási indítványok elutasításának okaként azt rögzíti, hogy a bizonyítási indítványok nem változtathattak volna a tényálláson, hiszen önmagában ez az álláspont magából a bizonyítási indítványok elutasításából is kitűnik. Az indoklás részben azt kell rögzíteni, hogy miért látja a bíróság úgy hogy az adott védelmi bizonyítási indítvány foganatosítására nincs szükség. Az indoklási kötelezettség elmaradása - lévén hogy az ártatlanság vélelmének elvét sérti ennek elmaradása, - az ügy érdemére kiható alaptörvényellenességet idéz elő véleményem szerint, figyelemmel arra hogy az ártatlanság vélelmének hiánya, a pártatlanság hiányát támasztja alá. {30/2014. (XI.30.) AB határozat 44.) pontja}

A bizonyítási indítványok elutasítását, ezen túlmutatóan nem lehet összességében indokolni, hanem minden egyes bizonyítási indítvány elutasításának okát, külön - bizonyítási indítványokra vonatkoztatva - kell közölnie a bíróságnak, hiszen az indoklás nyújt alapot a fellebbezés során eljáró bíróság számára ahhoz, hogy a fellebbezéssel támadott ítéletet megalapozottan felül tudja bírálni, ennek során ellenőrizni, hogy a tényállás helyes e, figyelemmel a tényálláshoz kötöttség elvére is. A fellebbezésben egy hiányosan indokolt döntést nem lehet érdemben támadni sem, mely a jogorvoslati jog formálissá válását eredményezi, hiszen érvek hiányában, a semmi ellen ellenérveket támasztani, majdhogynem lehetetlen, és a másodfokú eljárás funkciójából következően, a vádlottnak lehetőséget kellene adni arra, hogy nem csak az első fokú eljárásban előadott érveit ismételhesse meg, hanem érdemben vitatni tudja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, és a terhére megállapított bűncselekmény megvalósulását. (pl: tényállásszerűség meglétét) A kellő indoklás hiánya ezért a jogorvoslati joggal is szoros összefüggést mutat, és kifejezetten sérti a hatékony jogorvoslat követelményét {14/2015. (V.26.) AB határozat 29-32.) pont} mert bár a magasabb szervhez fordulás lehetősége elviekben adott, és a jogorvoslás lehetősége is, de ténylegesen, támadható érvek hiányában, érdemi tartalmat nem adhat a másodfokú bíróság számára a jogorvoslat. Az elutasított bizonyítási indítványokból beszerezhető - de beszerezni elmulasztott - adatok ismeretlen volta miatt a tényálláshoz kötöttség folytán, azt sem lehet állítani, hogy a másodfokú bíróság, az önkényesen vázolt elsőfokú ítéleti tényálláson változtatni tudna, olyan adatok ismeretének hiányában, amelyek a megállapított tényállást, illetőleg az értékelt bizonyítékok hitelességét cáfolni tudnák. Ennek következményeként a jogorvoslati jog gyakorlása folytán megnyíló másodfokú bírói eljárásban a hatékony bírói jogvédelem tényleges fennállása megkérdőjelezhető.

Esetemben az összes bizonyítási indítványom elutasította az első és a másodfokú bíróság is, még a bizonyítási eljárás alatt, több alkalommal még aznap ahogy azokat előterjesztettem. [3265/2014. (XI. 04.) AB határozat indoklás részének 31.) pontja] A bizonyítási indítványoknak nemhogy ésszerű indokát, de még indokot sem adott arra vonatkozóan, hogy miért helyezkedett arra az álláspontra, hogy a bizonyítási indítványaim a tényállást nem befolyásolták volna. Önmagában időszzerűségi és pergazdaságossági szempontok miatt a védelemhez való jog ilyen jellegű korlátozása nem áll arányban az időszzerű ügy elbírálása által - esetleg - előállott előnyökkel, [hasonlóan: 166/2011. (XII. 20.) AB határozat indoklás részének 1.) pontja] figyelembe véve azt is, hogy az eljárás alatt a vádirat benyújtása és az első tárgyalás között eltelt idő, huzamosabb időtartamot ölelt fel, mint az első és az utolsó tárgyalás között eltelt idő.

Álláspontom szerint az ártatlanság védelme elvének érvényesülése ellen hat, ha a bíróság az előtt kezd vizsgálni a vádlott büntethetőségét, mielőtt a vád tanút a bíróság meghallgatta volna, és így azelőtt hogy a vádban foglalt cselekmény bizonyítást nyert volna. Véleményem szerint ezt követően lehetne azt vizsgálni, hogy a vádlott esetében büntethetőségét kizáró ok fennáll - e az eljárásban vagy sem, máskülönben egyértelműen arra utal az, ha a vád tanúinak a meghallgatása előtt a bíróság a vádlott büntethetőségét vizsgálja, hogy el fogja ítélni. És az, hogy ezt már a bizonyítási eljárás során tudja, holott az ügyészség tanúinak a meghallgatása még nem ért véget, arra vall, hogy **az ügyészség felé pártos a bíróság.**

Ezen felül amennyiben – ahogy a jelen eljárásban is – a bíróság hivatalból a Be. 1. szakasza és a Be. 305. szakasz (1) bekezdése ellenére pszichológusszakértőt rendel ki az ügyészség tanúinak meghallgatása előtt, annak vizsgálatára, hogy a sértett szavahiható – e, holott ennek eldöntése nem a (Be.) 99. szakasz (1) bekezdésében foglalt - különleges szakértelemnek minősülő - szakértelmet igényel, akkor mindez arra utal, hogy a bíró megpróbál terhelő bizonyítékot gyártani a vádlott ellen, - hiszen mindez esetemben úgy történt, hogy a hangfelvételeim kétséget kizáró módon alátámaszták az ártatlanságomat, - tekintettel arra, hogy a pszichológusszakértő véleménye nem változtatna a helyzetemen ilyen esetben. {14/2002. (II.01.) AB határozat III.) pont 3.) alpontjának 1-3.) bkezdése} És azt sem lehet állítani, hogy az eljáró elsőfokú bíró a valóságghú tényállást kívánta feltárni, hiszen egyrészt az ügyész által indítványozott bizonyítás ekkor még nagyban tartott, és az én összes bizonyítási indítványom elutasította, mely arra utal, hogy éppen az engem mentő tények felderítése nem állt szándékában, holott a megalapozott bizonyítás előfeltétele az ártatlanság védelmének érvényesüléséhez, mely magában foglalja azt, hogy a fegyverek egyenlőségére figyelemmel a védelem bizonyítási indítványait is legalább olyan mértékben fogadatosítsa a bíróság, mint az ügyészségét, hiszen a megalapozottság előfeltétele az, hogy a vádlottnak lehetősége legyen a terhelő bizonyítékok hitelességét cáfolni, [3265/2014. (XI. 04.) AB határozat indoklás részének 36.) pontja] és ennek eredményeként a bíróság valóságghú tényállást tudjon megállapítani az anyagi igazságnak megfelelő döntés meghozatala érdekében.

A (Be.) 99. szakasz (1) bekezdése alapján kizárt volt a pszichológusszakértő bevonása az eljárásba, és értelemszerűen így az általa készült szakvélemény sem minősülhet értékelhető bizonyítéknak, mivel a funkciómegosztás sérelmével szerezte meg a bíróság, és annak ellenére hogy az in dubio pro reo elv megkívánja azt, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, értékelve lett, és többek között ez alapján jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a vádban írt bűncselekményt elkövettem, így tulajdonképpen vádfunkciót töltött be a pszichológusszakértő hivatalból történő kirendelésével, és azzal, hogy a sértettet, akkor küldte a szakértőhöz, amikor az ügyészség által indítványozott bizonyítás nem folyt le, továbbá az ilyen bizonyíték terhemre értékelése a (Be.) 4. szakasz (2) bekezdése folytán egyébként sem történhetett volna meg. A két tényező, gondolok itt a hivatalból történő bizonyításra, mely kizárólag a hátrányomra történhetett és a kétséget ki nem záró bizonyíték terhemre értékelésére, alapján majdhogynem tényszerű az elsőfokú bíróság szándéka, melyet fentebb is írtam, hogy ellenem bizonyítékot kívánt gyártani. A pszichológusszakértő véleménye előtt is fennállt annak a lehetősége hogy a sértett igazat mondhat, így azzal, hogy ennek lehetőségére a szakvélemény felhívta a figyelmet, terhelt bizonyítékot nem jelenthetne.

Az in dubio pro reo elv azt kívánja meg, hogy minden tény kétséget kizáróan legyen bizonyított és ha ez a feltétel fennáll, akkor lehet az adott tényről rögzíteni a terhelt terhére szóló történeti tényállásban. {ÍH2014/1/12} A bíróság nem adott számot arról, hogy a vádban szereplő bűncselekmény törvényi tényállásának megvalósulásához szükséges tényeket (fenyegetés, kényszerhatás, kár, továbbá a kényszerhatás és a (kár) eredmény közötti összefüggést) milyen adatok alapján, és milyen érvek alapján látta kétséget kizáróan megállapíthatónak. Az elsőfokú bíróság mindössze azt hangsúlyozta, hogy a zárt láncolatot alkotó terhelt bizonyítékok alapján

kétséget kizáróan bizonyított a bűncselekmény megvalósulása. De annak nem adta indokát, hogy miért: konkrétan azt hogy például a fenyegetés kétséget kizáró voltát alátámasztani hivatott adatok, miért támasszák alá a kényszerhatás kétséget kizáróan megállapítható fennállását. Figyelemmel arra is, hogy a pszichológusszakértő véleménye lehetőségként rögzíti azt, hogy a sértett valóban azt mondhatta, amit én hallani akartam, vagy amire - állítása szerint - én utasíthattam. Emiatt a sértett vallomásaiban foglalt **egyéb állításokat** - amelyek a kétséget kizáró bizonyító erőből nyilvánvalóan messze állnak - **nem tudni miért támasztotta alá a valószínűség szintjét el nem érő szakvélemény**, vagy a sértett élettársa által meg az édesanyja által - közvetett tudomásszerzés alapján - **a sértett elmondásából szerzett adatok**, melyeket a büntetőeljárásban előadtak milyen okból kifolyólag, milyen indokok mentén voltak az in dubio pro reo elv ellenére kétséget kizáró bizonyítékok. Továbbá a kár bekövetkezte miért volt kétséget kizáróan megállapítható, annak ismeretében, hogy a bíróság az általam csatolt adatok alapján tudta, hogy a sértett bankszámlájáról érkező pénzüsszegek akár az édesanyám által 2007.06.28. napján illetőleg 2007.07.28. napján a sértettre bízott 1.100.000 forintjából is származhattak. Amennyiben az édesanyám - elsikkasztott - pénzét küldözgette el a nagynéném (sértett) akkor értelemszerűen kár sem érhetett volna, akkor sem ha a fenyegetés valóban megtörtént volna. Az elsőfokú bíróság az ítéletben rögzítettek szerint - az eljáró bíró által sem vitatottan - minden általam csatolt bizonyítékot kizárt, a bizonyítékok közül, mindössze azzal az indokkal, hogy nincs összefüggésben a jelen eljárással. Arra vonatkozóan, hogy miért nincs összefüggésben - véleménye szerint - nem nyújtott indoklást.

Egyes tényállási lemekre vonatkozó egyes bizonyítékok, álláspontom szerint nem alkothatnak zárt logikai láncolatot, és nem erősíthetik a többi - de más tényállási elemekre vonatkozó - bizonyítékok bizonyító erejét. Ez önmagában is ellentétes a logika szabályaival.

A fegyveregyenlőség elve megkívánja, hogy a felek közel azonos lehetőséget kapjanak az álláspontjuk kifejtésére és alátámasztására. [25/1991. (V. 18.) AB határozat indokolás II.) rész 1.) alpont 3.) bekezdés] Így - a (Be.) 43. szakasz (2) bekezdés d.) pontja szerint - legalább arra, lehetősége van a vádlottnak, hogy bizonyítékokat csatoljon, és mivel **a védelem hatékony gyakorlásának biztosítása (Be. 5. szakasz 3. bekezdés) elengedhetetlen**, mindez magában foglalja, hogy a bíróság értékelje is a döntésében azokat, és ha elveti azokat annak érdemben adja indokát, hogy miért tett így, hiszen önmagában annak közlése hogy a vád bizonyítékai nem voltak relevánsak, nem elegendő még ahhoz sem, hogy érdemben fellebbezéssel támadhatóvá váljjék az indokolási kötelezettség e vonatkozásban.

Az indoklás azt tartalmazta, hogy az elfogulatlannak nem tekinthető (pártos) tanúk vallomásának hitelessége kapcsán az elsőfokú bíróságnak kételye nem merült fel. Ez alapján ítélet el. (elsőfokú ítélet 7. alja)

Álláspontom szerint a jelenlegi eljárásban a védelemhez való jogom a fegyverek egyenlőségének elvével együttesen vizsgálva oly mértékben sérült, mely felveti az ártatlanság vélelmének sérelmét, mivel a bizonyítási indítványaim - indoklás nélküli - elutasítására, annak érdekében kerülhetett sor, hogy a bizonyítás ne legyen megalapozott, így fel se merülhessen olyan bizonyíték amely az ártatlanságom erősítheti, és mindez az ártatlanság vélelmével ellentétes, és utalás arra, hogy az elsőfokú bíróság bírója pártos volt. A védekezéshez való jogom korlátozását a büntetőjogi felelősségem megállapítása nélkül szenvedtem el, hiszen időrendi sorrendben ez megelőzte az elsőfokú bíróság döntését, és a másodfokú bíróság döntését is, hiszen a bizonyítási indítványaim a másodfokú bíróság is kivétel nélkül elutasította, azzal, hogy a fellebbezésemben foglalt érvekre még néhány szó erejéig sem tért ki, sőt kifejezettsen az van rögzítve a nyilvános ülés jegyzőkönyvében, hogy a kirendelt védőm helyettese kéri a bíróságot, hogy vizsgálja meg a fellebbezésem, de azt, hogy ezt megtette volna a másodfokú bíróság, a másodfokú ítélet

egyértelműen cáfolja, mivel nem fejt ki a bíróság, hogy a fellebbezésem érvei miért nem voltak helytállóak.

Hiv. bírói gyakorlat:

ÍH 2014/1/12

I. A Be. 78. § (2) bekezdése biztosítja az eljáró bíróságok számára a szabad bizonyítási rendszerben történő bizonyítékok mérlegelését. E szerint az egyes bizonyítékoknak nincs előre meghatározott bizonyító ereje, de ez értelemszerűen nem vezethet a bizonyítékok önkényes értékeléséhez, mérlegeléséhez. A bizonyítékok szabad mérlegelésének elvét határok közé szorítja, többek között a Be. 4. § (2) bekezdésében meghatározott in dubio pro reo elv, amely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

II. A teljes körűen lefolytatott bizonyítási eljárást követően a mérlegelés körébe kell vonni valamennyi releváns bizonyítékot és azokat a logika szabályainak, valamint a Be. 4. § (2) bekezdésében meghatározott in dubio pro reo elvnek megfelelően kell mérlegelni, értékelni. Ebből következően a valószínűségi szinten megállapítható tények a terhelt terhére nem értékelhetők, ugyanis ítéleti bizonyossággal csak kétséget kizáróan megállapítható tények rögzíthetők a vádlott terhére szólnak megállapított történeti tényállásban [Be. 373. § (1) bekezdés III/a. pontja].

Hivatkozott ABH – k:

14/2002. (III.01.) AB határozat III.) pontja 3.) alpontjának 1-3.) bekezdése:

*Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint:
"[...] a büntető igazságszolgáltatást érintő alkotmánybírósági döntések elvi alapja, hogy demokratikus jogállamban a büntető hatalom alkotmányosan korlátozott közhatalmi jogosítvány és egyben alkotmányos kötelezettség. A büntető hatalom gyakorlásának, a büntető igény érvényesítésének intézmény- és eszközrendszere közvetlen alkotmányos jelentőséggel bír; a büntető felelősségre vonás szabályai alkotmányos jelentőségűek. A büntetőeljárás közhatalmi jellegéből, feladatának természetéből következően szükségképpen érinti az egyének alkotmányos alapjait [részletesen: 42/1993. (VI. 30.) AB hat., ABH 1993, 300., 304-305.].” [49/1998. (XI. 27.) AB határozat, ABH 1998, 372, 376.]*

Kifejtette az Alkotmánybíróság azt is, hogy “a jogállamiság és jogbiztonság elvéből fakadnak az eljárási garanciák, amelyek alapvető jelentőségűek az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatósága szempontjából. Az Alkotmány nem biztosít alanyi jogot az anyagi igazság érvényesülésére, a törvénysértő bírósági ítéletek kizárására. Ezek a jogállam céljai és feladatai, amelyek megvalósulása érdekében megfelelő – elsősorban eljárási garanciákat nyújtó – intézményeket kell létrehozni és az érintett alanyi jogokat

garantálnia. Az Alkotmány tehát az anyagi igazság érvényre juttatásához szükséges – és az esetek többségében alkalmas – eljárásra ad jogot (ABH 1992, 65.).” [49/1998. (XI. 27.) AB határozat, ABH 1998, 372, 376, 377.]

A tisztességes eljárás követelményének alapfeltétele a vádlói és az igazságszolgáltatási funkciók szétválasztása. Az ügyesség és a bíróság feladatainak elkülönítése, az egyes tevékenységi körökre vonatkozó részletes szabályok, az eljárás alanyai számára előírt kötelezettségek és a részükre biztosított jogosultságok konstrukciója eljárási garanciákat is jelent a védelem számára.

3243/2014. (X.03.) AB határozat [19] 2.1. *Az ártatlanság véelme, mint a büntető igazságszolgáltatás egyik garanciája és a jogállamiság egyik elve 1989-ben emelkedett alkotmányi szintre. Az ártatlanság véelme az Alkotmánybíróság értelmezésében elsősorban azt szolgálja, hogy a büntető felelősség elbírálása során a döntésre jogosított elfogulatlan, pártatlan hozzáállást tanúsítson, továbbá a döntésre megalapozott bizonyítással, a prejudikáció tilalmának sérelme nélkül kerüljön sor.*

[36] *Az EJEB az Egyezmény 6. cikk 2. bekezdésével kapcsolatban azt is többször kimondta, hogy az ártatlanság véelmének elvét sérti, ha bűncselekménnyel vádolt személyt érintő bírói határozat vagy hatósági nyilatkozat azt a véleményt tükrözi, hogy bűnös, mielőtt a törvény rendelkezéseinek megfelelően bűnösnek bizonyult volna. Ugyanakkor különbséget kell tenni azon megnyilvánulások között, amelyek szerint az érintett személy bűnös, és azok között, amelyek pusztán a gyanú meglétére utalnak [összefoglalva: Garycki kontra Lengyelország, (14348/02), 2007. február 6., 66–70. bekezdések].*

67/1995. (XII.07.) AB határozat II. rész 1.) alpont 1. bekezdés:

A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítéletmentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében. Ennek intézményes biztosítékát a bírák kizárására vonatkozó büntetőeljárási szabályok biztosítják.

30/2014. (IX.30.) AB határozat [44] *Az in dubio pro reo elve az ártatlanság véelmének a bizonyítási teherrel összefüggő aspektusából fakad. A 6. Cikk 2. bekezdéséből eredően a bizonyítás terhe a vád oldalára esik, és bármilyen kétség a bizonyítás tekintetében a vádlott javára szolgál. A bizonyítékok értékelése – főszabály szerint – a nemzeti bíróságok feladata. A Bíróság azonban jogosult annak megítélésére, hogy az eljárás a maga egészében tisztességes volt-e, amely büntetőügyek esetén magában foglalja az ártatlanság véelme érvényesülésének vizsgálatát is. Ha a bizonyítás terhe a védelem oldalára csúszik át, akkor az ártatlanság véelme sérelmet szenved [Telfner kontra Ausztria, (33501/96), 2001. március 20., 15. bekezdés]. A bizonyítékok értékelése kapcsán különösen kiemelt jelentősége van annak, hogy a nemzeti bíróságok – a tisztességes eljáráshoz való jogból levezetett kötelezettségüknek eleget téve – a*

bizonyítás vonatkozásában is meggyőzően megindokolták-e döntésüket. Az elégtelen indokolás szükségtelenné teheti annak vizsgálatát, hogy az ártatlanság véelme sérelmet szenvedett-e [Ajdarić kontra Horvátország [(20883/09), 2011. december 13., 36–53. bekezdés]. Amennyiben a vád által előterjesztett bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontját a vádlott kifejtette, azt kifogásolhatta, a bíróságok pedig megfelelően megindokolták döntéseiket, jellemzően nem merül fel ennek az alapjognak a sérelme. Mivel a bizonyítékok mérlegelése tekintetében a Bíróságnak csak másodlagos szerepe van, ha a vád egy meggyőző prima facie ügyet tud feltárni a bíróság előtt, az egyezményesértés nem állapítható meg. [Natunen kontra Finnország, (21022/04), 2009. március 31., 53–54. bekezdés] Amennyiben azonban a bizonyítás hiányos, a tényállás nem kellően alátámasztott, a bizonyítékok közötti ellentmondásokat a nemzeti bíróság nem oldotta fel, a védelem által indítványozott bizonyítást megfelelő indokok nélkül mellőzték, felmerül, hogy az eljáró bíróságok nem voltak elfogulatlanok a vádlott bűnösségét illetően.

[55] Az ártatlanság véelmének tartalma – az Alkotmánybíróság többször is megerősített, az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésének értelmezése során is figyelembe vehető gyakorlata értelmében – a következő: „A jogállam egyik alapelve az ártatlanság véelmének elve, amely az 1989. évi XXXI. törvénnyel az Alkotmány 57. § (2) bekezdésében rögzítést nyerve alkotmányos rangra emelkedett. Az Alkotmánybíróság gyakorlata azt az elvet követi, hogy a büntetőeljárás szabályainak alkotmányos vizsgálatakor az ártatlanság véelmét alkotmányos alapjogként kell értékelni. [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 70.]; 11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 79.; 36/1994. (V. 24.) AB határozat, ABH 1994, 219, 232.]

[56] Az ártatlanság véelme elsősorban a büntető felelősség elbírálása során a döntésre jogosított részéről az elfogulatlan, pártatlan megközelítés követelményét szolgálja, ehhez kapcsolódóan a megalapozott bizonyítás kötelezettségét, továbbá a prejudikáció tilalmát. Mindez egyben garanciális jelentőségű akadályát képezi annak, hogy az eljárás alá vont személy a felelősség megállapításával járó hátrányos jogkövetkezményeket a felelősségének megállapítása nélkül szenvedje el.” (26/B/1998. AB határozat, ABH 2003, 1202, 1206.)

I
[57] Az *in dubio pro reo* elvének lényegét az Alkotmánybíróság több döntésében is érintette. Az 1284/B/1990. AB határozatban – a büntetőeljárások kapcsán – kialakított álláspontja szerint: „az ártatlanság véelmének következménye, hogy a büntetőeljárásban a bizonyítási teher nem a terheltre, hanem a büntető ügyekben eljáró hatóságokra hárul. A hatóságok bizonyítási kötelezettsége nem merül ki a bűnösségre vonatkozó tények feltárásában és értékelésében. A büntetőeljárás törvény hangsúlyozza a minden oldalú bizonyítási kötelezettséget, s előírja, hogy az eljáró hatóságok a terhelt javára szóló körülményeket is tisztázzák [5. § (1) bekezdés]. Az ártatlanság véelmének lényegéből következik végül az a követelmény, hogy a terhelt büntetőjogi felelősségét (bűnösségét) csak akkor állapíthatja meg jogerős bírói ítélet, ha az kétséget kizáróan bizonyítást nyert. Ezt tartalmazza a büntető eljárási törvény 61. §-ának (4) bekezdése: »A kétséget kizáróan nem bizonyított tény a terhelt terhére értékelni nem lehet.« (in dubio pro reo elve).” [ABH 1991, 562, 563.; lásd még: 1406/B/1991, ABH 1992, 497, 502.; 26/1999. (IX. 8.) AB határozat, ABH 1999, 265, 271.; 1234/B/1995. AB határozat, ABH 1999, 524, 527–528.]

25/1991. (V.18.) AB határozat indokolás II. rész 1.) alpont 3.) bekezdés:

A védelemhez való jog alkotmányos büntetőeljárási alapelve az eljárás egész menetében számtalan részletszabályban ölt testet. A védelemhez való jog a büntetőeljárás alá vont személy azon jogaiban, illetve a hatóságok azon kötelezettségeiben realizálódik, amelyek biztosítják, hogy a vele szemben érvényesített

büntetőjogi igényt megismerje, arról álláspontját kifejthesse, az igénnyel szembeni érveit felhozhassa, a hatóságok tevékenységével kapcsolatos észrevételeit és indítványait előterjeszthesse, továbbá védő segítségét vehesse igénybe. A védelemhez való jog tartalmát képezik a védő azon eljárási jogosítványai, illetve a hatóságok azon kötelezettségei, amelyek részéről a védelem ellátását lehetővé teszik.

3265/2014. (XI.04.) AB határozat [31] Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a tisztességes eljárásnak az egyezmény- és alkotmányszövegekben nem nevesített, de általánosan és nem vitatottan elismert eleme a fegyverek egyenlősége, amely a büntetőeljárásban azt biztosítja, hogy a vádnak és a védelemnek **egyenlő esélye és alkalma legyen arra, hogy a tény- és jogkérdésekben véleményt formálhasson és állást foglalhasson.** Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint „[a] fegyverek egyenlősége nem minden esetben jelenti a vád és a védelem jogosítványainak teljes azonosságát, de mindenképpen megköveteli, hogy a védelem **a váddal összevethető súlyú jogosítványokkal rendelkezzen.** A fegyverek egyenlőségének egyik feltétele (és a nemzetközi szervek esetjogában is leginkább kimunkált területe) a felek mindegyikének személyes jelenléte az eljárási cselekmények során, **illetve egyes eljárási szereplők (például szakértők) megtartása semleges pozícióban.** A másik feltétel, hogy az ügyben releváns adatokat a vád, illetve a terhelt és a védő **ugyanolyan teljességben és mélységben ismerhessék meg.** Itt érintkezik a fair trial elve a védelemhez való jog hatékonyságának és a védelemre való felkészülés kellő idejének és eszközeinek követelményével.” {6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 95–96.; lásd még: 14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 256.; 1/2008. (I. 11.) AB határozat, ABH 2008, 51, 81.; legutóbb megerősítve: 21/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [97]–[98]}.

[36] A konkrét ügyben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jog és az abból fakadó fegyverek egyenlőségének elve alapján a bíróság eljárásával szemben az az elvárás fogalmazható meg, hogy abban **a vád és a védelem számára egyenértékű lehetőségeket kell biztosítani álláspontjuk képviselésére és alátámasztására.**

[39] Az Alkotmánybíróság – az Alaptörvény szabta hatásköri korlátaira figyelemmel – bírói döntéssel szemben előterjesztett alkotmányjogi panaszeljáráásban tehát azt nem vizsgálja, hogy konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e, a bíróság a döntés indokolásában megjelölt bizonyítékokat és megjelenő egyéb érveket helytállóan értékelte-e, mivel a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. **Azt ugyanakkor értékelheti, hogy a bíróság az eljárásban a feleknek milyen lehetőséget biztosított álláspontjuk kifejtésére és alátámasztására, milyen kereteket szabott a bizonyításban való közreműködésüknek.**

34/2013. (XI.22.) AB határozat [43] 2.1. Az Alkotmánybíróság a kérdés vizsgálatakor a büntetőeljárás funkciójából, a nyomozási bíró eljárási szerepköréből, illetve Be. 207. § (6) bekezdése szerint eljáró törvényszéki bíró jogkörének tartalmából indult ki. A büntetőeljárás a büntetőjogi felelősségre vonás törvényben meghatározott rendje, a büntető anyagi jog kizárólagos alkalmazásának kerete: azoknak a garanciális elveknek és eljárási cselekményeknek a sorozata, amelyek megtartása mellett a bíróság arról dönt, hogy történt-e bűncselekmény, és ha igen, akkor azt a terhelt követte-e el {erről lásd: 8/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [28]}. Az állam egyik fontos közjogi kötelezettsége, hogy érvényt szerezzen a büntetőjogi igénynek, amelyet az alkotmányos rend fenntartása, illetve a polgárok személyének és jogainak védelme

követel meg a bűnös cselekménnyel szemben. Ugyanakkor az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésben rejlő jogállami garancia, és egyúttal az Alaptörvény IV. cikk, illetve az Alaptörvény XXVIII. cikk rendszerének oltalmi körébe tartozik, hogy **a büntetőjogi igény érvényesítése, illetve a bűnösség megállapítása kizárólag a büntetőeljárás keretei között, a büntetőeljárásban biztosított alapvető garanciák megtartásával történjék.** Ilyen alapvető, alkotmányos garancia többek között a **tisztességes eljárásból fakadó követelményrendszer, az önvádra kötelezés tilalmának elvéből fakadó jogosítványok, a védelemhez fűződő jog és az ártatlanság védelme. Az alkotmányos védelem egyidejű oltalmát élvező eljárásjogi garanciák érvényesítése a jogállami működés feltétlen követelménye.** Éppen ebből következik, hogy a büntetőjogi felelősségre vonás során a **büntetőeljárás garanciák nem kerülhetők meg, és a legtöbb esetben nem is korlátozhatóak.** A büntetőeljárás valamennyi garanciális, és egyéb szabálya egyetlen célt szolgálhat: egy múltban elkövetett cselekmény **minél megalapozottabb feltárását.** Míg az állami büntetőhatalmat érvényesítő hatóságok rendelkezésére álló jogkorlátozó eszközök alkalmazásának lehetősége a bűnügyi eljárások időszerű, hatékony és elsőbbséget élvező teljesítését segítik, addig **a terheltet, valamint a védőt megillető alkotmányos garanciák és ellensúlyok egyebek között a tévedés esélyét igyekeznek minimálisra csökkenteni.** A büntetőeljárás sikerének mércéjét elsősorban **nem a bűnösség kimondása jelenti, hanem az, ha az eljárás a lehető legrövidebb időn belül volt képes a feljelentésben megjelölt tények valósághű rekonstrukciójára.**

[44] A büntetőjogi felelősség megállapításának folyamata során a bizonyítás eredményének függvényében a terhelte cselekményért viselt felelősségének valószínűsége növekedhet. Ennek megfelelően a büntetőeljárás egyes, jól körülhatárolható fázisaihoz kapcsolódóan e valószínűség a bűncselekmény elkövetésének egyszerű gyanújától [Be. 6. § (2) bekezdés, illetve Be. 170. § (2) bekezdés] a konkrét személyt terhelő megalapozott gyanúig [Be. 179. § (1) bekezdés], illetve a vádemeléshez szükséges bizonyosságon [Be. 4. § (2) bekezdése, illetve Be. 216. §] keresztül a bűnösség kétséget kizáró megállapításáig erősödhet [Be. 4. § (2) bekezdés, illetve Be. 330. §]. **A bűnösség jogerős bírói kimondása pedig nem más, mint a cselekmény és az annak elkövetéséért felelős személy(ek) kétséget kizáró bizonyítása, vagyis az alkotmányos oltalom alatt álló ártatlanság védelmének megdöntése** [lásd: az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdését, illetve a Be. 3. §-át]. Az ártatlanság védelmének megdöntése a legsúlyosabb jogkorlátozó büntetések kiszabásának, illetve intézkedések alkalmazásának lehetőségét nyitja meg. A bűnügyi igazságszolgáltatás szereplőinek tévedése így helyrehozhatatlan károkkal járhat. Éppen ezért az eljárásjogi garanciáknak és ellensúlyoknak kiemelt a szerepük abban, hogy kiküszöböljék a bűnügyi eljárások hibáit, és így megóvhassák a terhelte a büntetőjogi igényt érvényesítő hatóságok esetleges tévedéseivel szemben.

III. fejezet

{Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés f.) pont} Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen a (Be.) 362. szakasz (3) bekezdésének alaptörvényellenességét megállapítani és megsemmisíteni az e fejezetben hivatkozott jogszabályi rendelkezést, majd új eljárásra utasítani az eljárt bíróságokat.

(Be.) 362. § (3) **A nyilvános ülést a szabályszerűen megidézett vádlott távollétében is meg lehet tartani, s ha a nyilvános ülés eredményeként megállapítható, hogy a meghallgatása nem szükséges, a fellebbezés elbírálható.**

{Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés d.) pont} A jelen fejezetben hivatkozott jogszabályi rendelkezés sérti az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1), (3) bekezdés rendelkezését.

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés b.) pont} Az alapjogsérelem lényege: hogy a megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezésre alapozott bírói gyakorlat lehetővé teszi a (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése folytán, hogy a bíróság megvonja a személyes védelemhez való jogom, - melyet a tárgyaláson való kötelező jelenlétre vonatkozó előírás garantál, - azzal, hogy nyilvános ülést tűz ki, melyen a – kényszerű - meg nem jelenésem ellenére a fellebbezés elbírálható, és a nyilvános ülés megtartható. És ennek eredményeként a védelemhez való jogom (felszólalás, észrevételezés, utolsó szó joga, a bíró tárgyaláson való magatartása miatt esetlegesen benyújtható kizárási indítvány előterjesztésének lehetősége) kiüresedik, és a pártatlanság hiányára utaló helyzetek feltáratlanok maradnak, mert nem lehet megalapozottan kizárási indítványt előterjeszteni, mivel - tekintettel arra, hogy ott sem lehettem a nyilvános ülésen, - a bíró magatartását sem ismerhettem, és így ha volt is, akkor sem tudok kizárási indítványt alapozni a bíró(k) nyilvános ülésen mutatott magatartására, megnyilvánulására. {67/1995. (XII.07.) AB határozat II.) pontja 1. bekezdésének 1.) bekezdése}

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés e.) pont}

1.)

A jelen fejezetben hivatkozott jogszabályi rendelkezés azért sérti az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) (7) bekezdését mert: lehetővé teszi hogy a másodfokú eljárásban a bíróság a vádlott jelenléte hiányában is marasztaló döntést hozzon, abban az esetben is ha a vádlott nem jelentette be azt, hogy nem kíván jelen lenni a másodfokú bíróság eljárása során.

A hivatkozott bírói döntések meghozatala során a Gyulai Törvényszék tanácselnöke nyilvános ülést tűzött ki, mely a (Be.) 361. szakasz (2) bekezdésében foglaltak érdekében történhet. E rendelkezésben foglalt két tényező alapján vagy akkor van helye nyilvános ülés kitűzésének, ha **a vádlott iratok alapján történő felmentésének van helye**, vagy akkor ha **a büntetés kiszabása miatt hallgatja meg a másodfokú bíróság a terheltet**.

Ebből az következik véleményem szerint, - figyelemmel arra hogy a nyilvános ülésre a tárgyalás szabályai vonatkoznak, - hogy a vádlott meghallgatása, abban az esetben nem mellőzhető, **ha a marasztalására, így büntetés kiszabására kerül sor**. A megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés, valamint az arra alapozott bírói gyakorlat lehetővé teszi a büntetés kiszabását a vádlott meghallgatása nélkül is, holott a vádlott tisztességes eljáráshoz való joga kiüresedne, ha a bíróság a meghallgatása nélkül hozhatna vonatkozásában marasztaló döntést, mivel ekkor megalapozott döntést nem tudna hozni a másodfokú bíróság a büntetés mértéke, annak kiszabása kapcsán.

A (Be.) 360. szakasz (5) bekezdése szerint és az ellenkezőből való következtetés elve alapján, az következik, hogy ha van a terhelt terhére bejelentett fellebbezés, akkor nyilvános ülésen járhat el a bíróság - hacsak abszolút eljárási szabálysértés nem áll fenn - melyből az következik, hogy a törvény alapján köteles - ügyészi súlyosításra irányuló fellebbezés esetén - a vádlottat a másodfokú bíróság meghallgatni, tekintettel arra hogy a (Be.) 361. szakasz (2) bekezdése *nem lehetőségeként írja elő, hogy a vádlott a büntetés kiszabása érdekében meghallgatható, hanem azt írja elő, hogy emiatt vagy az iratok alapján történő felmentés érdekében tartható nyilvános ülés*.

Ezért elfogadhatatlan az, hogy a megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés lehetővé tegye, hogy ügyészi súlyosításra irányuló fellebbezés esetén - ha abszolút eljárási szabálysértés nem áll fenn - a vádlott kötelező jelenléte nélkül hozzon marasztaló döntést a bíróság - és így szabjon ki büntetést - a másodfokú bíróság, főleg akkor ha a vádlott **előzetesen bejelentette, hogy ott kíván lenni a nyilvános ülésen**, ahogy tettem azt a jelen eljárásban én magam is.

A büntetés kiszabásának is arányosnak kell lennie, így nem mindegy, hogy a vádlott megjelenhet-e a bíróság nyilvános ülésén, és ezáltal a bíróság a személyisége alapján tud-e következtetést levonni arra vonatkozóan, hogy milyen mértékű büntetés kiszabása indokolt, mellyel a büntetés kiszabásával elérni kívánt cél megvalósítható. Amennyiben a bíróság a vádlottnak lehetőséget sem ad arra, hogy megjelenhessen a nyilvános ülésen annak ellenére, hogy ez elvileg nem maradhatna el, és a megjelenése hiányában a büntetés kiszabását érintő változtatást tesz, **akkor visszaél a megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés adta lehetőséggel.**

A jelen fejezetben megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés, nem teszi lehetővé azt, hogy a bíróság a fentiek szerint alkalmazza azt, hiszen a (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése alapján **ha a vádlott iratok alapján történő felmentésének van helye, a nyilvános ülés eredményeként, akkor felmenthetik a személyes megjelenése hiányában is.** Emiatt, amennyiben a nyilvános ülés megtartása után a vádlottat újabb nyilvános ülésre idéznék, akkor egyértelmű lenne a nyilvános ülés tartásának oka. (Be. 361. szakasz 2. bekezdés b.) pont) **És ez ellentétes lenne az Alkotmánybíróság 20/2005. (V.26.) AB határozatának 5.2.) pontjának 5.) bekezdésében írtakkal.**

A vádlott védelemhez való joga minden olyan tényezőt magában foglal, amellyel a büntetőjogi felelősség alóli mentesülést, vagy a büntetés enyhítését lehetővé teszi. {6/1998. (III.01.) AB határozat II.) pont 3.) alpontjának 5.) bekezdése} A védelemhez való jog sérelmét látom abban, hogy bár a törvény szerint a vádlott személyes meghallgatására sor kellene hogy kerüljön, de ennek ellenére ez elmaradhat a hivatkozott jogszabályi rendelkezésre alapuló bírói gyakorlat szerint. **A nyilvános ülésen a tárgyalás szabályai az irányadók, így a felszólalás, és az utolsó szó joga is megilleti a vádlottat, és nem lehet azt tudni előre, hogy a vádlott e joga gyakorlása során tudna-e a bíróság tudomására hozni olyan dolgot ami esetleg még a felmentését is eredményezhetné.** Így a személyes jelenlét hiánya - így a személyes védekezés hiánya - a védelemhez való jogot súlyosan sérti, ha a vádlott nem jelentette be azt, hogy nem kíván ott lenni a nyilvános ülésen, és a jelenléte nélkül elmarasztalják. Egyes esetekben a vádlott azt is hiheti, hogy a felmentése érdekében tart nyilvános ülést a bíróság (Be. 361. szakasz 2. bekezdés a.) pont) és esetleg emiatt nem jelenik meg és ebből kifolyólag mond le a személyes védekezés lehetőségéről. **Az eljárási formák között történő választás lehetősége bizonytalanságban tarthatja a vádlottat, mely miatt a személyes védekezés lehetőségéről mond le ha nem jelenik meg annak reményében, hogy a bíróság a (Be.) 361. szakasz (2) bekezdés a.) pontja alapján tart nyilvános ülést, vagy kényszerűen mond le a személyes védekezés jogáról, ha nem tud megjelenni, hiszen utóbbi esetben a vádlott megjelenése hiányában is dönthet a bíróság az ügy érdemében, így voltaképpen ez utóbbi esetben maga a nyilvános ülés tartásának lehetősége, magával vonja azt, hogy a vádlott ellen akkor is lehet ítéletet, hozni ha nem tud megjelenni azért mert a másodfokú bíróság a nyilvános ülést, 160 km-es távolságból 10:00 percre tűzi, és ezzel a személyes védekezés lehetőségét teljesen megvonhatja a bíróság, holott tárgyaláson a vádlott jelenléte nélkül nem lehetne döntést hozni az ügy érdemében, mely miatt a védekezéshez való jog gyakorlásának ellehetetlenítésére nem, illetőleg kevésbé kerülhetne sor.** Így voltaképpen a nyilvános ülés kitűzésének lehetőségét biztosító - általam megsemmisíteni kért - jogszabályi rendelkezés a védelemhez való jog gyakorlását teljesen ellehetetleníti, **mivel ez esetben nincs eljárási garancia arra, hogy a bíróság nyilvános ülés kitűzése mellett biztosítani fogja azt, hogy a vádlott ténylegesen meg tudjon jelenni a nyilvános ülésen és az eljárási jogait gyakorolni.** A nyilvános ülés kitűzésének lehetősége semmi másra nem szolgál, minthogy a bíróság *formálisan jogszerűen meg tudja gátolni a vádlott eljárási jogainak gyakorlását és az eljárási cselekményen történő részvételét, ha úgy akarja.* Az eljárás ésszerű időn belül történő befejezésének követelménye, illetőleg ennek érvényesülése fel sem merülhet a nyilvános ülés tartása kapcsán,

mivel a tárgyalás során is meg lehetne hozni a nyilvános ülésre, de akár a tanácsülésre tanácsülésre tartozó döntést is. **Ezért véleményem szerint ésszerű indoka nincs a vádlott tárgyaláshoz való joga megvonásának.**

Álláspontom szerint a (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése **a gátja a megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés alaptörvénykonform alkalmazásának**, - figyelemmel a 20/2005. (V. 26.) AB határozat 5.2.) pontjának 5.) bekezdésében foglaltakra - mivel előre lehetne tudni olyan esetekben a bíróság szándékát, mikor a vádlott a nyilvános ülésen első alkalommal nem jelent meg és arra újra idézik, **hiszen erre a (Be.) 361. szakasz (2) bekezdés b.) pontja alapján kerülhetne sor, tekintettel arra, hogy felmentése esetén a (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése alapján nem szükséges a vádlott jelenléte, ha felmentik.**

A (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése **sérti a védelem jogát**, hiszen előre nem lehet azt tudni, hogy az esetleges harmadfokú eljárásban vagy a Kúria felülvizsgálati eljárása során, milyen döntés születik, így ha időszerűségi szempontok miatt az elsőfokon elítélt vádlott esetén a másodfokú eljárásban felmentő rendelkezés meghozatalára kerül sor, akkor sem mellőzhető a vádlott jelenléte a másodfokú eljárásban, hiszen **ha a harmadfokú eljárásban a vádlottra marasztaló döntést hoz a bíróság, akkor az időmúlás - mint büntethetőség mértékét enyhítő tényező - kevesebb nyomatékot kap a harmadfokú döntés meghozatala során, holott a másodfokú eljárásban a nyilvános ülésre idézést követően az újabb határnap kitűzése és az annak megtartásáig eltelt idő a vádlott javára szolgálhatna, ha a (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése nem lenne.**

2.)

A T. Kúria a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés II. rész d.) pontjában foglalt rendelkezésben írtak fennállását hivatalból vizsgálja (Be. 423. szakasz 5. bekezdés) ezért sem lehet a megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezést úgy alkalmazni, hogy nyilvánosan ülés esetén, a vádlott megjelenése hiányában is hozható döntés, figyelemmel arra hogy a Kúria felülvizsgálati jogát ezzel indokolatlanul meg lehetne szorítani azzal, hogy a másodfokú bíróság tanácselnöke a nyilvános ülést tűzi ki, - **hiszen a tanácselnök mérlegelési jogának helyessége a felülvizsgálati eljárásban a T. Kúria gyakorlata szerint a tényálláshoz kötöttség folytán nem vizsgálható** – mivel ekkor a védelemhez való jog személyes gyakorlásának lehetőségét előíró garanciát (tárgyalás tartását) iktathatná ki a tanácselnök azzal, hogy nyilvános ülést hoz, mert, ezen eljárási forma esetén a vádlott távolmaradása nem jelentene abszolút eljárási szabálysértést, ellentétben a tárgyalás esetével, amely egyébként az Alaptörvény XVIII. Cikk (1) bekezdéséből eredő alapjog, és emiatt a Kúria eljárása során a hatékony bírói jogvédelem a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés II.) rész d.) pontjával összefüggésben, részben kiüresedne, tekintettel arra, hogy a (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése folytán lehetőség nyílik arra, hogy az eljárási garanciákat kiüresítő módon alkalmazza a (Be.) 362. szakasz (3) bekezdését (megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezést) a bíróság.

Mindezekon felül, amennyiben jelen sem lehetek a nyilvános ülésen, akkor a kizárási indítvány előterjesztésének lehetőségével sem tudok élni, a bíróság magatartására, megnyilvánulására alapozottan, hiszen, ha ott sem vagyok a nyilvános ülésen, akkor egyértelmű, hogy megalapozottan nem tudom állítani a bíró kizártságát a magatartása alapján, mivel azt sem tudom, hogy volt e, olyan megnyilvánulása amely alapján a pártatlanság hiányára lehetne következtetni. Így ennek alapján, véleményem szerint kijelenthető, hogy a pártatlanságot véd jogintézmények adta lehetőségek igénybe vételét is jelentősen meggátolja a megsemmisíteni kért joghintézmény, mivel ha nem lehetek jelen a nyilvános ülésen – és ez formálisan jogszerű – akkor a bíróság

esetleges pártatlanságára utaló tényezőket sem láthatm, mely alapján tulajdonképpen az ilyen tényezők megismerésének lehetősége sem adatik meg számomra, ezért a (Be.) 21-22- szakaszai esetemben kiüresednek e vonatkozásban (a bíró nyilvános ülésen történő magatartása kapcsán).

Összességében a (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése alaptörvényellenessége miatt az általam megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezést nem lehet úgy alkalmazni, - ekként az abban rejlő alaptörvényellenességet feloldani - ahogy kellene, **miszerint a vádlott meghallgatása kötelező ha a másodfokú bíróság a marasztalása érdekében a büntetés kiszabása miatt tart nyilvános ülést.** Sok esetben az ekképpen történő jogalkalmazás esetén kikövetkeztethető lenne a bíróság döntése a vádlott meghallgatása előtt, amely az Alkotmánybíróság 20/2005. (V. 26.) AB határozat 5.2.) pontjának 5.) bekezdésével ellentétben állna.

Mindezek miatt bár nem a beadványom megfelelő részében de kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a (Be.) 375. szakasz (2) bekezdésében és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alaptörvényellenességét szíveskedjen megállapítani és megsemmisíteni ezen jogintézményeket is, teljes terjedelemben – a hivatalból történő eljárása során, melyet kérek, hogy folytasson az ügyemmel (indítványommal)összefüggésben - hiszen azok önmagukban is és a az általam a jelen fejezet elején megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezéssel összefüggésben is sértik a védelemhez való jogom, és ezzel összefüggésben a tisztességes eljáráshoz való jogom, mert gátjai annak, hogy a fejezet elején megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezést alaptörvénykonform módon lehessen alkalmazni. Tisztában vagyok azzal, hogy a (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése nem került alkalmazásra, de a jelen fejezetben fentebb megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezést ezek a jogintézmények teszik feloldhatatlanul alaptörvényellenessé, így véleményem szerint a jelen fejezet elején megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés alaptörvényellenessége ezen jogintézményekkel összefüggésben vizsgálható. **Így kérem terjessze ki a vizsgálatának kereteit ezen jogintézményekre is a T. Alkotmánybíróság.**

A (Be.) 375. szakasz (2) bekezdés és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdés miatti alapjogsérelem lényege az, hogy: meggátolja azt, hogy a jelen fejezetben elején megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés (Be. 364. szakasz 4. bekezdés) olyan alkalmazását amely összhangban lenne a védelemhez és a tisztességes eljáráshoz való joggal. Továbbá az időmúlás mint büntethetőséget enyhítő tényező súlyát visszaveti. **{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés b.) pont}**

Ezért sérti az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1), (3) bekezdését. **{Abtv. 52 l. szakasz 1. b bekezdés d.) pont}**

3.)

Amennyiben a vádlott felmentése következik be elsőnek fokon, és a másodfokú bíróság tárgyalást tart, akkor a vádlott felmentése a jelenleg kialakult bírói gyakorlat alapján kizárt, hiszen a tárgyalás tartása a kialakult bírói gyakorlat alapján felesleges lenne ha a bíróság ilyen esetben felmentené a vádlottat, ezért ilyen esetben is következtetni lehet arra, hogy a tanácselnök milyen álláspontra jutott, önmagában abból hogy milyen eljárási formát tűz ki. A jelen pontban foglaltakat azért írom mivel tudomásom szerint a T. Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az ügyet érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség lehetőségének lehetősége vagy alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

A (Be.) 375. szakasz (2) bekezdése és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdése alkotmányos vizsgálatára soha nem kerülhetne sor, hiszen ha azok alkalmazására a fentiek felül sor kerülne a

vádott felmentése esetén, akkor a döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség hiányában annak vizsgálatára sor sem kerülhet. Önmagában ez megalapozza véleményem szerint a jelen panasz indítvány alapvető alkotmányjogi jelentőségét, hiszen az elvileg a vádlott javára szóló jogintézmény nem lehetne gátja a vádlott védelemhez való joga - személyesen történő - gyakorlásának, de figyelemmel arra, hogy esetemben a másodfokú bíróság tanácselnöke nyilvános ülést tűzött ki és azt olyan időpontra amelyre fogalmilag kizárt lett volna megjelenni, a betegségem, az anyagi helyzetem és legfőképpen a másodfokú bíróság és a lakóhelyem között lévő távolság miatt, és kérésem ellenére sem biztosította azt, hogy meg tudjak jelenni mindez önmagában alátámasztja, a jelen fejezetben leírtakkal egybevetve, hogy a nyilvános ülés kitűzése a vádlottól elveszi a személyes védekezés lehetőségét mivel a jelen fejezet elején megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezés (Be. 364. szakasz 4. bekezdés) illetőleg az azon alapuló bírói gyakorlat lehetővé teszi, hogy a másodfokú eljárásban a bíróság a vádlott meghallgatása nélkül is döntést hozzon - annak ellenére hogy a meghallgatás érdekében történhet a nyilvános ülés - mellyel a védelemhez való jogom személyes gyakorlását meg tudja gátolni akkor is, ha a vádlottnak szándékában áll azt gyakorolni, normális esetben ahogy a tárgyaláson is, úgy a nyilvános ülésen is a vádlott személyes megjelenésének kötelező előírása a védelemhez és a tisztességes eljáráshoz való jog tényleges gyakorolhatóságának egyik garanciája, és éppen ezt az eljárási garanciát iktatja ki az eljáró bíróságok - (Be.) 375. szakasz (2) bekezdésére és a (Be.) 376. szakasz (2) bekezdésére visszavezethető - és a 20/2005. (V. 26.) AB határozat 5.) pontjával összefüggő - véleményem szerint alaptörvényellenes jogalkalmazása, mely szerint a jelen fejezet elején megsemmisíteni kért jogszabályi rendelkezést (Be. 364. szakasz 4. bekezdés) úgy alkalmazzák, mintha a bíróság akkor is döntést hozhatna a vádlott meghallgatása nélkül, ha a nyilvános ülést ez okból tűzte ki (Be. 361. szakasz 2. bekezdés b.) pontja) holott ez még a (Be.) 360. szakasz (5) bekezdését az ellenkezőből való következtetés elve alapján vizsgálva is fogalmilag kizárt.

A jelen fejezetben előadottakat az I.) fejezetben foglaltakkal, méginkább egyértelmű, hogy a nyilvános ülés kitűzése is, eleve alaptörvényellenes, mivel esetemben a személyes védekezéshez való jogom garanciájának kiiktatása a nyilvános ülés kitűzése és a (Be.) 364. szakasz (4) bekezdése alapján valósulhatott meg, formálisan jogszerűen.

6/1998. (III.01.) AB határozat II.) pont 3.) alpontjának 5.) bekezdése:

Az Alkotmány 57. §-ának (3) bekezdéséből ilyen módon levezetett követelmények teljes összhangban állnak a védelem jogára vonatkozó nemzetközi kötelezettségeinkkel is, amelyek szerint eleve a védelemhez való jognak ez a tág értelmezése a kiindulópont. Mind a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya 14. cikk 3. b), mind az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikk 3. b) (a kihirdetett magyar szövegekkel ellentétben) egyező szóhasználattal írják elő a bűncselekménnyel vádolt minden személy számára feltétlenül megadandó "minimális" jogok között, hogy az "legalább" "megfelelő idővel, és lehetőséggel rendelkezzen védelme előkészítésére", illetve "rendelkezzen a védelmének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel" (az egyezmények szövege szerint: "to have adequate time and facilities for the preparation of his defence", illetve "a disposer du temps et des facilités nécessaires a la préparation de sa défense"). Ezek az eszközök vagy lehetőségek pedig felölelik minden olyan "elemet", amely a

büntető felelősség alóli mentesülést vagy a büntetés csökkentését szolgálhatja, s amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóságok gyűjtöttek vagy gyűjthetnek össze. (Vö. Report of the Commission of 14 December 1981, Jespers Case, DR 27 (1982), p. 61, 72.)

IV. fejezet

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen megállapítani a hivatkozott bírói döntések alaptörvényellenességét és megsemmisíteni a hivatkozott bírói döntéseket, és ezt követően új eljárásra utasítani az eljárt bíróságokat. {Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés f.) pont}

A hivatkozott bírói döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1), (3) bekezdését. {Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés d.) pont}

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés b.) pont}

Az alapjogsérelem lényege: a kirendelt védőim nem voltak függetlenek a bíróságtól, és az ügyészségtől, nem választhattam meg szabadon a személyüket, és az eljárásban nem tettem semmit annak érdekében, hogy a jogaim gyakorolhassam, de ennek ellenére a bíróságok egyike sem zárta ki az eljárásból őket, még úgy sem, hogy ezt kértem, és mindez a kötelességük lett volna, tekintettel arra, hogy a védelemhez való jog biztosítása a bíróságokat terheli.

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés e.) pont}

1.)

A hivatkozott bírói döntések azért ellentétesek a tisztességes eljáráshoz és a védelemhez való jogommal, mert: a Gyulai Törvényszék nem biztosította részemre a védelemhez való jogom gyakorlását [Be. 5. szakasz 3. bekezdés] mivel **2017.01.19. napján kelt végzésével rendelte ki** számomra a Gyulai székhelyű, [REDACTED] ügyvédet, holott **a nyilvános ülés 2017.02.01. napján volt** megtartva. Emiatt véleményem szerint egyértelmű, hogy megsértette a védelemre történő felkészüléshez, és megfelelő idő biztosításához való jogom. [Be. 43. szakasz 3. bekezdés c.) pont] Mindössze 10 nap állt volna rendelkezésére az ügyvédemnek ahhoz hogy az ügyem iratait átnézze, ezáltal megismerje azt, és kialakíthassa az azzal kapcsolatos álláspontját. A késve kirendelt ügyvédem székhelye és a lakóhelyem között lévő távolság igen nagy, emiatt a közlekedés nem volt megoldott, melyet az egészségügyi problémáim (magasvérnyomás, és pánikbetegség) továbbá a szerény anyagi helyzetem tovább súlyosbított. Ezért az ügyvédemmel, személyes megbeszélésre sem kerülhetett sor. Így közösen nem tudtuk volna a védelmi taktikát felépíteni.

Mindezek tetejébe, a kirendelt [REDACTED] ügyvéd úr, sajnálatos módon, nem is törekedett a kötelezettségeinek megfelelő eljárás tanúsítására. [Be. 50. szakasz 1. bekezdés] Emiatt panaszt jelentettem be az ügyvédi kamarához, és közfeladati helyzettel visszaélés miatt feljelentést tettem ellene. Úgy vélem, hogy ezt követően romlott meg köztem és közte a viszony orvosolhatatlanul. [Be. 45. szakasz 1. bekezdés c.) pont] A Gyulai Törvényszéknek jeleztem a fentieket kérve hogy egy új kirendelt védőt biztosítson számomra, aki érdemben tesz is valamit az érdekében, de ezt a kérelmet a T. Gyulai Törvényszék elutasította. Az ügyvéd úr ugyanis a nyilvános ülés elnapolását is többszöri kérésemre azzal az indokkal kérte mindössze, hogy **a vádlott ezt kéri**. Egy szóval sem említette azt a Gyulai Törvényszéknek, hogy részére 10 nap nem elegendő ahhoz, hogy a több kilogramnyi iratot áttekintse, és felkészüljön a nyilvános ülésre. Az ügyben

fellebbezést nem terjesztett elő, továbbá tárgyalás kitűzését sem kérte és bizonyítási indítványt sem tett. Megjegyzem, hogy édesapja id. [REDACTED] ügyvéd látta el - helyettesítési megbízás alapján - a védelmem, holott **ezt megelőzően az [REDACTED] ügyvéd ellen a feljelentést és a panaszt előterjesztettem.** Így az [REDACTED] ügyvéd úr sem tudta ellenérzés nélkül - így érdekkellentét fennállása nélkül - a védelmem ellátni [Be. 45. szakasz 1. bekezdés c.) pont] melyet alátámaszt, hogy a védőbeszédében **azt sugallja, mintha bűncselekményt követtem volna el.** A Gyulai Törvényszék nyilvános üléséről készült jegyzőkönyvben egyértelműen rögzítve van, hogy bár azt állítja id. [REDACTED] ügyvéd, hogy minden munkájukat félretették, de mindössze 5 órán keresztül tanulmányozta állítása szerint az ügyem iratait, továbbá további 5 órát töltött a Gyulai Törvényszék büntető irodáján, mely során elmondása szerint 480 oldalnyi fénymásolatot kért az ügyem irataiból, holott ennek az iratmennyiségnek a többszöröse található a Gyulai Törvényszéken. **A Gyulai Törvényszék mindezek ellenére holott jeleztem is azt, hogy másik védőt kérek, nem rendelt ki számomra védőt és nem biztosította a személyes védekezés lehetőségét számomra, hiszen a nyilvános ülést olyan időpontra tűzte (2017.02.01. napja 10:00 perc) melyre fogalmilag kizárt hogy meg tudtam volna jelenni 200 km-es távolságból, és annak ellenére, hogy kértem azt, hogy más időpontra tegye át a nyilvános ülést, ennek nem tett eleget.**

Az Alkotmánybíróság több döntésében hangsúlyozta, hogy a védelemhez való jog **nem tartalmatlan, és nem formális jog.** Ennek ellenére az én védelmem saját magamon kívül nem látta el érdemben senki. A fegyverek egyenlőségének elve álláspontom szerint sérül, ha a vádlott számára a védelemhez való jog gyakorlása nem biztosított, hiszen ez esetben fogalmilag kizárt az, hogy összevethető súlyú jogosítványai lennének az ügyészséggel. [3265/2014. (XI. 04.) AB határozat indoklás részének 31.) pontja]

A Kecskeméti Törvényszék által kirendelt [REDACTED] ügyvéd úrról akkor hallottam először és utoljára amikor, egy alkalommal telefonon felkerestem, de ezután ígérete ellenére még telefonon sem keresett fel, és az e-mail címét sem küldte meg. **Az urat, feljelentettem a passzívítása miatt az ügyészségen, továbbá panaszt terjesztettem elő ellene az ügyvédi kamaránál két alkalommal is.** Mindezek ellenére semmit nem tett az ügyemben. Sem fellebbezést sem bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, és tárgyalás kitűzését sem kérte. Továbbá a nyilvános ülésre nem ment el és helyettesítéséről sem gondoskodott, holott hangsúlyoztam a vele történő telefonbeszélgetés során, hogy **ártatlan vagyok.**

Mindkét ügyvédem kapott iratmásolatot, de én nem, és arra sem volt képes **egyikük sem, hogy részemre elküldje azon iratokat melyeket ők megkaptak a Gyulai Törvényszéktől.** Erre mindeddig nem került sor, és hozzáteszem, hogy rendkívüli jogorvoslati eljárást sem kezdeményeztek holott az ügyvédnek a törvény szerint minden eszközt be kell vetnie annak érdekében, hogy a védenca mentesülhessen a büntetőjogi felelősség alól. [Be. 50. szakasz 1. bekezdés b.) pont, EJE: Artico kontra Olaszország, Kúria Bfv. I. 312/2014/6]

A bíróság köteles lett volna biztosítani azt, hogy minden iratot birtokolhassak, amelyet az ügyesség is birtokol, de ezt nem tette lehetővé. Több alkalommal kértem az eljárás során azt is hogy a nyomozati szakaszban keletkezett B. 992/2013. számú iratokat kérje be az elsőfokú bíróság, és ezt a másodfokú bíróságtól is kértem, de ennek nem tett eleget.

A bíróság érdekkellentét esetén köteles arra is, hogy a kirendelt védőt kizárja az eljárásból, de mindezek ellenére ez nem történt meg.

A (Be.) 1. szakaszába ütközik - véleményem szerint - ha a bíróság válassza meg a védőt az eljárás során, mivel ezzel képes lerontani a vádlott helyzetét úgy, hogy olyan védőt rendel ki aki a feladatát nem végzi el, és érdemben nem tesz a vádlott érdekeinek érvényre juttatásáért.

A bíróság által kirendelt védőtől nem várható a pártatlan bírósághoz való jog érvényre juttatását elősegítő védelmi taktika gyakorlása - hiszen a védő kirendelés során - a bíróság végzése alapján kapja meg a juttatását, és ennek megfelelően, ha nem úgy cselekszik ahogy a bíróság elvárja, abban az esetben nem csak az adott ügyben jelenthet mindez számára hátrányt, hanem az ügyvédi tevékenységének folytatása során is, hiszen amennyiben a bíróság eljárásának megfelelően jár el, abban az esetben nyilvánvalóan több kirendelést - ezáltal magasabb jövedelmet - szerezhet. **Önmagában ez is gátolja a védőt abban, hogy a vádlott érdekeinek megfelelően járjon el és érdekellentétet teremtsen a fél és az ügyvéd között mert olyan jellegű védelmi taktikát mely a vádlott pártatlan bírósághoz való jogát elősegítené és amely szükségszerűen az adott bíróság ellen irányul, nem gyakorolhat.** Emiatt egyértelműen kijelenthető, hogy az ügyvéd - ha kirendelés alapján jár el - akkor nem tud függetlenül eljárni a (Be.) 1. szakasza szerint, mindez maga után vonja, hogy a védelmet sem tudja a (Be.) 50. szakasz (1) bekezdés b.) pontjának megfelelően ellátni, hisz e követelménynek a bíróságtól való elkülönüléssel (Be. 1. szakasz) tudna eleget tenni, mely mindaddig kizárt, ameddig a bíróság állapítja meg a védői díjat, és a bíróságtól függ az, hogy a mely ügyvédet rendeli ki. Ezzel már eleve olyan személyt tud az eljárásba vonni, aki esetleg korábbi ügyekben is együttműködést mutatott a bírósággal. Mindezek a bírói függetlenség vonatkozásában is ésszerű kétséget keltenek, főleg akkor - ahogy esetemben is - ha a bíróság a passzív védő eljárását hagyja, annak ellenére hogy kértem új kirendelt védő biztosítását, mivel mindez, a vádló érdekeinek kedvez.

Az ítélezés és a védelem összemosódása lehetővé teszi, hogy a bíróság a védelem helyzetét rontva az ügyészségnek kedvezni tudjon, emiatt nem elegendő a bíróság és az ügyészség feladatainak elhatárolása, hiszen közvetetten, a bíróság a védelem helyzetének lerontásán keresztül képes elérni az ügyészség előnyösebb helyzetbe hozatalát.

3.)

A jelenlegi eljárásban a (Be.) 24. szakasz (2) bekezdésében foglalt korlátozás ellenére hozott a bíróság ügydöntő határozatot a Gyulai Törvényszéken, és ezzel a védelemhez való jogom súlyosan sértette, hiszen a (Be.) 24. szakasz (2) bekezdésében foglalt korlátozás azt a célt is szolgálja, hogy a védelemhez szükséges idő biztosíthatása kikényszeríthető legyen - figyelemmel arra is - hogy elvileg a védelem elkülönül a vádtól és a bíróságtól. Amennyiben a bíróság úgy hoz ügydöntő határozatot, hogy objektív kizárási ok van ellene bejelentve, - mely esetemben a (Be.) 22. szakasza miatt azt is maga után vonja normális esetben, hogy nemcsak az ügydöntő határozat (ítélet) meghozatala tilalmazott addig ameddig a kizárási kérelemről döntés nem születik, hanem maga a bíróság eljárása, így bármilyen eljárási cselekménye, - akkor egyértelműen a védelemhez való jogom korlátozza tekintettel arra, hogy bár az objektív kizárási ok bejelentése elviekben biztosítja a megfelelő időt a védelemhez való felkészülésre, de a jogerős ítélet meghozatala után a védekezés fogalmilag kizárt. Mindezt erősíti, hogy a Gyulai Törvényszék a védőim azután hogy ítéletet hozott, felmentette a védelmem alól. Tette ezt annak ellenére, hogy egyrészt a (Be.) 22. szakasza alapján sem kirendelni nem volt joga sem felmenteni senkit az eljárásból, mindaddig ameddig a kizárás iránti kérelmem el nem bírálják. Az 55. számú Kúriai büntető kollégiumi vélemény alapján az időmúlás jelentősen enyhíti a büntethetőséget, ezáltal a büntetés mértékére jelentős befolyást gyakorol. Ezért a Gyulai Törvényszék jelentősen befolyásolta ezzel a kiszabható büntetés mértékét is.

V. fejezet

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, - **hogy a jelen fejezetben írtak miatt is** - szíveskedjen a hivatkozott bírói döntések alaptörvényellenességét megállapítani és megsemmisíteni azokat, továbbá **új eljárásra utasítani** az eljáró bíróságokat. Ezen felül a (Be.) 24./ A. szakasz (1) bekezdésének alaptörvényellenességét szíveskedjen megállapítani és megsemmisíteni, abban a részében **amely arra kötelezi az ügyben ténylegesen eljáró bíróságot, hogy egy magasabb szintű bírói fórumhoz terjessze fel a kizárási kérelmet, ha az az egész bíróság** (összes bíró, és vagy az elnök, illetőleg elnökhelyettes) **ellen irányul**, és ezt követően szíveskedjen **új eljárásra utasítani** az eljáró bíróságokat. {Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés f.) pont}

A hivatkozott bírói döntések és a (Be.) 24./A. szakasz (1) bekezdése sértik az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1), (7) bekezdését. {Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés d.) pont}

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés b.) pont} Az alapjogsérelem lényege: hogy a jogorvoslati eljárás során a kizárási kérelmeket elbírálni köteles másodfokú bíróságok eljárása formális volt hiszen tőlük magasabb bírói fórumok jártak el első bírói fórumként a kizárási kérelmeim első fokú elbírálása során, ezáltal a jogorvoslati eljárásban a jogorvoslati jog formális volt, és a bírói jogvédelem mértéke is csekélyebb volt az elvárttól, azon felül, hogy a jogegységi követelmények miatt egy alacsonyabban lévő bíróság a magasabb fokú bíróság döntésével nem mehet szembe. Nem nyert tényleges jogorvoslat a pártos bírós eljárása, és a tisztességes eljáráshoz való jogom sérelme.

{Abtv. 52. szkasz 1. b bekezdés e.) pont}

1.)

A hivatkozott jogszabályi rendelkezés és a hivatkozott bírói döntések **azért ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1), (7) bekezdését mert:**

A hivatkozott jogszabályi rendelkezés alapján, - amennyiben az eljárás valamely résztvevője (továbbiakban: vádlott) kizárás iránti indítványt (továbbiakban: kizárás iránti kérelem) terjeszt elő a (Be.) 22. szakasza alapján, vagy az ügy érdemében éppen ténylegesen eljáró bíróság összes bíróját érinti a kizárás iránti kérelem, - akkor a kizárás iránti kérelemről - első bírói fórumként - az ügy érdemében ténylegesen eljáró bíróságtól magasabb fokon eljáró bíróság hoz döntést, mely ellen a kizárás iránti kérelem **megtagadása esetén** [Be. 24./ A. szakasz 3. bekezdés] **jogorvoslati jog illeti meg a vádlottat** [Be. 347. szakasz 3. bekezdés, Be. 348. szakasz 2. bekezdés, 25/2013. (X. 04.) AB határozat indoklás részének 34.) pontja] melyet **a ténylegesen az ügy érdemében eljáró bíróság** által hozott ítéletet támadó fellebbezés alapján eljáró másodfokú bíróság bírál majd el **az ítélettel egyidejűleg**. Így voltaképpen ugyanaz a bírói fórum dönt ilyen esetben a kizárás iránti kérelemről **másodfokon, mint amely azt első bírói fórumként a (Be.) 24./ A. szakasz (1) bekezdése alapján elbírált**. Emiatt a jogorvoslat alapvető követelménye **a magasabb szervhez fordulás lehetősége nem lenne adott a kizárás iránti kérelem tárgyában hozott döntés kapcsán** [14/2015. (V. 26.) AB határozat indoklás részének 29-32.) pontja] mely az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértés mivel a kizárás iránti kérelem **másodfokú elbírálása során eljáró bírói fórum nem tudja függetlenül és ezáltal pártatlanul felülbírálni a kizárás iránti kérelem tárgyában első bírói fórumként eljárva hozott döntést**, mivel azt valamely a másodfokú bíróság másik tanácsa bírálta el elsőfokon, melyre tekintettel a kollégális lojalitás látszatának megőrzése érdekében az ítélet elleni fellebbezés során eljáró másodfokú bíróság nem tudja függetlenül és így pártatlanul sem elbírálni a kizárás tárgyában folytatott eljárásban hozott döntést. **E – a kizárás tárgyában hozott - döntés az ítélethez kapcsolódik, és azt a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés II. rész b.) pontja alapján hivatalból - abszolút jellegre tekintettel -**

bírálja felül. A pártatlan bíróhoz való jog kiemelkedő jelentőségű [34/2013. (XI. 22.) AB határozat indoklás részének 28.) pontja, 21/2016. (IX. 30.) AB határozat indoklás részének 38.) pontja] és e tárgyban hozott másodfokú döntés - figyelemmel a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés II. rész b.) pontjára - eleve az eljárás megismétlését vonja maga után, ha pártos bíró járt el. Ezért nem mindegy, hogy a másodfokú bírói fórumként eljáró testület **függetlenül és pártatlanul el tudja e bírálni e döntést**, mivel az ügy érdemére kiható jelentőséggel bír ha esetleg az elsőfokú bíróságon ténylegesen eljáró bírót kizártnak találják.

Álláspontom szerint nem lehet a törvény által felállított bíróságnak sem tekinteni azt a bíróságot amely a kizárás tárgyában folytatott eljárásban első bírói fórumként hozott döntését saját maga felülbírálja, mivel mindez önmagában sérti a (Be.) 13. szakasz (2) bekezdését, amely előírja, hogy egy magasabb szinten eljáró bírói fórum bírálja felül az elsőfokú bíróság eljárását, amelynek része a kizárás tárgyában hozott döntés is. [Be. 347. szakasz 3. bekezdés, Be. 348. szakasz 2. bekezdés, Be. 373. szakasz 1. bekezdés II. rész b.) pontja, 25/2013. (X. 04.) AB határozat indoklás részének 38.) pontja]

Ez a helyzet akkor válik méginkább aggályossá, ha a vádlott az elsőfokú bíróság összes bírója (vagy elnöke, illetőleg elnökhelyettese vonatkozásában a (Be.) 22. szakasza alapján) terjeszt elő kizárás iránti kérelmet, és ezt a másodfokú bíróság vonatkozásában is megteszi, mivel ekkor - esetemben - a Járásbíróság ügy érdemében folytatott eljárása során bejelentett kizárás iránti kérelmet a másodfokú bíróságként eljáró Törvényszék függetlenül és pártatlanul semmiképpen nem tudja felülbírálni, mivel az egy szinttel felette álló Ítéltábla hozza ekkor - első bírói fórumként - a kizárás iránti kérelmet elbíráló, - azt megtagadó - döntést, és emiatt a jogegység követelménye is méginkább köti a Törvényszéket. Az Ítéltábla első bírói fórumként hozott döntésének megváltoztatása azzal is járhat, hogy a Törvényszéken az adott tanácsban eljáró bírók más eljárásokban első fokon hozott ítéleteit a Szegedi Ítéltábla több esetben helyezné hatályon kívül illetve változtatná meg, mely a kizárás tárgyában az Ítéltábla által első bírói fórumként eljárva hozott döntését megváltoztató Törvényszéki tanács bírának az előmenetelét negatív befolyásolhatja. **Így ilyen esetben ha a Szegedi Ítéltáblán hoznak első bírói fórumként eljárva döntést, akkor a bírói függetlenség nem bizonyosan nem garantált.**

2.)

A kizárás tárgyában folytatott eljárás nem kontradiktórus, és tanácsülésein történik. Emiatt az ügyészség álláspontját nem áll módjában a vádlottnak megismerni, sem a kizárás tárgyában eljáró bírók személyét. [Kúria Bkk. III. 1.114/2016/3, Kúria Bkk. II. 1.604/2016/3]

Mindezek miatt az ügyészség - mivel rajtuk keresztül történik a kizárás iránti kérelem felterjesztése - a kizárás iránti kérelmet elbíráló bírósághoz, ki tudja fejteni az álláspontját a kizárás iránti kérelem kapcsán, de a vádlott erre nem tud reagálni a döntés meghozatala előtt. **Emiatt a fegyverek egyenlőségének elve is sérül mert a döntés befolyásolása a vádlottnak nem áll módjában, ellentétben az ügyésszel.** {Kúria Bkk. III.1.114/2016/3, Kúria Bkk. II. 1.604/2016/3}

A vádlottnak nem áll módjában megismerni a kizárás tárgyában **eljáró bírók személyét** {20/2005. (V.26.) AB határozat 5.2. pontja}, így velük szemben, a kizárás tárgyában folytatott eljárásban nincs lehetőség kizárási ok bejelentésére. Ez azért kifejezetten aggályos, mert ennek hiányában a ténylegesen eljáró pártos bíró elleni kizárás iránti kérelmet, olyan bírák bírálhatják el, akikkel szemben esetleg **hasonlóképpen fennáll valamely kizárási ok**. Mindez magában hordozza azt a veszélyt, hogy esetleg pártos bírók hoznak döntést az ügy érdemében eljáró bíró ellen bejelentett kizárási okról, és azon bíró kizárásáról, melynek eredményeként a kizárás

tárgyában folytatott eljárás formálissá válhat, és **nem biztosítja a pártatlan bíróhoz való jognak történő érvényszerzés lehetőségét a vádlott számára**, illetőleg nem zárja ki a pártatlanság látszatát. A pártatlanság látszatának fennállása önmagában arra enged következtetni, hogy nem volt tisztességes az eljárás, hiszen ha a látszat fennáll, és nincs olyan objektív tényező amely a pártosság tényleges fennálltát kizárhatná akkor a bíróságot álláspontom szerint nem lehet pártatlannak tekinteni, hiszen valójában nem lehet tudni, hpogy a pártatlanság látszata, vagy a tényleges pártatlanság esete jön szóba adott esetben. {23/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [45]}

A kizárás iránti kérelem előterjesztésének a lehetősége **mint többen a kevesebb benne van alapon**, a pártatlan bíróhoz való jogból ered. [25/2013. (X. 04.) AB határozat indoklás 26.) pontja] Ezért a kizárás tárgyában folytatott eljárásban - mivel az ügy érdeme vonatkozásában a pártatlan bíróhoz való jognak történő **érvényszerzés érdekében adott**, a kizárási ok, és annak vádlott által történő bejelentésének lehetősége - így az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglaltak véleményem szerint ugyanúgy irányadóak, mint az ügy érdeme kapcsán, máskülönben az ügy érdemében az önkényes döntéshozatal veszélye fennállna, **ha nem lehetne eljárási garanciák mellett (pl: törvényes bíróhoz való jog) folytatni a kizárás tárgyában folytatott eljárást**. [EJEB, *H kontra Belgium*, (8950/80), 1987. november 30., 53. bekezdés.]

Az ügy érdemében eljáró bíróval szemben előterjeszthető kizárási kérelem a pártatlan bíróhoz való jog garanciája, és e kizárási ok elbírálása során folytatott eljárásban, ugyanígy fenn kell állni e garanciáknak, konkrétan annak, hogy a kizárás tárgyában folytatott eljárásban eljáró bíróság eljáró tagjai ellen be lehessen jelenteni kizárási okot. E garancia (kizárási ok bejelenthetőségének hiánya) a kizárás tárgyában folytatott eljárás során, önmagában is kizárja azt, hogy az ügy érdemében eljáró bíró ellen bejelentett kizárási okról a pártatlanság látszatának fenntartása mellett hozzanak döntést. {20/2005. (V.26.) AB határozat 5.2. pont} Önmagában felveti a kételyt a kizárás iránti kérelem tárgyában eljáró bíróság bírói vonatkozásában az, ha nem biztosítják annak lehetőségét, hogy a vádlott esetleg ellenük is bejelentse a kizárási okot, ha az indokolt. {20/2005. (V.26.) AB határozat 5.2. pontja}

Az ügy érdemében eljáró bíró (bíróság) ellen bejelentett kizárási kérelem tárgyában hozott - annak helyt adó - döntés esetén sem elfogadható az, hogy a kijelölést végző bíróság bíráinak személyéről a vádlott a döntés meghozatalát követően szerezzen tudomást, mivel az adott bíróság [Kúria Bkk. II. 1.604/2016/3] a kijelölés tárgyában is lehet elfogult. [Szegedi Ítéltábla 2/2004. BK. vélemény] Igaz ugyan, hogy a kijelölt bíróság vonatkozásában a vádlott terjeszthetne elő újabb kizárás iránti kérelmet ha úgy látja, hogy azok is elfogultak, de megeshet, hogy ez nem gátolná meg az önkényes döntéshozatalt az ügy érdemében, amely az ügyészség vádirata alapján folyik. [például: Gyulai Törvényszék az objektív kizárási ok általam történő bejelentése ellenére a (Be.) 24. szakasz 2. bekezdése figyelmen kívül hagyásával döntést hozott]

A T. Kúria Bkk. III. 1.114/2016/3. számú végzése és a T. Kúria Bkk. II. 1.604/2016/3. számú végzése ellentétben áll egymással, figyelemmel arra, hogy a T. Kúria III. tanácsa - álláspontom szerint helyesen - a Szegedi Ítéltábla - Kecskeméti Törvényszék kizárása kapcsán - a kizárás tárgyában folytatott eljárásból való kizárásáról döntött.

A T. Kúria Bkk. II. 1.604/2016/3. számú végzésében a Kiskunhalasi Járásbíróság ügy érdemére vonatkozóan előterjesztett objektív kizárási okokról, és a Szegedi Ítéltábla alá tartozó összes (Szegedi, Gyulai, Szolnoki, Kecskeméti) Törvényszék kizárásáról, és a Szegedi Ítéltábla két büntető tanácsa ellen előterjesztett kizárási okról nem kellett volna hogy döntsön.

Amellett, hogy a T. Kúria Bkk. III. 1.114/2016/3. számú végzését követően a Szegedi Ítéltábla kizárás tárgyában folytatott eljárására vonatkozóan a Szegedi Ítéltábla bírái ellen előterjesztett kizárási okokról kellett volna csak hogy döntsön.

Ha össze lehetne vonni az ügy érdemére vonatkozóan előterjesztett kizárási okokat és a kizárás tárgyában folytatott eljárásra vonatkozóan bejelentett kizárási okokat, **akkor a T. Kúria III. tanácsa megtette volna, és Ők maguk jelölték volna ki az ügy érdemében eljáró másodfokú bíróságot.**

Ehelyett a T. Kúria II. tanácsa, a Gyulai Törvényszéket jelölte ki, úgy hogy összevonta a Szegedi Ítéltábla kizárás tárgyában folytatott eljárására vonatkozóan előterjesztett kizárási okokat, az ügy érdemére vonatkozóan előterjesztett kizárási okokkal, annak ellenére, hogy ezt a T. Kúria III. tanácsa korábbi döntése miatt nem tehette volna meg.

A T. Kúria II. tanácsának követni kellett volna a III. tanács gyakorlatát, és a Szegedi Ítéltábla kizárás tárgyában folytatott eljárására vonatkozóan előterjesztett kizárási okokról hozott döntés után vissza kellett volna küldeni az ügy érdemére vonatkozóan előterjesztett kizárási okokat a Szegedi Ítéltáblának elbírálásra, mivel volt egy olyan tanácsuk, amely nem volt érintett az ügy érdemére vonatkozóan előterjesztett kizárási okokkal. [Be. 24. szakasz 7. bekezdés] Így a T. Kúria II. tanácsa - holott **eljárási jogosultsága nem volt** - a III. tanács gyakorlatát figyelmen kívül hagyva, a Kecskeméti Törvényszék kizárásáról döntött, és az összes többi Törvényszék kizárását megtagadta, amellyel, hogy a **Kiskunhalasi Járásbíróság ellen előterjesztett kizárási okokról**, melyet a (Be.) 22. szakasza alapján terjesztettem elő, nem döntött, a 86. számú Kúriai BK. vélemény ellenére.

Mivel a Szegedi Ítéltábla eljárási jogosultsága állt fenn a Kecskeméti Törvényszék és a több bíróság kapcsán az ügy érdemére vonatkozóan előterjesztett kizárási okokról, így a Gyulai Törvényszéket nem állt módjában kijelölni, mivel egyetlen Törvényszék kijelöléséről sem dönthetett volna. De ennek ellenére - a Kúria III. tanácsa által döntés figyelmen kívül hagyásával és ezáltal a jogegység sérelmével - kijelölte a Gyulai Törvényszéket, amely a leírtak miatt sem volt a törvény által felállított bíróságnak tekinthető, mivel bíróságot kijelölni is csak törvény adta keretek között lehet. [Be. 20. szakasz, 36/2013. (XII.05.) AB határozat 55.) pontja] Ennek okán ahogy a T. Kúria II. tanácsa maga sem volt jogosult elbírálni az ügy érdemére vonatkozóan előterjesztett kizárási okokat, úgy a Gyulai Törvényszék sem volt jogosult eljárni a Kúria II. tanácsának a kijelölése alapján, melyet a Kúria III. tanácsa által hozott döntés önmagában alátámaszt. {36/2013. (XI.05.) AB határozat 33-34.) pontja}

Megjegyzem, hogy a Kecskeméti Törvényszék kizárása kapcsán - figyelemmel arra hogy a Kecskeméti Törvényszék saját maga ellen nyújtott be kizárási okot - a T. Kúria II. tanácsa eljár, de a Kiskunhalasi Járásbíróság kapcsán előterjesztett kizárási okokról nem döntött.

A Kecskeméti Törvényszék - a pártatlanság látszatának hiánya miatt - kérte a kizárását az ügy érdemének másodfokú elbírálása alól, figyelemmel arra hogy [REDACTED] Bírónő ellen pótmagánvádas eljárást kezdeményeztem, - amit egyébként már mondhatni, hogy régen vissza is vontam - és a Kúria II. tanácsának tagja, [REDACTED] Bíró Úr, aki a karrierjét a Kiskunhalasi Járásbíróságon kezdte, és a Kecskeméti Törvényszék BK. vezetőjeként 2012. évben ment a Kúriára, mely előtt hosszú évekig kollégális viszonyban volt a Bács - Kiskun Megyei bírókkal és a Kiskunhalasi Járásbíróság bíráival, és a Kiskunhalasi Járásbíróság bírái kapcsán előterjesztett kizárási okokról döntést nem hozott a Kúria II. tanácsa, mely egyértelműen arra utal hogy **nem volt a tanács vagy aki a végzést hozta** - hiszen nem lehettem ott a tanácsülésen, így nem

tudhatom biztosan hogy ki hozta azt - **pártatlan a Kiskunhalasi Járásbíróság** kapcsán. **Így a kijelölés tárgyában sem hinném, hogy pártatlan volt az aki a Kúria Bkk. II. 1.604/2016/3. számú végzését hozta, mivel** a Szegedi Ítéltábla eljárási jogosultságának elvonása azon felül hogy a törvény által felállított bírósághoz való jogom a kizárás tárgyában folytatott eljárás vonatkozásában is sérti, utal a pártatlanság hiányára, melyet tovább erősít a Gyulai Törvényszék ügy érdemében kifejtett eljárása, továbbá az is, hogy a T. Kúria **a Gyulai Törvényszék bíróinak nyilatkozata nélkül** {Kúria Bfv. III. 59/2010/5} **végezte el a kijelölést**, és a Gyulai Törvényszék bíróinak kizárását. Ezért a Gyulai Törvényszéknek utóbb lehetősége sem lett volna arra, hogy saját maga ellen bejelentsen elfogultságot, hiszen a T. Kúria II. tanácsa által hozott döntés megalapozatlanságára és a T. Kúria II. tanácsa **eljárásának tisztességtelenségére mutatott volna rá ezzel**, ha utóbb benyújtja a kizárási okot saját maga ellen, holott a T. Kúria II. tanácsa a Gyulai Törvényszék nyilatkozata nélkül döntött a kijelölés tárgyában. **A Gyulai Törvényszék a Kiskunhalasi Járásbíróságot érintő kizárási kérelmem részének elbírálása során rögzíti a végzésében, hogy 2016.11.26. napján érkeztek be az ügyem iratai a Gyulai Törvényszékre, a kizárás iránti kérelemmel együtt, így érthetetlen, hogy milyen alapon tagadhatta meg a T. Kúria II. tanácsa a Gyulai Törvényszék kizárását és oszthatta ki a T. Kúria II. tanácsa bírói nyilatkozatok nélkül a (Be.) 24./ A. szakasz (2) bekezdése ellenére a Gyulai Törvényszéknek az ügyem, mindezt a Szegedi Ítéltábla helyett, ha nem azért hogy a Gyulai Törvényszéken elítéljenek. Álláspontom szerint azzal, hogy a Gyulai Törvényszék nyilatkozatát be sem szerezte a T. Kúria megakadályozta azt, hogy a Gyulai Törvényszék kötelességét gyakorolhassa, amely a kizárási ok bejelentése let volna.** (Be. 23. szakasz 1. bekezdés)

Mindezek miatt a Gyulai Törvényszéknek úgynevezett burkolt utasítás volt mindez arra, hogy ítéljen el!

A jogegység sérelme és a Kúria III. tanácsának gyakorlata megsértése már csak mellékes, de mindez arra mutat rá, hogy a jogalkalmazás során feloldhatatlan jogalkalmazási nehézséget okoz a (Be.) 24./A. szakasz (1) bekezdésének rendelkezése, mely az alaptörvényellenességet e jogintézmény esetében tovább erősíti, hiszen a jogszabálynak előre kiszámítható normatartalmat kell hordoznia, azon felül, hogy egyértelműnek kell lennie, illetőleg a jogalkalmazás keretében **feloldható jogalkalmazási nehézséget hordozhat csak**. A legfelsőbb bíróság gyakorlata ezt nem tudta feloldani, figyelemmel a két hivatkozott kizárás tárgyában született döntésre. {Kúria Bkk. III. 1.114/2016/3, Kúria Bkk. II. 1.604/2016/3}{21/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [88]} {3072/2015. (IV. 23.) AB határozat Indokolás [39]} (47/2003. (X. 27.) AB határozat)

3.)

Álláspontom szerint nem lehet bizonyosan tudni azt, hogy a tanácsülésen történő elbírálás esetén valóban az a bíró jár e el, akit a döntésben feltüntetnek, mivel a T. Kúria Bfv. II. 912/2015/7. számú végzésében – melyet a II. tanács hozott – arra az álláspontra helyezkednek, hogy a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés II. részének d.) pontjára hivatkozva a (Be.) 45. szakasz (1) bekezdésében foglaltakra nem lehet hivatkozni a felülvizsgálati kérelemben, kiváltképpen nem az ügyvédi munka színvonalára.

Ennek ellenére a II. tanács a Kúria Bfv. II. 942/2016/8. számú döntésében már a védő kizártságára hivatkozást elfogadta a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés II. része d.) pontjának vizsgálatánál.

Továbbá még az – általam - elsőnek hivatkozott Kúria Bfv. II.912/2015/7. számú döntés előtt a Bfv. III. 789/2012/15. számú döntésében a T. Kúria az – általam – másodjára hivatkozott

döntésével (Kúria Bfv. II. 942/2016/8) egyezően a kizárt védőre hivatkozást elfogadta a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés II. rész d.) pontjának vizsgálatára során.

A figyelemreméltó mindössze annyi az egészben, hogy [REDACTED] bírót részt vett a Kúria Bfv. III. 789/2012/15. számú döntésének meghozatalában, majd a II. tanácsban eljárva a Kúria Bfv. 912/2015/7. számú döntésének meghozatalában, mely teljesen ellentétes az előzővel, és a Kúria Bfv. 942/2016/8. számú döntésében is részt vett, amely a 2012. évben hozott – általam hivatkozott - döntésben foglalt elvi iránymutatással megegyező.

Nem egészen értem, hogy ha valakinek 2012. évben az az álláspontja, hogy a kizárt védő és a (Be.) 45. szakasz (1) bekezdésében meghatározott okok vizsgálhatóak a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés II. rész d.) pontja vizsgálatánál, akkor 2015. évre, miért lenne ellentétes az álláspontja a korábbival, és azt főleg nem értem, hogy 2016. évben, hogyan változhatna vissza a 2012. évben hozott döntésében foglalt iránymutatáshoz az álláspontja!

De a Kúria Bfv. II. 912/2015/7. számú döntése és a Kúria II. tanács 942/2016/8. számú döntése akkor is ellentétes, ha a fentieket figyelmen kívül hagyom. [REDACTED] Tanácselnök Bíró Úr személye is egyező a két döntés kapcsán.

Ezen döntéseket az anonim bírósági határozatok gyűjteményében találtam, de mellékelem is.

Véleményem szerint - tekintettel a fentiekre is, - nincs garancia arra – nyilvánosság hiányában – hogy ténylegesen a döntésekben feltüntetett bírók járnak el, és hozzák a döntést, hiszen nem lehet látni az eljárást. És a hivatkozott eseti döntések arra mutatnak rá, hogy valószínűleg igazam van, és szükség lenne a kizárás tárgyában folytatott eljárás nyilvános ülésen történő megtartására, - emiatt is - mivel nem biztos az sem, hogy egyáltalán bírók járnak el az ilyen jellegű kérdésekben, így ennyi erővel, akár bármely tanácsülésen eljárhatnak akárkik.

Emiatt is állítom, hogy a törvényes bíróhoz való jogom nem érvényesül a kizárás tárgyában folytatott eljárásban – azon felül sem – amit az 1.) és a 2.) pontokban leírtam, hiszen azon felül, hogy a kizárási kérelmek magasabb fokú bíróságon történő elsőfokú elbírálása következtében az ügy érdemében ténylegesen eljáró bíróság nem minősülhet a törvényes bíróságnak, azon felül, a kizárás tárgyában folytatott eljárásban sem minősülhet az olyan bíróság eljárása törvényesnek, amely maga után vonja az ügy érdemében másodfokon eljáró bíróság törvénytelené válását, {36/2013. XII.05.) AB határozat 33-34-) pontjai} és mindezt súlyosbítja, hogy a kizárás tárgyában eljáró bíróságok, a tanácsülésen történő eljárás miatt nem csak egyszerűen a törvényes bíróhoz való jogom, hanem a törvény által rendelt (az ügyelosztási rend szerint eljárni jogosult) való jogom is sértik, mivel – nyilvánosság hiányában akárki eljárhat, még olyan esetekben is, amikor a az ügyben ténylegesen eljáró bírósággal azonos fokon elhelyezkedő bíróság hoz döntést a kizárás iránti kérelmem tárgyában, (például [REDACTED] Bíró – Kiskunhalasi Járásbíróság) hiszen nem láttam azt, hogy valójában a megnevezett bíró hozta e a döntést, és ez azért kifejezetten aggályos, mivel amennyiben nem a megnevezett bíró hozta a kizárás tárgyában a döntést, akkor azt soha nem lehet megtudni, hogy milyen döntés született volna akkor, ha a kizárás tárgyában a ténylegesen megjelölt vagy az eljárni ténylegesen jogosult bíró hozta volna a döntést. {példa erre: Kúria Bfv. III. 789/2012/15, Kúria Bfv. 912/2015/7, Kúria Bfv. II. 942/2016/8. számú döntés} Továbbá a törvény által felállított bírósághoz való jog azt is jelenti, hogy az olyan bíró eljárása, aki nem felel meg e követelményeknek, nem tekinthető törvényes – ezáltal végleges döntést hozni tudó - bírónak, hiszen a véglegesség erejével bíró döntés csak tisztességes eljárás során hozható melynek előfeltétele a törvény által rendelt bíró, mivel e követelmény megléte szükséges ahhoz, hogy az eljáró bíróság a törvény által felállítottnak minősüljön. [36/2013. (XII. 05.) AB határozat 26-28.) pontja]

36/2013. (XI.05.) AB határozat [26] 2.2. Az Abtv. 32. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközését bármely eljárása során hivatalból vizsgálja. Az, hogy gyakorolja-e az ex officio eljárás jogát, az a saját döntésétől függ, amelynek meghozatala során az eset körülményeit, a kérdéses kollízió súlyát és következményeit egyaránt figyelembe veszi. Amikor ilyen vizsgálat indokoltságáról dönt, az Alkotmánybíróság szem előtt tartja azokat a tételeket, amelyeket az Alkotmány módosításával összefüggésben, de általános érvennyel fogalmazott meg a 61/2011. (VII. 13.) AB határozatban: „Egyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. A pacta sunt servanda elvéből [Alkotmány 7. § (1) bekezdés, Alaptörvény Q) cikk (2)–(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző »precedens-határozataiból« ez kényszerűen nem következne.” {ABH 2011, 290, 321.; lásd: 166/2011 (XII. 20.) AB határozat, ABH 2011, 545.; 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [67]}.

[27] Az Alkotmánybíróság ezért eljárása során a kifogásolt rendelkezések nemzetközi szerződésbe ütközését is vizsgálta.

[28] Abban az esetben, ha egy adott hazai jogszabály azonos tartalmú az Egyezményben, vagy annak valamelyik kiegészítő jegyzőkönyvében foglalt joggal, vagy ha e jog biztosítására irányuló kötelezettség teljesítését szolgálja, az Alaptörvény Q) cikkéből az is következik, hogy az Alkotmánybíróságnak tartózkodnia kell az adott jogszabály (vagy jogszabályi rendelkezés) olyan értelmezésétől, amelynek elkerülhetetlen következménye a vállalt nemzetközi jogi kötelezettség megsértése és Magyarország sorozatos elmarasztalása lenne a Bíróság előtt.

[32] A tisztességes eljárás követelményei közül a – mindkét panaszban hivatkozott – törvényes bíróhoz való joggal, illetőleg a törvényes bírótól való elvonás tilalmával az Alkotmánybíróság eddig kevés ügyben foglalkozott. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és az Egyezmény 6. Cikk 1. pontja értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét a törvény által felállított bíróság bírálja el. **A törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bírói fórum (bíró) járjon el.** Ezt az alkotmányos elvet a Bszi. az Alapelvek között úgy fogalmazza meg, hogy senki sem vonható el törvényes bírójától [8. § (1) bekezdése]. **A törvény által rendelt bíró pedig az eljárási szabályok szerint a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend alapján kijelölt bíró [8. § (2) bekezdés]. A törvényes bíró tehát: a törvényben előre meghatározott hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon működő, előre megállapított ügyelosztási rend szerint kijelölt bíró.** Az ügyelosztási rendet az objektivitás és a személytelenség biztosítása, az önkényesség kizárása érdekében előző évben állapítja meg a bíróság elnöke, amely a tárgyévben kizárólag szolgálati érdekből vagy a bíróság működését érintő fontos okból módosítható [9. § (1) bekezdés]. **Ebből következik, hogy a bíró és az ügy egymáshoz rendelése alkotmányosan csak előre meghatározott, általános szabályok alkalmazásával objektív alapon történhet.**

[33] Az Alkotmánybíróság a 993/B/2008. AB határozatában hangsúlyozta, hogy „a »törvényes bírótól való elvonás tilalma« [...] – az önkényes ügyelosztási renddel szemben – az eljárás résztvevőit megillető biztosíték, aminek csak egyik eleme a Bszi. szabályaira épülő szolgálati

beosztás szisztémája. Annak megítélésakor, hogy a konkrét ügyben ki tekinthető törvényes bírónak, ugyanilyen súllyal jönnek számításba – többek között – **az eljárási törvénynek a hatáskörre, illetékességre, a jogorvoslati rendre és a tisztességes eljárás követelményének biztosítására vonatkozó további rendelkezései.** Az pedig éppen a törvény előtti egyenlőség érvényesülését szolgálja, hogy az említett jogszabályok mindenki számára olyan bíró közreműködését garantálják, akitől az ügy tárgyilagosa megítélése nyilvánvalóan elvárható" (ABH 2009, 2352, 2354–2355.).

[39] A védelemhez való joggal összefüggésben tért ki korábban az Alkotmánybíróság a terhelt önrendelkezési jogára, és mondta azt, hogy az önrendelkezési szabadság alkotmányos alapjog, amely a jogok gyakorlásától való tartózkodást, a nem cselekvés jogát is magában foglalja. „Az önrendelkezési jog eljárási vetülete nyilvánul meg a terhelt rendelkezési jogában, amelynek alapján a büntetőeljárásban dönt arról, hogy a részére biztosított eljárási jogokat milyen mértékben gyakorolja, milyen mértékben él a lehetőségekkel" [14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 257.].

[40] A fenti alkotmánybírói tézisek közel állnak ahhoz, ahogyan az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) értelmezte az ésszerű határidőn belüli bírói döntéshez való jog összefüggéseiben az eljárás időtartama ésszerűségének és a panaszos saját magatartásának az elhúzódásra gyakorolt kihatását. Ahogyan a Bíróság rámutatott: a vádlott nem köteles együttműködni a saját elítélésének felgyorsítása érdekében [Eckle kontra Németország (8130/78.) ügyben 1982. július 15-én hozott ítélet 82. §]. E taktika követését azonban az ésszerű időn belüli eljárás követelményei szempontjából a saját kockázatára teszi: a Bíróság is kiemelte, hogy az időhúzásos taktika esetében – a polgári ügyek és a büntető ügyek sajátosságait természetesen szem előtt tartva – az ésszerű idő túllépésére a panaszos nem hivatkozhat [lásd ebben az értelemben: Unión Alimentaria Sanders SA kontra Spanyolország (11681/85.) 1989. július 7-én hozott ítélet 35. §]. Ezt utóbbi ügy egészítette ki, hogy az eljárási időtartam ésszerű voltának, illetve elhúzódásának a panaszos magatartásával való összefüggéseinek vizsgálata során különbséget kell tenni az eljárási lehetőségekkel való élés és az azokkal való visszaélés között: a jog által nyújtott lehetőségek igénybevétele nem róható fel a panaszosnak [Yagci és Sargin kontra Törökország (6/1994/453/533–534.) ügyben 1995. június 8-án hozott ítélet 66. §, Kolomijets kontra Oroszország (76835/01.) ügyben 2007. február 22-én hozott ítélet 27. és 29. §].

[55] Az Alkotmánybíróság – figyelemmel a Coëme és mások kontra Belgium, 2000. június 22., 102–103. §; DMD GROUP a.s. kontra Szlovákia, 2010. október 5. 60. § ügyekben hozott ítéletekben kifejtett elvi élű tételekre – akárcsak az Abh.-ban, ebben az esetben is úgy ítélte meg, hogy egy, az általános illetékességi szabályok szerint eljáró bíróság helyett egy adott ügy, vagy ügycsoport ügyeinek egy másik bíróság illetékességébe történő áthelyezése csak abban az esetben egyeztethető össze az Egyezményvel, ha annak anyagi jogi és eljárásjogi szabályait, illetve előfeltételeit átlátható, előre rögzített, világos, objektív paraméterek felhasználásával rögzíti a törvényhozó, amely nem (vagy csak minimálisan) hagy teret a diszkrecionális jogkörnek. A jelen ügyben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Bszi. és a Be. vizsgált rendelkezései az Alaptörvényből és az Egyezményből egyaránt következő, a pártatlanság és a pártatlanság látszata követelményének nem tettek eleget. A pártatlanság objektív követelménye ugyanis csak akkor teljesül, ha a szabályozás kellő garanciát biztosít minden kétély kizárásához.

{21/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [88]} {3072/2015. (IV. 23.) AB határozat Indokolás [39]}

„Az Alkotmánybíróság [...] állandó gyakorlata szerint [...] a jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire is. A jogbiztonság

[...] követelményt támaszt az egyes jogintézmények irányában is, amely szerint működésüknek előre kiszámíthatónak és előreláthatónak kell lennie. A jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ezek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre jutása is."

47/2003. (X. 27.) AB határozat

a

jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is" (ABH 1992, 59, 65.). A kiszámíthatósággal összefüggő döntéseiben az Alkotmánybíróság mindig is **nagy jelentőséget tulajdonított annak, hogy az általa vizsgált kérdés megválaszolásához rendelkezésre áll-e olyan kialakult bírói gyakorlat, amely - határozata meghozatala során - a jogalkalmazót a jogbiztonság érvényesüléséhez elengedhetetlenül szükséges mértékben segíti.**

25/2013. (X.04.) AB határozat

[26] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése mindenkinek jogot biztosít ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül elbírálja. A bíróság függetlensége és pártatlansága kizárólag egymásra tekintettel nyerhet értelmezést. A bírói függetlenség alkotmányos szabályát az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése tartalmazza, amelynek értelmében a bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben pedig nem utasíthatók. A történeti alkotmány vívmányai közé számító bírói függetlenség a bíróság Alaptörvényben meghatározott feladatának teljesítése, illetve a bírói hatalmi ág önállóságának megőrzése érdekében működő alkotmányos garancia. A bírói hatalom pedig döntő részt az ítékezésben ölt testet. **Éppen ezért a bírói függetlenség lényegi eleme, hogy az ítélező bíró döntését akár a bírói szervezeten kívülről, akár a szervezeten belülről érkező befolyástól mentesen, kizárólag a jogszabályoknak, valamint belső meggyőződésének megfelelően hozza meg.** Az ítékezés függetlenségét pedig személyi, státusbeli és szervezeti garanciáknak szükséges szolgálniuk. {Erről lásd részletesen: 33/2012. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [72]–[81]} Ehhez képest a pártatlanság követelménye azt hivatott elősegíteni, hogy az ítélező bíró az ügyben résztvevő felekkel szembeni elfogultságtól vagy előítéletektől mentesen bírálja el az ügyet és hozza meg döntését. A pártatlanság követelménye egyfelől a bíró magatartásával és hozzáállásával szembeni elvárásként jelentkezik. Másfelől azonban mércét állít a jogszabályi környezettel szemben is. E mérce szerint az eljárási szabályoknak törekedniük szükséges minden olyan helyzet elkerülésére, amely a bíró pártatlanságát illetően jogos kétségeket ébreszthet. Ebből fakad, hogy a konkrét ügyben a bírónak nemcsak tárgyilagosan szükséges ítéleznie, de a pártatlan ítékezés látszatának megőrzése is feladata. [Hasonló következtetést fogalmazott meg: 67/1995. (XII. 1.) AB határozat, ABH 1995, 346, 347.; 17/2001. (VI. 1.) AB határozat, ABH 2001, 222.]

[27] Az Alkotmánybíróság itt emlékeztet arra, hogy az alapjogok érvényesülésének minimális mércéjeként fogadja el a nemzetközi jogvédelmi mechanizmusok által biztosított jogvédelmi szintet. {Lásd: 32/2012. (VII. 4.) AB határozat, Indokolás [41]; legutóbb megerősítve: 22/2013.

AB határozat, Indokolás [16]} Magyarország alávetette magát a strasbourgi székhellyel működő Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) joghatóságának, így az Alkotmánybíróság felvázolja, hogy az EJEB saját joggyakorlatában milyen értelmet ad a pártatlanság követelményének. A jelen kérdés megítélésében az EJEB kiindulópontját az jelenti, hogy a pártatlanság érvényesülése nélkülözhetetlen eleme annak a közbizalomnak, amelynek képviselője a demokratikus társadalmakban a bírói hatalom egyik fő kötelessége. [Elsőként lásd: EJEB, Piersack kontra Belgium, (8692/79), 1982. október 1., 30. bekezdését; amelyet legutóbb megerősített: EJEB, Romenskiy kontra Oroszország, (22875/02), 2013. június 13., 26. bekezdése.] **Az EJEB olvasatában azért jut kiemelten fontos szerephez a pártatlanság megőrzése, mert az elv érvényesülésének vagy érvényesíthetőségének hiánya az önkényes döntéshozatal veszélyét rejti magában, amely nincs összhangban az Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog követelményeivel.** [EJEB, H kontra Belgium, (8950/80), 1987. november 30., 53. bekezdés.] Az EJEB a pártatlanság két aspektusát ismeri el: a szubjektív, illetve az objektív értelemben vett pártatlanságot. A pártatlanság szubjektív oldala azt az igényt fogalmazza meg, hogy az adott ügyben a bíróság egyetlen tagja sem rendelkezhet előítéletekkel és nem lehet elfogult. Ehhez képest a pártatlanság objektív oldala azt jelenti, hogy a bíró adott ügyben tanúsított magatartásán túlmutatóan felmerülhet-e jogos kétely a pártatlansága tekintetében. E jogos kétely pedig akkor releváns, ha objektív igazolást nyerhet. [Elsőként lásd: EJEB, Piersack kontra Belgium, (8692/79), 1982. október 1., 26. és 30. bekezdéseit; EJEB De Cubber kontra Belgium, (9186/80), 1984. október 26., 24–26. bekezdéseit.] Az EJEB érvelésével áll összhangban a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának (a továbbiakban: Egyezségokmány) érvényesülését ellenőrző Emberi Jogi Bizottság álláspontja is. Az Egyezségokmány 14. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményét előíró szabály érvényesülésének ellenőrzésekor az Emberi Jogi Bizottság ugyan nem húz éles határvonalat az objektív és szubjektív aspektus között, de mindig vizsgálja, hogy a pártatlanság követelményének mind a szubjektív, mind az objektív jellegű elemei teljesültek-e az adott ügyben (lásd: Karttunen kontra Finnország, 387/1989.; 1992. október 23.; 7.2. pontját.).

[28] Az EJEB annak vizsgálata során, hogy a pártatlanság elve tényleges érvényesülést nyer, releváns tényezőnek tekinti a nemzeti jogban szabályozott kizárási okokat. [EJEB, Mežnarič kontra Horvátország, (71615/01), 2005. július 15., 27. bekezdés] Ehhez igazodóan az EJEB a gyakorlatában nem tartja elfogadhatónak azt az érvelést, amely az eljárás megindulására, avagy arra hivatkozással szűkíti a pártatlanság követelményének érvényesíthetőségét, hogy a terhelt már korábban tudomással rendelkezett az elfogultság alapját jelentő körülményről. [EJEB, Pescador kontra Spanyolország, (62435/00), 2003. szeptember 24., 24–26. bekezdések; legutóbb megerősítve: EJEB, Huseyn és mások kontra Azerbajdzsán, (35485/05), (45553/05), (35680/05) és (36085/05), 2011. július 26.; 164. bekezdés.]

[34] Az első esetet érintően az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a felülvizsgálat Be. 416. § (1) bekezdésének c) pontjával összhangban áll a Be. 24. § (8) bekezdésében foglalt szabály, amelynek értelmében a kizárási indítványt elutasító és a kizárást megtagadó határozat önállóan nem, csak az ügydöntő határozattal szembeni jogorvoslattal támadható. A két szabály együttes olvasásából az következik, hogy ilyen határozat nemcsak a rendes jogorvoslattal, hanem rendkívüli jogorvoslattal, így felülvizsgálati indítványban is támadható, és az elfogultsági kérelem a felülvizsgálati eljárásban érvényesíthető. Ezt a következtést fogalmazta meg a Legfelsőbb Bíróság a 2010. február 8. napján kelt, BK 86. számú véleményének 2. pontjában, amely szerint eleve hatályon kívül helyezést eredményez, ha az ügydöntő határozat jogerőre emelkedését követően a Be. 24. § (7) bekezdése szerint eljáró tanács alaposnak találja a kizárási indítványt.

14/2015. (V.26.) AB határozat [29] Az Alkotmánybíróság számos alkalommal, többféle szempontból foglalkozott a jogorvoslati jog alkotmányos tartalmával. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogorvoslati jog lényegi tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli **magasabb fórumhoz fordulás lehetősége** {lásd: 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31.; megerősítve: 35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}.

[30] A jogorvoslati jog alapjog biztosítását jelenti, ha az eljárásban a törvény garantálja az érintett számára, hogy ügyét az alapügyben eljáró **szervtől különböző szerv bírálja el** (513/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 731, 734.). Minden jogorvoslat lényegi eleme a „jogorvoslás” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a **jogsérelem orvosolhatóságát** {23/1998. (VI. 9.) AB határozat ABH 1998, 182, 186., megerősítve: 3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [15]}. A különböző eljárásokban a jogalkotó eltérő jogorvoslati formákat, jogorvoslatot elbíró fórumokat állapíthat meg, valamint azt is eltérően határozhatja meg, hogy hány fokú jogorvoslati rendszer érvényesülhet {1437/B/1990. AB határozat, ABH 1992, 453, 454.; hasonlóan: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95]}.

[31] Az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alaptörvényben biztosított jogorvoslati jog **tényleges és hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítását követeli meg**, így nem csak abban az esetben állapítható meg az alapjog sérelme, ha a jogorvoslat lehetőségét teljesen kizárták {lásd például 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [61]}, **hanem akkor is, ha a jogszabályban egyébként biztosított jogorvoslat más okból nem tud ténylegesen és hatékonyan érvényesülni**, így például ha azt a részletszabályok rendelkezései akadályozzák meg, ezáltal üresítve ki, illetve téve formálissá a jogorvoslati jogot {lásd 41/1991. (VII. 3.) AB határozat, ABH 1991, 193, 194.; 22/1991. (IV. 26.) AB határozat, ABH 1991, 408, 411.; 21/1997. (III. 26.) AB határozat, ABH 1997, 103, 105–106.}.

[32] A jogorvoslati jog tényleges és hatékony érvényesülése azonban nem csupán a jogalkotóval szemben (a jogszabályok tartalmát illetően) fennálló követelmény, hanem az Alaptörvény 28. cikkéből következően (a jogszabályok értelmezése során) **a jogalkalmazó szerveket is kötelezi**. Mindez összhangban van az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 13. cikkében garantált hatékony jogorvoslati jognak az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) ítélezési gyakorlatában kibontott tartalmával is. Az EJEB maga is hangsúlyozta ugyanis, hogy az Egyezmény 13. cikkében biztosított jogorvoslati jog hatékonyságának mind a jogszabályok, mind azok gyakorlati érvényesülését illetően is fenn kell állnia, amit az Egyezményben részes államok hatóságai nem akadályozhatnak működésük során jogszerűtlenül {Ilhan kontra Törökország [GC] (22277/93.), 2000. június 27., 97. bekezdés; Karácsony és mások kontra Magyarország (42461/13.), 2014. szeptember 16., 96. bekezdés; Szel és mások kontra Magyarország (44357/13.), 2014. szeptember 16., 93. bekezdés}.

{23/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [45]} „A jogbiztonság szempontjából különösen fontosak az olyan jogszabályi rendelkezések, amelyek garantálják, hogy alappal lehessen számítani a törvény előírásainak megfelelő jogalkalmazói magatartásra.”

VI. fejezet

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen a hivatkozott bírói döntések alaptörvényellenességét - a jelen fejezetben írtak miatt is - megállapítani és megsemmisíteni azokat, továbbá új eljárásra utasítani az eljáró bíróságokat. {Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés f.) pont}

A hivatkozott bírói döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1),(7) bekezdését. {Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés d.) pont}

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés b.) pont} Az alapjogsérelem lényege, hogy: az eljáró bíróságok törvényes vád hiányában jártak el, mely miatt a védelemhez való jogom ténylegesen és hatékonyan nem gyakoroltam, melyet súlyosbított, hogy a vádló és az ítélkező funkciók összemosódása következett be, mely tovább nehezítette a védelem hatékony gyakorlását, mely miatt a tisztességes eljáráshoz való jogom is sérült.

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés e.) pont}

1.)

A hivatkozott bírói döntések azért ellentétesek az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1), (3) bekezdésével mert: az elsőfokú és másodfokú bíróság, a (Be.) 2. szakasz (2) bekezdésének meg nem felelő (nem törvényes) vád alapján járt el. A (Be.) 2. szakasz (2) bekezdése szerint a vádiratnak pontosan kell tartalmaznia az elkövetési magatartást. [1/2007. Kúriai BK. vélemény] Az elkövetési magatartás leírásának nem a vádiratban megjelölt (minősítés szerinti) bűncselekmény törvényi tényállását meghatározó általános fogalmakat kell tartalmaznia, hanem az adott esetre vonatkoztatott - azon tényeket - amelyek alapján - bebizonyítotttságot feltételezve - a Btk. valamely különös részi tényállásában foglalt rendelkezés megvalósulását támasztják alá a vádiratban leírtak. [Kúria Bhar. I. 987/2015/4] Ezen felül a konkrét tényeknek olyan részletességgel kell rögzítve lenni, hogy a vádlónak - adott ügyben - az alanyi jogosultsága megállapítható legyen, mely attól függ, hogy vádemelésre eljárási jogosultsága (hatásköre és illetékessége) is fennáll, vagy sem. [Kúria Bfv. II. 698/2015/7, Kúria Bfv. I. 922/2016, Kúria Bfv. I. 680/2015/7]

Esetemben a vádirat a Btk. 323. szakasz (1) bekezdésében foglalt - különös részi - rendelkezésnek nem felelt, meg mert az abban (vádiratban) leírtak nem minősülhettek zsarolás bűncselekménynek, melyhez hozzáteszem hogy egyetlen Btk. különös rész szerinti bűncselekmény sem rajzolódik ki tényállásszerűen abból.

A vádiratban egyrészt konkrét eseményeket kell rögzíteni úgy és olyanokat amelyek valamely bűncselekmény **törvényi tényállásába** illeszthetők. Másrészt ezen eseménysornak össze kell függnie, úgy hogy a bűncselekmény törvényi tényállását alkotó elemek meglétére **több értelmezési lehetőséget nem engedő módon** következtetni lehessen.

A jelen esetben az ügyészség az ellenem emelt vád leírását egyes tényállási elemekre vonatkozóan a Btk. különös részében foglalt törvényi tényállás általános megfogalmazása szerint, (azt behelyettesítve a konkrét esemény helyett) rögzítette, melyhez eredményt kiváltó hatást nem kapcsolt.

Például fenyegetés fogalom alatt 2009.01. hónapjában a személyes találkozás során van csak rögzítve, hogy a vádlott azzal fenyegette a sértettet, hogy lecsukhatja az élettársát, ha őt (vádlottat) folyamatosan nem támogatja anyagilag. Továbbá már a vádirat ezen bevezető részében sem volt konkrétan meghatározva a támogatás összege és elküldésének ideje, holott a törvényi tényállás szerint a kényszerhatás folytán, annak következménye (megfélemlítettség) alapján, ennek hatására kell a sértettnek teljesítenie a vádlott követelését a tényállásszerűséghez. A "támogatás" fogalma alatt értelemszerűen nincs olyan meghatározható követelés amely alapján azt lehetne mondani, hogy a sértett kényszerhatás alatt cselekedett, hiszen ameddig a sértett akarata

érvényesül a **pénzkövetelés** teljesítése során atekintetben, hogy mikor illetőleg mennyit teljesít, - továbbá ha a teljesítés idejét és a teljesítendő összeget a vádlott nem konkretizálja - addig a kényszerhatás fogalmilag kizárt.

A fenyegetés definíciója **súlyos hátrány kilátásba helyezése**, mely több dolgot jelenthet, hiszen sokminden lehet súlyos hátrány.

Amennyiben nincs meghatározva **konkrét - kilátásba helyezett - súlyos hátrány**, - amelyhez eredményt kiváltó hatást kapcsol az ügyész - akkor a vádiratban megjelölt (minősítés szerinti) bűncselekmény tényállásszerű volta kizárt, főleg úgy ha a kényszerhatás sem rajzolódik ki a vádiratból. A kényszerhatás kirajzolódásának előfeltétele a két előbb írt tényező, valamint pénzkövetelés esetén a követelés összegének és idejének meghatározása. Ezen felül a jogtalan hasznoszerzési szándékra sem lehet - esetemben - konkrétumok hiányában következtetést levonni, azon felül, hogy az ügyészség azt sem fejtette ki, hogy minek alapján látja azon állítólagos fenyegetést, miszerint a sértett élettársát lecsukatom, a sértettre nézve félelemkeltő hatásúnak, így kényszerhatást előidézni képes fenyegetésnek.

A vádiratot a funkciómegosztás elvére figyelemmel sem és a nyilatkozatok kiterjesztő értelmezésének tilalma miatt sem lehet tágran értelmezni, például ha az ügyészség azt írja, hogy a sértett a vádlott telefonhívására küldött pénzt a terheltnek, akkor a telefonhívást nem lehet fenyegetésnek tekinteni. Ez oda vezetne, hogy a bíróság a vádban írtak alapján következtetés alapján vizsgálná a vádirati tényállást, és akár az ügyész konkrét szándéka nélkül az ítéleti tényállást olyan mozzanatok és összefüggések alapján állapítaná meg amely a vádiratból kirajzolódó cselekménnyel, fogalommal nem is állna fedésben. [Kúria Bfv. III. 1018/2008/6]

Amennyiben konkrét tény (tett) nincs, csak fogalom, akkor a tettazonosság biztosította keretek alól a bíróság kibújhat, és a vádiratban írt fogalom alá bármilyen ténnyt (tettet) beilleszthet. A tett azonosság keretei biztosítják, hogy a vádiratban írt tények (tettek) és az ítéleti tényállásban írt tények (tettek) változhatnak, de mindez nem vezethet arra, hogy a bíróság konkrét vádirati tény (tett) leírása nélkül, az ítéletben rögzíthessen ténnyt (tettet), hiszen ezzel a vádon szükségszerűen túlterjeszkedne. Ennek okán, ha a vádirati tényállás nem tényekből (tettek) áll, vagy a Btk. szerinti bűncselekmény tényállása nem tényekből (tettek) hanem fogalmakból áll, a vádirati leírásban, akkor a bíróság számára nincs kiindulópont az ítéleti tényállás kialakításához, és így fennáll annak a lehetősége, hogy a bíróság nyomozza ki azon eseménysort, amelyről határoz, illetve amelyről határozni akar. Mindez átjárhatóvá teszi a bíróság számára a feladatmegosztást.

A fentieket védelmet érintő követelménye, hogy a vádlott nem lesz abban a helyzetben, hogy konkrét tények ellen védekezzen, így nem tud bizonyítást előterjeszteni, adatokat szerezni, melyek mellette szólnának, és a bizonyítási eljárás során a tárgyalásról tárgyalásra változó tényekhez nem tudná igazítani a védelmet. Ilyen esetben a bíróságnak lehetősége van olyan tényeket is felderíteni, amelyeket szeretne, a bizonyításnak nincsenek ilyen esetben keretei, és amennyiben a vádlott az éppen változó sértetti állításokat cáfolni is tudná, illetőleg azok ellen bizonyítékot tudna szolgáltatni, akkor is lehetősége van arra a bíróságnak hogy olyan tényeket tárjon fel a fogalom biztosította keretek között, amelyeket a vádlott ellen szóló ítéleti tényállásban rögzíthet. Normális esetben, - jobb helyeken - a vádirat a védelemhez való jog gyakorlásának a kiindulópontja is, és annak mihamarabbi ismerete által jut abba a helyzetbe a védelem, hogy az ott írt adatokat cáfolni tudó bizonyítási eszközöket gyűjtsön, hiszen ezt a vádló nyilvánvalóan nem teszi meg, hiszen nem áll érdekében. Amennyiben a vádlott a vádiratban többnyire fogalmakkal találja szembe magát akkor azok ellen nemigen lehet ellentétes adatokat előadni, de ha mégis, akkor azok bizonyító erejét a bizonyítási eljárás során a bíróság semmissé teheti azzal, hogy a vádlott védelmére szolgáló bizonyítékok ismerete után olyan új dolgokat tár fel, amelyek

ellen a vádlott már nem tud bizonyítékot szolgáltatni, illetőleg lehetővé teszi a sértettnek, hogy olyan új dolgokat hozzon fel (például hogy a hangfelvételeken elhamgzott beszélgetések utasításra illetőleg kitapasztalás alapján történtek) amelyek a vádlott bizonyítási eszközeit - esetleg - hasznavehetetlenné tehetik.

A fentiek szerint, - ha a védelem bizonyítási eszközeit nem is sikerül hiteltelenné tenni - akkor is jelentős többletterhet ró a védelem oldalára, ha fogalmakkal helyettesíti az ügyészség a tetteket, mivel ekkor a védelemnek se megfelelő ideje, se megfelelő lehetősége nincs a védelemhez való jog gyakorlására, már önmagában azért sem, mert a megfelelő lehetőség, magában foglalja a megfelelő idő fogalmát. Ennek vonzataként a fegyverek egyenlőségének elve elkerülhetetlenül sérül, mivel aránytalan lesz az egyensúly a felek között a lehetőségeiket tekintve, hiszen míg az ügyészségnek a bíróság funkcióhalmazása folytán előnye keletkezik, addig ezzel egyidejűleg a védelemnek hátránya, mely teoretikus szintre sülyesztheti a védelemhez való jog tartalmát.

Amennyiben egy - állítólag - 4 éven keresztül zajló bűncselekmény során a vádirat tartalma mindössze két oldalas, akkor az első - jelen esetben a vádirat szerint 2009.01. hónapjában konkrétan leírt elkövetési magatartást (fenyegetést) - különböző időpontokban említett elkövetési magatartásokhoz kapcsolni nem lehet, főleg akkor, ha az ügyész nem is tesz arra utaló jelzést, hogy - jelen esetben - a 2009.01. hónapjában a sértettel való személyes találkozás során konkrétan meghatározott elkövetési magatartás, ügyészi kifejezett (szövegezett) szándék hiányában nem lehet irányadó a bíróság számára a **"telefonhívásra hatására történő teljesítés"** (vádirat 1. oldal utolsó bekezdése) időszakára vonatkozóan sem. Akkor biztosan nem, mikor a vádiratban a 2. oldalon a 2. bekezdésben a vádló azt rögzíti, hogy **"a terhelt nyomást gyakorolt a vádlottra a fenti időszakban"**. [Kúria Bfv. III. 919/2009/5] Ez logikailag arra vall, hogy nem a 2009.01. hónapjában a sértettel történő személyes találkozás során leírt elkövetési magatartás (fenyegetés) alapozza meg a folytatólagos időszakban az elkövetési magatartást.

A folytatólagos elkövetés **több befejezett bűncselekmény** elkövetését kívánja meg. A 2009.01. hónapjában a személyes találkozás során az ügyész által írt elkövetési magatartás (fenyegetés mibenlétének kifejtése) azért sem vonható a folytatólagosság törvényi egységébe, mert ahhoz eredményt kiváltó hatást sem és eredményt sem csatolt az ügyészség és a követelés összegét sem teljesítésének idejét nem írta le. Ennek eredményeként befejezett bűncselekmény hiányában a folytatólagosan elkövetett bűncselekménynek részét nem képezheti, és ennél fogva a bűncselekmény kezdete sem lehet ezen időpont.

Ilyen feltételek mellett, - hogy a vádirat nagyrészt fogalmakból állt és összefüggéstelen volt, valamint még így sem volt meg minden tényállási elem amely alapján a cselekmény tényállásszerű lett volna - a védelem számára (számomra) nem volt biztosított a védekezés lehetősége, hiszen az sem volt egyértelmű (pontosan meghatározott) hogy milyen tényösszefüggések alapján látja az ügyész a bűncselekményt megvalósulni.

A védelem gerincét képező vádiratot akkor lehet pontosnak (törvényesnek) tekinteni, ha a (Be.) 5. szakasz (3) bekezdésében foglalt kötelezettségének eleget tud tenni a bíróság. Amennyiben a pontatlan több értelmezési lehetőséget maga után hagyó, nem konkrét vádiratot a bíróság elfogadja, akkor az arra utal, hogy a védelemhez való jog gyakorlását a vádlott számára biztosítani nem kívánja.

Az ügyész az elkövetési magatartás helyét Kiskunhalasra tette azáltal is hogy alakilag, a (Be.) 17. szakasz (1) bekezdését és a (Be.) 30. szakasz (1) bekezdését jelöli meg. Azt azonban hogy az elkövetési magatartás helye (jelen esetben azt, hogy a telefonhívás hol érte a sértettet) nem írta le szóvegesen Azt sem írta, hogy ezt esetleg nem lehet meghatározni, így ennek értelmében ez a

lehetőség kizárt. Csak annyit jelölt meg hogy a (Be.) 17. szakasz (1) bekezdése és a (Be.) 30. szakasz (1) bekezdése alapján a Kiskunhalasi Járási Ügyészség az illetékes.

A bíróság az ügyész eljárási jogosultságát így megállapítani sem tudta volna, hiszen ennek vizsgálatára sem volt módja. Ennek hiányában olyan ügyészség járt el, amelyiknek illetékessége így eljárási jogosultsága nem volt, mely maga után vonja, hogy a Kiskunhalasi Járási Ügyészség választott számomra egy bíróságot, mellyel a törvényes bíróhoz való jogom elvonta, hiszen az a bírósági eljárás adatai alapján utóbb több mint válaszinú hogy a Bajai Járásbíróság lett volna az eljárni jogosult bíróság. Annak nincs jelentősége, hogy a (Be.) 17. szakasz (3) bekezdése alapján a Kiskunhalasi Járásbíróság is eljárhatott volna, a Bajai Járási Ügyészség vádirata alapján is, mivel ez a lehetőség, hogy az ügyész a terhelt lakóhelye szerint illetékes bíróságon emel vádat, csak egy lehetőség, melyet az eljárni jogosult [Be. 17. szakasz 1. bekezdés, Be. 30. szakasz 1. bekezdés] ügyészség vehet igénybe. Máskülönben egy eljárni nem jogosult ügyészség ilyen jogcselekménye a törvényes bíróhoz való jogot vonja el a vádlottól. Az eljárni jogosult ügyészség az amely a bűncselekmény megtörténtének helye (Be. 17. szakasz 1. bekezdés) szerint illetékes bíróság mellett működik. (Be. 30. szakasz 1. bekezdés)

Ennek értelmében, a Kiskunhalasi Járásbíróságon [REDACTED] Bírónő a törvény szerint kizárt bíróként vett részt az eljárásban, mivel a Bszi. 8. szakasz (1),(2) bekezdésében foglalt követelményeknek nem felelt meg. Álláspontom szerint önmagában azzal, hogy elvonták másik ügyészség eljárási jogosultságát a Kiskunhalasi Járási Ügyészségen és bíróságot választottak nekem, maga után vonja azt is, hogy pártos volt mind a bíróság mind az ügyészség, hiszen a bírónak ezt nem lehetett volna hagyni, a vádat emelő vezető ügyésznek meg nem lehetett volna megtenni, és a vádat képviselő ügyésznek az ilyen vádat vissza kellett volna vonni mihelyest észlelte, hogy a járásbíró a törvénytelen vád alapján, nem törvényes bíróként eljárni kíván, hiszen a (Be.) 28. szakasz (1) bekezdés alapján erre köteles lett volna a vádat képviselő ügyész. Az már más kérdés, hogy a vádat képviselő ügyész főnöke volt a vádat benyújtó ügyész, így függetlenül nem járhatott el, mely a pártatlanság hiányát vonja maga után. Továbbá az elsőfokú bíróság vonatkozásában a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés II. rész a.) pontjában foglaltakat vonja maga után, mivel a bíróság - nem kizárólagosnak minősülő - illetékességének a hiánya arra az esetre nem jelent csak abszolút eljárási szabálysértést, ha a bíróság azért jár el illetékessége hiányában, mert a terhelt által elkövetett bűncselekmény helye nem ismert a tárgyalás megkezdésekor. Amennyiben ez a vádirat hibás volta miatt nem ismerhető fel, akkor mindez azt is jelenti, hogy a bíróság nem volt törvényesen megalakítva, mert nem az a bíró járt el aki a törvény által feljogosított bíróság előre kialakított ügyelosztási rendje szerint eljárni jogosult bíró lenne. Amennyiben bíróságválogatásról esik szó, akkor fogalmilag kizárt hogy az ügyelosztási rend szerint eljárni jogosult bíró járjon el, mert a törvény által rendelt bíró ott lenne, azon a bíróságon amely a törvény szerint eljárni jogosult lenne.

2.)

A vádat képviselő ügyész a (Be.) 28. szakasz (1) bekezdése szerint a vádlottat mentő tényeket is figyelembe kell, hogy vegye, és ebbe beletartozik az is, hogy az ügyész olyan vádat képvisel amely a vádlott számára biztosítani tudja a védekezés lehetőségét, hiszen ennek hiányában - legtöbb esetben - fel sem merülhet olyan tény amely a vádlottra nézve kedvező, és amelyet az ügyésznek figyelembe kellene vennie. Ha az ügyész maga is olyan vádiratot nyújt be amely nem konkrét, és azt képviselteti, akkor a bíróságnak ki kell zárni az eljárásból a vádat képviselő ügyészt hiszen nyilvánvalóan ez esetben elfogult. De nyilvánvalóan erre egy olyan eljárásban, ahol a bíró a fentiek ellenére el kívánt járni, akkor nyilvánvalóan nem volt várható az ügyész kizárása sem, és az hogy erre végső soron nem is került sor alátámasztja azt, hogy a funkciómegosztás elve orvosolhatatlanul sérült, mely a védelmet két irányból, az ügyészség

helyzetének erősítése mellett a védelem jogainak gátlása folytán, a lehető legminimálisabb szintre szorította. Ahogy a korábbi fejezetekben is írtam a indítványtételi jogom formalissá vált, mert nem foganatosított egyetlen indítványt sem a bíróság, továbbá, a bizonyíték előterjesztési lehetőség is kiüresedett mert minden bizonyítékot kizárt a bizonyítékok közül az elsőfokú bíróság, és jogorvoslati jogom is részben kiüresedett, mert az ítélet érdemi indoklásának hiányában, támadni nemigen tudtam.

A hangfelvételek közül a bíróság egyet értékelt azok közül melyeket én adtam be, hiszen a többi a vádló indítványa alapján értékelte és hallgatta meg, melyet a vádló ellenem kívánt felhasználni a vádiratban, ettől azt a jogkövetkezményt várva, hogy majd azokat a bíróság a (Be.) 8. szakasza alapján - mivel azokat annak érdekében kellett benyújtanom, a nyomozati szakaszban, hogy kiengedjenek a börtönből - a (Be.) 78. szakasz (4) bekezdése alapján fel sem lettek volna használhatóak. Ennek érdekében csatoltam én magam is újra a bírósági szakaszban a hangfelvételeket, melyeket a nyomozati szakaszban az ügyésznek csatolt a védőm [REDACTED]. A bírósági szakaszban két új hangfelvételt is csatoltam, melyből az egyiket, értékelte a bíróság, mely bizonyára azért történt mert nem figyelt arra, hogy azt nem az ügyészség kívánta ellenem felhasználni.

Összességében a védelmemre a nyomozati szakaszban csatolt hangfelvételek bizonyítékként történő felhasználását a (Be.) 78. szakasz (4) bekezdésére figyelemmel úgy kívánta megakadályozni a Kiskunhalasi Járási Ügyészség vezetője, hogy ellenem használja fel azokat, mely miatt - tekintve hogy az előzetes letartóztatásom alatt jutott a birtokukba - ki kellett volna zárni a bizonyítékok közül, melyre figyelemmel, ha én a bírósági szakaszban azokat újra nem csatolom, akkor egyértelmű, hogy nem lett volna értékelhető bizonyíték amely az ártatlanságom erősítette volna. A járásbíró - gondolom arra tekintettel hogy csatoltam azokat újra - már nem tartotta az ügyészség által felhasználni kívánt hangfelvételek kizárását a bizonyítékok közül, mivel ezzel rámutatott volna az ügyészség eredeti szándékára a hangfelvételek felhasználása kapcsán, és arra figyelemmel hogy én is csatoltam a bírósági szakaszban ezeket a hangfelvételeket, már csak az ügyészség hátrányára zárhatta volna ki az ügyészség által felhasználni kívánt - de az általam benyújtott hangfelvételekkel részben egyező - hangfelvételeket, hiszen ezzel az ügyészség elfogultságára mutatott volna rá, amellet hogy ez már nem változtatott volna azon, hogy az általam a bírósági eljárásban felhasználni kívánt bizonyítékokat értékelni kellett volna.

Ennek ellenére, az elsőfokú bíróság megmutatta, hogy itt a Kiskunhalasi Járásbíróságon az önkény az úr, és akkor is minden bizonyítási eszközt - a [REDACTED] vel készült hangfelvételt kivéve - kirekesztett a bizonyítási eszközök közül.

A leírtak a funkciómegosztás sérelmét támasztják alá, és rámutatnak arra, hogy a védelemhez való jogom lényeges része az, hogy a bíróválogatás lehetősége részemre is fennálljon. (felülvizsgálati kérelmem kizárt védő címszó alatt kifejtett része)

A védelemhez való jogom a Kiskunhalasi Járásbíróságon teoretikus szinten állt fenn, melyet súlyosbított a korábbi fejezetekben kifejtett azon tényező is, hogy a bíróság választotta meg a védőm a kirendelés során, több esetben is. [REDACTED] - Kiskunhalasi Járásbíróság bírósági szakasz, [REDACTED] - Kecskeméti Törvényszék másodfokú eljárás, [REDACTED] - Gyulai Törvényszék másodfokú eljárás] [REDACTED] meghatalmazását visszavontam, annak ellenére Ő eljár az elsőfokú bíróság kirendelése alapján, majd a másodfokú eljárásban miután sikeresen hozzájárult ahhoz, hogy az elsőfokú bíróság elítéljen, leadna az ügyet, és helyette a saját maga kizárását - elfogultság miatt - kérő Kecskeméti Törvényszék tanácselnöke által kirendelt [REDACTED] még a Gyulai Törvényszék eljárása során is védőként az eljárásban

részt vett, majd 12 nappal a nyilvános ülés előtt a Gyulai Törvényszék - akit a Kúria eljárási jogosultság hiányában úgy jelölt ki, hogy a Gyulai Törvényszék kizárásáról a Gyulai Törvényszék bírái nem nyilatkoztatta - [REDACTED] ügyvédet rendelte ki, a védelem ellátására, aki a nyilvános ülésen részt sem vett és akit az apja helyettesített akinek az elmondása szerint minden ügyeket félretették, de így is csak 10 órát szánt rá arra, hogy az ügyem átnézze, és ezt sem egy időpontban. A fentiekért azért írom, mert ilusztrálni akarom, ilyen feltételek mellett volt pontatlan a vád, így a védelemhez való jogom a porba volt tiporva. [REDACTED] - bár megjelent a nyilvános ülésen, de arról elment, melynek okát nem adta, igazolási kérelmet nem terjesztett elő, holott a (Be.) 50. szakasz (1) bekezdésében foglaltakat, a bíróság által kirendelt védőnek kell teljesíteni, amellet, hogy a helyettesének is felkészülnie kell lennie. A kirendelt védő nem adhat helyettesítési megbízást arra senkinek, hogy az ügy iratait helyette átnézze, és helyette védje azt a jogalanyt aki számára kirendelték. Ez esetben a kirendelt védő a bíróság szerepét venné fel és úgynevezett kirendelés (helyettesítési meghatalmazás) adása által, új védőt rendelne a vádlott mellé a bíróság mellyel megakadályozná, hogy a bíróság vizsgálja tudja azt, hogy a védő megtesz e mindent a hatékony védelem ellátása érdekében. [Artico kontra Olaszország]

Álláspontom szerint a hatalommegosztás elve sérül, ha a védőt a bíróság jelöli ki, mert ezzel a bíróság biztosítani tudja azt, hogy a védelem a bíróság eljárását egy bizonyos határon túlmenően ne kifogásolja, és ez a védelemhez való jogom súlyosan sérti, mert a védelem elő eszköze, az ügyvéd a bírósághoz fűződő érdekkapcsolata (a védő díját a bíróság határozza meg, és állapítja meg) korlátozza abban, hogy a védelem érdekében - akinek a védelmére kirendelték - meg tudjon mindent tenni [Be. 50. szakasz 1. bekezdés b.) pont] annak érdekében, hogy a büntetőjogi felelősség alól mentesülhessen. Önmagában az, ha az eljárás egyik elvileg elkülönülő szereplője válassza meg a védőt, akkor az kizárja azt, hogy a védő és a vádlott között érdekellentét ne álljon fenn, hiszen önmagában ebből ered az érdekellentét, mely maga után vonja azt, hogy a (Be.) 5. szakasz (3) bekezdésében foglalt kötelezettségének a bíróság - néhol akár önhibáján kívül - nem fog tudni eleget tenni, mivel a (Be.) a bíróságot kötelezi a védő megválasztására.

Az Alkotmánybíróság már a 90-es évek során leszögezte, hogy nem garancia a bírósági rendszer arra, hogy minden esetben az anyagi igazságnak megfelelő döntés születhessen, és azt is hogy az eljárási garanciáknak néha még arra is kell vezetniük, hogy az anyagi igazság felderítésére ne legyen mód. Ennek érdekében a vádlott a jogszabályok adta lehetőségeket úgy használhatja ahogyan arra módja van a jogszabályok alapján és ennek a bíróság magatartása elvileg nem lehetne a korlátja, ennek értelmében ahogy a T. Alkotmánybíróság meg is fogalmazta, a tisztességes eljáráshoz való jog korlátozhatatlan alapjog, máskülönben a védelemhez való jog ténylegesen soha nem érvényesülhetne, és annak hatékony gyakorlására nem lenne mód. Így én nem a védelemhez való jogot tartom a tisztességes eljáráshoz való jog garanciájának, hanem a tisztességes eljáráshoz való jogot a védelemhez való jogom garanciájának, ennek alapján elfogadhatatlannak tartom a jelen beadványomban írtak alapján a hivatkozott bírói döntéseket, mivel a védelemhez való jogom csorbulásával annak mértékével egyenes arányosságban csorbult a tisztességes eljáráshoz való jogom, és kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a 6/1998. (III. 01.) AB határozat alapján szíveskedjen a panaszom befogadni, mivel az eljárás tisztességes illetőleg tisztességtelen volta - véleményem szerint - az ügy összes tényezőjének figyelembevételével határozható meg, és ez a T. Alkotmánybíróság határozata alapján is így van

VII. fejezet

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés f.) pont} **Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy – a jelen fejezetben foglaltak alapján is – szíveskedjen a hivatkozott bírói döntések**

alaptörvényellenességét megállapítani és a hivatkozott döntéseket megsemmisíteni, továbbá új eljárás lefolytatására utasítani az eljáró bíróságokat.

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés d.) pont} A hivatkozott bírói döntések sértik az Alaptörvény XVIII. Cikk (1) (2) (3) bekezdését.

{Az Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés b.) pont} Az alapjogsérelem lényege, hogy a hivatkozott bírói döntések alapján - a jogszabályi környezetre épülő bírói gyakorlat alapján - az ártatlanság vélelme nem áll fenn esetekben és más esetekben sem a büntetőeljárásban.

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés e.) pont}

1.)

A hamis vád büntette, akkor valósul meg, ha valaki – rajta kívül eső – a feljelentés adataiból egyértelműen felismerhető személyt, bűncselekmény elkövetésével, – a hatóság előtt - valótlannal megvádol.

A kérdéses bűncselekmény miatt – a hamis vád alapján - induló eljárásban, **amennyiben a hamisan megvádolt személyt jogerősen elítélik, akkor beáll az anyagi jogerőhatás**, amely kizárja, - a rendkívüli jogorvoslat esetét kivéve – hogy a jogerősen elbírált **tényeket utóbb vitássá tegyék, ez a jogbiztonság követelménye.** Ezzel ellentétben, amennyiben jogerősen – bűncselekmény hiányában – felmentenek valakit, **arra hivatkozva, hogy a cselekményt** - amely alapján a vádiratot benyújtották, **-nem követte el**, abban az esetben az anyagi jogerőhatás – a kialakult bírói gyakorlat alapján – kizárja, hogy a korábbi feljelentő ellen, utóbb - a hamis vádja miatt - indított eljárásban felmentsék. **Amennyiben ez történne, abban az esetben ez azt sugallná, hogy a korábbi eljárásban hozott ítélet hibás, melyet az utóbb hamis vád miatt indított eljárásban a vádlott (korábban feljelentő) vádja következményeként folytatott a bíróság.**

Emiatt az utóbb hamis vád bűncselekményét állító vádirat alapján folyó eljárásban a - korábban feljelentő szerepében tetszelgő - vádlott, **nem tudna védekezni**, tekintettel a korábban az ő feljelentése alapján folyt eljárásban hozott ítélet anyagi jogerőhatása miatt, és arra tekintettel, hogy **bűncselekmény hiányában arra hivatkozva mentette fel a bíróság a korábbi vádlottat a bíróság, hogy nem követte el a vádban szereplő cselekményt.** Így a hamis vád miatti eljárásban a vádlott (korábban feljelentő) védekezéshez való joga kiüresedne, mely miatt nem lehetne tisztességes eljárást folytatni, hiszen a bíróság **szabad mérlegelési joga** is korlátok közé lenne szorítva, és az ártatlanság vélelme sem érvényesülhetne, figyelemmel a korábban hozott ítéletben foglaltakra.

Így voltkaéppen, ha a – hamis vádat magában foglaló - feljelentés alapján az ügyészség vádat emel, akkor a bíróság azt nem is mondhatja ki, hogy a vádlott, **bizonyosan nem követte el a vádban szereplő cselekményt, kivéve, ha anyagi jogi akadályát látja a vádlott elítélésének.** Ezért bűncselekmény hiányában, kizárólag akkor van helye a kialakult bírói gyakorlat alapján a vádlott felmentésének, ha anyagi jogi akadály van az elítélésnek (pl: a cselekmény nem tényállásszerű) vagy a vádban szereplő cselekményt nem a vádlott követte el. (Esetemben szó sem esett, hiszen engem vádolt meg sz ügyészség, és nem is történt meg a cselekmény sem, melyet a vádirat tartalmaz)

Mindez arra utal, hogy az ártatlanság vélelmének elve és a szabad bírói mérlegelés elve eleve olyan korlátok között van már a hamis vádat magában foglaló feljelentés következtében induló bírósági eljárás elején, amely összeegyeztethetetlen a tisztességes eljáráshoz való jogommal,

hiszen ha a hamis vádat magában foglaló feljelentés következményeként induló eljárásban a vádlottat felmenthetné a bíróság bűncselekmény hiányában, **arra hivatkozva hogy a vádban szereplő cselekményt nem követte el, abban az esetben a későbbi – hamis vád büntette miatt - a korábban feljelentőként részt vevő személy ellen folyó eljárásban, a vádlott (korábban feljelentő) nem tudna hatékonyan védekezni, hiszen az anyagi jogerőhatás miatt csak elítélni lehetne, kivéve, ha büntethetőséget kizáró vagy megszüntető ok állna fenn vele szemben.** De ezen ok fennállása, a korábbi eljárás miatt a hatóság kárfelelősségét méginkább felveti, hiszen ezt a korábban a hamis vád alapján folyt eljárásban észlelni kellett volna. Így igen kevés esetben állna fenn a bűncselekmény elkövetése utáni elme megbetegedés, mint büntethetőséget kizáró ok, tekintettel arra is, hogy a hamis vád büntett elkövetése esetén a hamis vád, utócselekményeként értékelendő a hamis tanúzás is, melyet a hamis vádat elkövető feljelentő, a vádirat alapján induló bírósági eljárásban szükségszerűen elkövetne.

Ilyen feltételek mellett szükségszerűen a tárgyalás tisztessége csorbát szenvedne, és ennek elkerülése érdekében a hamis vád alapján induló eljárásban a vádlott felmentésére **bűncselekmény hiányában arra hivatkozva, hogy a cselekményt - amelyet a vádirat tartalmaz - nem követte el,** nem lehetne felmenteni, és mindaz, hogy a bíróságnak eleve az eljárás kezdetén az ártatlanság véelme ellenére, úgy kell elkezdni az eljárást, hogy nem mentheti fel a vádlottat bűncselekmény hiányában akkor sem, ha a bizonyítás adatai az eljárás végén esetleg erre engednék következtetni, erősen korlátozza a bíróság szabad mérlegelési jogát, és sérti az ártatlanság véelmét, mivel, ha ártatlannak kell tekinteni, és ekként kezelni minden vádlottat, - így értelemszerűen engem is - akkor, **nyilvánvalóan ellentétes az ártatlanság véelmével az, hogy a bíróság bűncselekmény hiányában arra hivatkozva, hogy a cselekményt melyet a vádirat tartalmaz nem követte el a vádlott, nem menthetné fel.** Ez ugyanis azt sejteti, hogy a bíróságnak az eljárásban a kialakult bírói gyakorlat alapján, - az ártatlanság véelme ellenére - az kell vélelmeznie, hogy "valami volt, valamit mégis tett a vádlott."

Amennyiben bűncselekmény hiányában arra hivatkozva, hogy a vádiratban szereplő cselekményt a vádlott nem követte el, felmentené a bíróság a vádlottat, akkor a feljelentő ellen induló eljárásban az utóbb eljáró bíróság a (Be.) 4. szakasz (1) bekezdése ellenére, valójában a vádlottat (korábban feljelentő) kötelezné a hamis miatt – utóbb – a vádirat alapján indult eljárásban arra, hogy **a saját ártatlanságát támassza alá,** hiszen a z ügyész vádiratában foglaltakat a korábban felvett eljárásban a bíróság által a bizonyítási eljárásban felvett adatokra alapozná, és a korábban hozott ítélet anyagi jogerőhatására.

Ezek alapján - szerény véleményem szerint - egyértelműen leszögezhető, hogy a mai bírósági gyakorlat alapján nem lehet a feljelentő feljelentése alapján induló eljárásban **bűncselekmény hiányában arra hivatkozva felmenteni egyetlen vádlottat sem, hogy a vádiratban leírt cselekményt biztosan nem követte el,** - mely sérti az ártatlanság véelmét - így emiatt csak a bizonyíték hiányában történő felmentés **lehetősége marad a bíróság számára alternatívaként,** ha a vádlott felmentését látja szükségesnek, ezért a kialakult bírói gyakorlat és az anyagi jogerőhatás alapján, az ártatlanság véelme, és a szabad bírói mérlegelés a hamis vád alapján **a feljelentő valótlan állításai miatt induló eljárásban indokolatlan és szükségtelen korlátozásnak van kitéve.**

2.)

Abban az esetben, ha a bíróság a vádlottat, bizonyíték hiányára hivatkozva menti fel, abban az esetben a bíróság a vádlott feljelentése alapján induló eljárásban a feljelentőt, - aki ellen hamis

vád miatt a korábbi vádlott tesz feljelentést, illetőleg a hatóság jár el hivatalból, - nem lehetne elítélni, csak felmenteni. {BH2000.5.190}

Ez hasonlóképpen az 1.) pontba írtakhoz, sérti a **bírói mérlegeléshez való jogot a hamis vád miatt indított utóbbi eljárás során**, mely miatt a tisztességes eljáráshoz való jog nem érvényesül, hiszen a korábbi ítélet bizonyíték hiánya miatti felmentő rendelkezése folytán az utóbbi – a hamis vád miatt – eljárásban a (Be.) 4. szakasz (2) bekezdése alapján, nem lehet a feljelentőt elítélni, mert a kétség fennmarad a korábbi eljárásból, tekintettel arra, hogy a bíróság bizonyítékok hiányában mentette fel a feljelentő felejeletése miatt indult eljárásban a vádlottat, aki utóbb felejeletést tett a feljelentővel szemben. A jelen pontban vázoltak alapján, a bírói út, és eezel összefüggően a bírói jogvédelem válna formálissá, a korábban vádlott személy feljelentése alapján induló eljárásban, és ennek elkerülése érdekében, ugyanúgy mint az 1.) pontban írtak esetén, a bíróság számára célszerűbbnek mutatkozik a hamis vád alapján elítélni a vádlottat, arra való tekintettel, hogy ha nem ezt teszi, akkor a hamis vád miatt utóbb induló eljárásban, mely a korábbi feljelentő ellen folya, már nem lehetne – látszólag sem – tisztességes eljárást folytatni.

3.)

Az 1.) és a 2.) pontokban foglaltak alapján egyértelmű, hogy nem lehet tisztességes eljárást folytatni a korábbi feljelentő ellen, a hamis vád miatt – utóbb- induló eljárásban, hiszen a korábbi ítélet anyagi **jogerőhatása kötelezi az utóbb eljáró bíróságot, a kialakult bírói gyakorlat szerint**. Így a korábban hozandó ítélet miatt függetlenül attól, hogy bűncselekmény hiányában arra hivatkozva hogy a cselekményt - melyet a vádirat tartalmaz - nem követte el, vagy bizonyíték hiányában mentik e fel a feljelentettet (vádlottat), kizárt, hogy a felejelntőt utóbb felelősségre vonják, melyet erősít az is, hogy a hamis vádat miatt induló eljárást ugyanaz a bírósági szervezet tárgyalná, és a szabályozás alapján az seincs kizárva, hogy ugyanaz a bíró folytassa a hamis vád miatti eljárást is, mint aki korábban eljár a hamis vád következtében történő vádemelés alapján. Másfelő, ha ez az eset nem történne meg, akkor is a saját kollégája korábban hozott döntését cáfolná meg utóbb egy másik bíró, aki a hamis vád miatt indított eljárásban eljárna, és esetleg felmentené a korábban feljelentő szerepében tetszelgő, vádlottat. A büntetőeljárástörvény márpedig nem zárja ki, hogy akár a bizonyíték hiányában felmentett vádlott utóbb feljelentést tegyen hamis vád miatt, és hogy eljárás induljon, figyelemmel a (Be.) 10. szakaszára is.

Ezekből kiindulva álláspontom szerint, - ha a hamis vád a bírósági szakba jut, és anyagi jogszabálysértés nem áll fenn akkor a vádlottat csak elítélni lehet, - melyre a védelemhez való jogán keresztül – például a bizonyítási indítványainak az elutasításán keresztül – van mód, hiszen ekkor még adat sem merül fel arra vonatkozóan, – tekintettel arra, hogy a bíróság az indítványok alapján nem szerzi be (jelen panasz II.) fejezete) – hogy a cselekményt, mellyel a vádlottat megvádolták, - esetleg - nem követte el.

A hamis vád büntetnének elkövetése miatt feljelentett feljelentő ellen a leírtak alapján nem lehet érdeménys eljárást folytatni, így voltaképpen a hamis vádat elkövető személy – ha a bírósági szakra kerül a büntetőeljárás a hamis vád alapján – akkor utóbb nem lehet felelősségre vonni, hiszen ennek előfeltételei a Magyar jogban nincsenek meg.

Álláspontom szerint ez a hamis vádat elkövető személyeknek, azon felül hogy visszatartó erőt nem jelent, **még ösztönzőleg hathat, hogy hasonló cselekményt elkövessenek**. A hamis vád büntette és más bűncselekmények között atekintetben nincs különbség, hogy bűncselekmények és a törvény minden bűncselekményt büntetni rendel. Figyelemmel ezért arra is, hogy minden esetben fennál annak lehetősége, hogy valaki hamasan vádol meg mást, szükséges volna, hogy a büntető anyagi jogerőhatást a bírói gyakorlat a Be. 10. szakaszára alapozottan úgy kezelje, mint amely kizárólag, a kétszeres eljárás alá vonás tilalmában nyilvánul meg. Másként, ha ez nem így

történik, akkor – tekintettel arra, hogy a hamis vádat elkövető tettes ellen a büntetőeljárást – tisztességes eljárásban, a függetlenség és pártatlanság látszatát fenntartva - eredményesen nem lehetne lefolytatni – és emiatt a – hamisan megvádolt - vádlott alapeljárásban történő elítélésének van helye a kialakult bírói gyakorlat alapján.

a közbizalom megrendülésének elkerülése érdekében, hiszen amennyiben a hamis vád miatt folyó eljárásban akár lehetne olyan ítéletet is hozni ahol, a bizonyíték hiányában felmentett feljelentett utóbb tett feljelentése alapján, hamsi vád miatt elítélhetik a korábbi feljelentőt, akkor két elentéses ítélet születne, ugyanarra a cselekményre vonatkozóan, hiszen mindkét esetben arról döntene a bíróság, hogy megtörtént, e az amelyek korábban a feljelent (aki utóbb vádlott a hamis vád miatt indult eljárásban) allított.

De ez sokkal jobb lehetőség, mivel a kétszeres eljárás alá vonás tilalma biztosítaná azt, hogy a vádlottal szemben újabb a későbbi hamis vád miatt indult eljárásban hozott ítélet következtében újabb eljárást indítsanak. És véleményem szerint sokkal drasztikusabb, és aközbizalmat megrendítő hatással bír az, ha minden vádlottat el kell ítélni, azért, mert a feljelentőt felelősségre vonni nem lehetne ha valótlannul vádol meg valakit.

A hamis vád alapján induló eljárásban a vádlott védelmi jogosítványaira is negatívan hathat az, ha a bíróság eleve úgy kezd az eljárásba bele, hogy nem mentheti fel arra hivatkozva a vádlottat, hogy a vádiratban írt cselekményt nem követte el, akkor sem, ha ennek kellene történnie, mert emiatt a bíróság eleve az eljárást úgy törekszik lefolytatni, hogy a vádlott védelmére szolgáló adatok ne kerüljenek az iratok közé, ne legyenek a bizonyítás részei, ne váljanak az anyag tartalmává, és utóbb a mérlegelés során egy esetleges fellebbezés során a tényálláshoz kötöttség miatt a másodfokú eljárásban nem legyen fellebbezéssel érdemben támadható az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás.

VIII.) fejezet

{Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés f.) pont} Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy - **a jelen fejezetben foglaltak alapján is,** - szíveskedjen a hivatkozott bírói döntések alaptörvényellenességét megállapítani és megsemmisíteni azokat, és ezt követően új eljárásra utasítani az eljáró bíróságokat. Ezen felül szíveskedjen megsemmisíteni a Be. 21. szakasz (3) bekezdésének rendelkezését és a Be. 24. szakasz (3) bekezdésének a rendelkezését is, és emellett az alaptörvényellenességüket is megállapítani.

Be. 21. szakasz (3) bekezdés: A (2) bekezdésben megjelölt személy a 21. § (1) bekezdésének e) pontjában szabályozott kizárási okot a tárgyalás megkezdése után csak akkor érvényesítheti, ha valószínűsíti, hogy a bejelentés alapjául szolgáló tényről a tárgyalás megkezdése után szerzett tudomást, és ha azt nyomban bejelenti.

Be. 24. szakasz (1) bekezdés: A bíró az ügyben a kizárási ok bejelentésétől kezdve nem járhat el, ha a kizárási okot maga vagy rá vonatkozóan a tanács elnöke jelenti be.

(2) Az (1) bekezdésben foglaltakat kivéve a bíró a bejelentés elintézéséig az ügyben eljárhat, de az ügydöntő határozat meghozatalában nem vehet részt.

(3) A (2) bekezdés szerinti korlátozás nem vonatkozik arra az esetre, ha a kizárási okot a 21. § (1) bekezdés e) pontjára alapították.

(4) A bíró a (2) bekezdésében meghatározott korlátozás nélkül járhat el, ha a bejelentő a kizárás megtagadása után, a 21. § (1) és (3) bekezdésének ugyanazon pontjára alapított, újabb bejelentést tesz a bíró kizárása iránt.

{Abtv. 52. szakasz 1.b bekezdés d.) pont} A hivatkozott bírói döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1),(3) bekezdését.

{Abtv. 52. szakasz 1. b bekezdés b.) pont} Az alapjogsérelem lényege, hogy: gyakorlatilag lehetetlen a siker tényleges lehetőségét magában hordozó kizárás iránti kérelmeket előterjeszteni, mivel a kialakult bírói gyakorlat, és a hivatkozott jogszabályi rendelkezések kizárják azt, hogy megalapozottnak minősülhessen egy kizárás iránti kérelem. A hatékony bírói jogvédelem is szertefoszlik azáltal, hogy a Kúria a tényállást nem bírálja felül, holott a jogszabályok alapján ez nem maradhatna el. (15.) alpont)

{Abtv. 52. szakasz (1b) bekezdés e.) pont}

A Kúria az alapeljárásban (a jogerős ítélet meghozataláig) bejelentett **objektív kizárási okra is alapozott** kizárási kérelmeim elbírálásában részt vevő bíróval - [REDACTED] bíró úrral - járt el a felülvizsgálati eljárásban, mely véleményem szerint megengedhetetlen, hiszen a bíró úrnak arról kellett döntenie hogy a korábban általa és a kollégái által hozott döntés {Kúria Bkk. III.316/2017/3} helytálló - e. A Be. 21. szakasz (3) bekezdése szerint az ügy elbírálásából kizárt az a bíró, aki a támadott határozat meghozatalában korábban részt vett. A Be. a kizárás tárgyában hozott határozatot **az ítélethez kapcsolja, ennél fogva ha a kizárás tárgyában hozott döntésben vett részt, akkor sem járhat el a felülvizsgálati eljárásban.** Mivel a kizárás tárgyában hozott döntés eredményének máskénti alakulása (értendő ezalatt a megváltoztatása) az ügy érdemére kiható abszolút eljárási szabálysértést feltételez, így nem lehet eltekinteni a kizárási kérelmek felülvizsgálatának tisztaságára vonatkozó előírásokról sem.

A Kúria nem vizsgálta az alapeljárásban bejelentett - relatív - [REDACTED] Bírónőt érintő kizárási kérelmeim, **még azt sem amelyet az alapeljárásban nem bíráltak el**, holott a Kúria Bfv. II 572/2010/10. számú döntése szerint ha az alapeljárásban bejelentett kizárás iránti kérelmet nem bírálják el, **abban az esetben a Kúriának kell ezt megtennie.** Emiatt a tisztességes eljáráshoz (pártatlan eljáráshoz) való jogom sérült. A Kúriai út - többek között emiatt is - részben formális volt.

Az alapeljárásban elbírált kizárási kérelmek felülvizsgálatától sem lehetett volna eltekinteni, - még akkor sem, ha a Kúria a Be. 423. szakasz (1) bekezdése szerint a tényállás részének tekinti azokat, - **figyelemmel a Be. 24./A. szakasz (3) bekezdésére.**

Az eljárásban be nem jelentett, de újonnan - a felülvizsgálati eljárásban - bejelentett relatív kizárási okot [REDACTED] ellen a védelemhez való jogom sérelmével megvalósuló módon nem vizsgálta a Kúria. A Be. 21. szakasz (3) bekezdése alapján hagyta figyelmen kívül mindezt, de a hivatkozott jogszabályi rendelkezés sérti a védelemhez való jogom, mert - figyelemmel arra, hogy a bíró köteles bejelenteni a kizárási okot - így nincs ésszerű oka annak, hogy a terhelt, ha tud is kizárási okról azt nyomban be kellene hogy jelentse, ugyanis, ha később jelenti be és alaposnak találják, akkor az eljárás megismétlése később lesz elrendelve mintha nyomban bejelentené, így az időmúlás a büntethetőséget jelentősen enyhítő tényezőként hat, és

mivel a védelemhez való jog része, hogy a terhelt minden lehetséges módot alkalmazzon a védelmére, így nem tagadható meg az hogy akkor jelentsem be a kizárási okot amikor azt jónak látom.

A (Be.) 21. szakasz (3) bekezdése alaptörvényellenes, mert előírja, hogy köteles vagyok az általam ismert kizárási okot azonnal bejelenteni, és az érdekeimet tekintve a kizárási ok – idő előtti – érvényesítése hátrányos következményeket vonhat maga után, hiszen az 55. számú Kúriai BK. vélemény alapján az időmúlás és a büntetőeljárás hatálya alatt állás, enyhítő tényezőként hatnak abban az esetben ha a marasztalásomra kerül sor. Így elfogadhatatlannak tartom azt, hogy az elfogultságra hivatkozás a tárgyalás megkezdése után - olyan tények tekintetében amelyekről már korábban is tudtam - ne történhessen meg, hiszen a bírónak alaptól kötelessége bejelenteni, minden olyan tényt amely őt a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján kizárta teszi. {Kúria Bfv. I. 10/2011/5, IH2009.97, 67/1995. (XII.07.) AB határozat}

A korlátozásnak nincs ésszerű oka, mivel a bíró kötelessége az, hogy bejelentse a kizárási okot, ha fennáll. Ennek értelmében a bíró mulasztása nem eshet a terhelt terhére, és egyetlen olyan törvényi vélelem sem lehet, amely szerint a terhelt által bejelentett kizárási ok, alaptalan, hiszen azt csak az elbírálásánál lehet eldönteni. A fenti jogszabályi rendelkezés azt sugallja, hogy a terhelt által bejelentett elfogultsági kifogás eleve alaptalan, melyet erősít, hogy ilyen esetben a bíró az ügydöntő határozat meghozatalában is részt vehet a kizárási kérelem elbírálása előtt. A jogszabályi rendelkezések a jogalkalmazó számára is azt a sugalmat közvetítik, hogy a terhelt bejelentése eleve alaptalan.

Sőt, ha eleve nem is akadály a ügydöntő határozat hozatalának, ekként az érdemi eljárásnak az elfogultsági kifogás, akkor értelemszerűen probléma sem lehet abból, ha a terhelt esetleg visszaélésszerűen gyakorolja a bejelentés lehetőségének a jogát. Az eljárást ugyanis nem tudja ezzel elhúzni. Ezzel ellentétben a bíróság a vádlott jogorvoslati jogát el tudja vonni azzal, hogy a kizárási kérelemről nem határoz megfelelő időben, vagy egyáltalán nem, mivel ekkor nincs mit felülbírálni a másodfokú eljárásban, ami azt eredményezi, hogy vagy el sem bírálják a kizárási kérelmet vagy azt, hogy első bírói fórumként jár el a másodfokú bíróság a kérelem tárgyában, amely azért sérelmes, mert így kiesik egy bírói fórum, az amelynek normális esetben első fokon el kellett volna járnia, és a vádlott számára egy bírói fórumelvonás miatt akár az ügy kimenetele is másként alakulhat, mivel az elsőfokú bírói fórum döntése ellen, ha a kizárási kérelemnek helyt ad nincs helye jogorvoslatnak, ami azt jelenti hogy - függetlenül attól, hogy a másodfokú bíróság miként döntene **az első fokon el nem bírált kizárási kérelemről**, - ha azt a normális (megfelelő fokon elhelyezkedő) fórum bírálja el és annak helyt ad, akkor a másodfokú bíróság azt nem is érintheti.

A kizárási kérelem azonnali bejelentésének kötelezettsége elveszi a vádlottól azt a lehetőséget, hogy megalapozott kizárási kérelmet terjesszen elő, hiszen az eljáró Kúriai tanács gyakorlata alapján - ellentétben a Kúria I. tanácsának gyakorlatával - a kizárás iránti kérelmek esetén az elfogultság kiváltó okát kell előadni, amely alkalmas arra, hogy a bíró pártatlansága kapcsán ésszerű kételyt ébresszen, és ezt alá is kell támasztani, hogy az ok kiváltotta, a bíróból az elfogultságot.

Az I. tanács gyakorlata szerint eljárási szabálysértés is vezethet arra, hogy a bírót esetleg kizárják, például, ha szándékosan korlátozza a védelemhez való jogot.

Értelemszerűen minél később terjesztem elő a kizárási kérelmet, annál több esély lesz arra, hogy megalapozott legyen, mert az eljárásban egyre több adat támaszthatja alá a bejelentés alaposságát. Konkrétan azt, hogy a bíró tényleg elfogult, a megjelölt okból. De sajnos ha már korábban tudomásom volt a kizárási okról, akkor értelemszerűen nem is érvényesíthetem azt, ha nem nyomban jelentem be. Ennélfogva az eljárási szabályok szükségszerűen is azt próbálják meggátolni, hogy a bíró ellen alappal lehessen kizárási okot bejelenteni, úgy hogy az eredményes legyen.

Az ellenem folyó eljárásban a másodfokú bíróság nem is vizsgálta a [REDACTED] bíró ellen bejelentett kizárási okok alaposságát.

A védelemhez való jogom mellett a tisztességes eljáráshoz való jogommal ellentétes az, hogy a bíró ellen megalapozott kizárási kérelmet nem tudok előterjeszteni, mivel a védelemhez való jog felöllel minden lehetőséget, és így értelemszerűen a védelemhez való jogom akkor lehet teljes, ha a pártatlan bíró jár el, mert ekkor nem teljesülhetnek a bizonyítási indítványok, az ezek fogantatására vonatkozó kötelezettségi előírás és ezt szolgáló garancia hiányában, **(indítványom II.) része** mely miatt elengedhetetlen, hogy alappal lehessen bejelenteni kizárási kérelmeket, és nem múlhat a szerencsén az ügy sorsa, **hiszen az I. tanács előtt, figyelemmel a kizárási gyakorlatára valószínűleg eredményes lett volna a felülvizsgálati kérelmem.** A pártatlan eljáráshoz hozzátartozik annak biztosítása, hogy a terhelt kizárási indítványt terjeszthessen elő, olyat amely a siker reális esélyével kecsegtethet, de úgy hogy a Kúria a Be. 24./A. szakasz (1) bekezdése alapján eljárva korábban hozott elvi döntések alapján az alsóbb fokú bíróságokra nézve meghatározza hogy a kizárási kérelem milyen előfeltételek mellett lehet érvényesíthető sérti a független bírói mérlegelést is, annak ellenére, hogy a Be. 24./A. szakasz (3) bekezdése biztosítja, hogy a Kúria III. tanácsának elvi döntéseit figyelmen kívül hagyva lehessen szabadon dönteni a bejelentett kizárási okokról. A problémát abban látom, hogy annak a bírói fórumnak amely a kizárási kérelmet eleve el akarja utasítani, annak elég csak a Kúria III. tanácsának döntésére visszautalni, mely megintcsak nem ad érdemi magyarázatot a jogkérdések tekintetében sem, hogy miért alakult ki a III. tanácsnál ilyen gyakorlat.

Álláspontom szerint a (Be.) 24. szakasz (3) bekezdésében írt rendelkezés is alaptörvényellenes, mivel az egyéb kizárási ok bejelentése esetén sem lehetne ügydöntő határozatot hozni, **a kizárási ok elbírálása előtt, mert ha a** bejelentő objektív kizárási okot jelent be és kétszer alaptalannak minősül, akkor az objektív kizárási ok esetére biztosított korlátozás – mely szerint a kizárási okkal érintett bíró az ügydöntő határozat meghozatalában nem vehet részt – is kettő alaptalan bejelentés után oldódik fel, így hasonlóképpen mint az objektív kizárási okok esetén, a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján bejelentett kizárási ok esetén is két alkalomig, nem szabadna engedni hogy részt vegyen az ügydöntő határozat meghozatalában a kizárási kérelemmel érintett bíró. Máskülönben mód van arra, mint az ÍH2013.100. számú jogeset során is, hogy a kizárás iránti kérelmet első bírói fórumként ne az eljárási jogosultsággal rendelkező bíróság, hanem más bírósági fórum vagy a Kúria bírálja el, {Kúria Bfv. I. 480/2014/7. számú és a Kúria Bfv. II. 572/2014/10. számú eseti döntés} illetőleg esetemben arra is hogy el se bírálja azt **arra tekintettel, hogy azt korábban nem bírálták el.** Emiatt egy-kettő bírói fórum, - mely

kizárhatná a kizárási okkal érintett bírót, - elvész, mert első fokon a Kúria jár el, holott az Alkotmánybíróság a 25/2013. (X.04.) AB határozat indokolás részének 50.) pontjában úgy rendelkezett, hogy **akkor is** el kell bírálni a kizárási iránti kérelmet, ha azt először terjesztik elő, és az **is szóból az következik**, hogy akkor is el kellene bírálni a kizárási iránti kérelmet (a Be. 21. szakasz 1. bekezdés e.) pontja szerint is) ha azt már első bírói fórumként az eljárási jogosultsággal rendelkező bíróság elbírálta. **Emiatt a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontját is hivatalból vizsgálnia kell, akkor is ha döntést hoztak az alapeljárásban a kizárási kérelemlről.**

Véleményem szerint mivel **az anyagi jogerőhatás nem terjed ki a kizárási tárgyában hozott döntésekre**, így nincs ésszerű oka annak, hogy a T. Kúria azokat nem vizsgálja. Ettől eltérően a Kúria szerint az anyagi jogerőhatás kiterjed a kizárási tárgyában hozott döntésekre is. A Kúria gyakorlata szerint még mindig akkor van helye a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontjáról hozott első-másodfokú kizárási tárgyában hozott döntés felülvizsgálati eljárásban történő vizsgálatának (és így kötelező módon a jogerős döntés hatályon kívül helyezésének), **ha az alapeljárásban a bírót kizárták, de az ennek ellenére eljárta, és ügydöntő határozatot hozott**, illetőleg a meghozatalában részt vett. Kizárólag az ilyen tényekre hivatkozó (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja szerinti kizárási indítványok alapján van helye érdemi vizsgálatnak a felülvizsgálati eljárásban. [Kúria Bfv. II. 275/2008/5]

A probléma az is a Kúria eljárása során, hogy objektív kizárási kérelem volt előterjesztve a Gyulai Törvényszék ellen és erre az esetre a Gyulai Törvényszék nem lett volna jogosult ítéletet hozni, még el nem bírálják a bejelentett objektív kizárási kérelmeket. Az objektív mellé relatívat is bejelentettem, ugyanazon beadványban ugyanazon időpontban mert elfogultnak tartottam a Tanácselnököket. A lényeg az, hogy a törvény garantálja a Be. 5. szakasz (3) bekezdésében foglalt alapelvet, hogy objektív kizárási ok bejelentése esetén a bíró nem hozhat határozatot - két ugyanazon pontra alapozott alaptalan objektív okra hivatkozó bejelentésig - és emiatt a védelemhez való jognak a megfelelő idő biztosítása miatt a megfelelő lehetőséget is valamelyest tudja magának biztosítani a bejelentést tevő fél, amellet hogy a kizárási ok bejelentésének lehetősége elsősorban a pártos bíró eljárását hivatott megakadályozni. Azáltal, hogy a kizárási kérelmek elbírálása előtt a Gyulai Törvényszék ítéletet hozott, azzal megsértette a védelemhez való jogom, ugyanúgy ahogy a Kúria, amelynek le kellett volna vonni a kizárt bírók által meghozott ítélet miatti következményeket, amely a hatályon kívül helyezés lett volna. Ezt a 86. számú BK. véleményen kívül számtalan eseti döntés alátámasztja. {Kúria Bfv. I. 441/2008/8} Ennek elmaradása is igazolja, hogy a jogalkalmazás során arra törekedtek, hogy minden lehetőséget amely a védelemhez való jogommal kapcsolatos, elvegyenek tőlem. Mindezek miatt még régen folyhatna a másodfokú eljárás, és telhetne az idő, de a T. Kúria jogalkalmazása amellyel önmagának is ellentmond arra irányult hogy mielőbb lezárja a velem kapcsolatos eljárást azért, mert élni mertem a jogaimmal.

2.)

A Kúria a 25/2013. (X.04.) AB határozat meghozatala előtt, és után is a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontjára vagy arra is hivatkozó felülvizsgálati kérelmeket a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdése e.) pontja tekintetében mindössze **annyiban vizsgálta, hogy van e arra adat, hogy az alapeljárásban eljárta bírót, a kizárási tárgyában folytatott eljárásban kizárták, vagy nincs**. Mindössze ennyiben találta vizsgálhatónak a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontjára is hivatkozó felülvizsgálati kérelem (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja szerinti részeket a Kúria, amikor a kizárási iránti kérelmet az alapeljárásban eljáró bíróságok elbírálták.

Álláspontom szerint a T. Kúria tényálláshoz kötöttség mentén kialakult gyakorlata okozhatta, hogy a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján a felülvizsgálati kérelmet nem vizsgálja érdemben, [Kúria Bfv. III. 984/2014/4] de legtöbb esetben a kizárási okot a fél az **eljárási szabálysértésekre vezeti vissza** és emiatt jelent be elfogultságra vonatkozó kizárási okot a bíró ellen. Ezzel az a probléma hogy a Kúria **mivel a gyakorlata szerint kötve van a tényálláshoz, nem tud mit kezdeni.** (Nem akarja érdemben vizsgálni)

Ettől eltérően mikor a kizárási okot bejelentő fél a kizárási oknak a fennállását nem eljárási szabálysértésre alapozza, [IH2009.97] akkor a tényálláshoz kötöttség nem gátolhatná az elfogultsági kifogás vizsgálatát, hiszen **például egy sértett és a bíró között fennálló baráti kapcsolat is megalapozhatja a bíró kizárását**, tekintettel arra hogy az **nem a tényállás része és nem is eljárási szabálysértés.**

3.)

Itt jön előtérbe az, hogy a T. Kúria III. tanácsa a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján előterjesztett kizárási iránti kérelmek vonatkozásában úgy alkalmazza a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontját, hogy a kizárási kérelemben előadott eljárási szabálysértésekre hivatkozó érveket az elfogultságra hivatkozás alapjaként (alátámasztásaként) tekinti, mindezek miatt nem úgy tekinti a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontját, mint amelynek alapjául konkrét elfogultságot kiváltó indíték felhozatala nem szükséges. Így önmagában indíték megjelölése nélkül eljárási szabályok megsértése miatt előterjesztett elfogultságot bejelentő indítványok nem vezethetnek eredményre.

Így valójában elvárja a T. Kúria III. tanácsa, hogy a kizárási okot bejelentő fél a kizárási kérelmében adja okát (azt hogy mi váltja ki) az általa vélelmezett elfogultságnak. Az ok alatt indítékot értenek, konkrétan azt, hogy mi válthatta ki a bíróból azt a magatartást (pl bizonyítási indítvány elutasítása) amelyet a kizárási okot bejelentő fél sérelmez, és amely magatartást a bíró elfogultságának alátámasztásaként hív fel.

Véleményem szerint a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján - ettől eltérően - akkor is helye lehet a kizárási iránti kérelem alapossága esetén a bíró kizárásának ha a kizárási okot bejelentő fél **a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján az elfogultság általa vélt indítékát nem jelöli meg**, hiszen a törvény a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján mint egyéb nem ismert ok (indíték) alapján teszi lehetővé az e pontra történő hivatkozás mellett előterjesztett kizárási iránti kérelmek vizsgálatát. Az elfogultság kiváltó okát (melyet én indítéknak nevezek) a fél sokszor nem tudhatja, nem ismerheti, így az ezen pontra hivatkozás esetén elegendőnek tartom ha a kizárási okot bejelentő fél az általa sérelmezett magatartást (akár eljárási cselekményeket) hoz fel. Ugyanígy látta a Fővárosi Ítéletábla 5. Bf. 399/2014/61. számú ítéletében is. {99-105. oldal}

Az olyan jellegű kizárási kérelem - amelyben az elfogultság kiváltó okát (indítékot) a fél ismeri és élő is adja - vezethet arra, hogy akár eljárási szabálysértésre mint az elfogultság alátámasztására hivatkozás nélkül is kizárja (pártatlanság látszatának hiánya miatt) a kizárási kérelmet elbíráló bíróság az adott bírót, aki ellen a kizárási okot bejelentették. [IH2009.97] Önmagában az elfogultság indítékának ismerete, és ezáltal az indíték vonatkozásában előadott tények önmagában megalapozhatják az adott bíró kizárását, akkor is ha eljárási szabálysértést nem követ el, és így nincs az elfogultság tényleges fennálltára utaló tényező. [67/1995. (XII. 07.) AB határozat] Ezért ha önmagában az elfogultság kiváltó oka (indíték) azt eredményezheti, [25/2013. (X. 04.) AB határozat indoklás részének 38.) pontja] hogy az adott bírót kizárják, eljárási szabálysértésre hivatkozás nélkül - mely egyes esetekben a tényleges elfogultság

igazolására szolgálhat - akkor egyértelmű hogy önmagában az elfogultság kiváltó oka (indíték) megjelölése nélkül eljárási szabályok megsértése miatt is ki lehet zárni a bírót.

A Kúria töretlen gyakorlata szerint az eljárási cselekmények szabálytalan voltára alapozott kizárási ok a **felülvizsgálati eljárásban nem is vizsgálható a tényálláshoz kötöttség folytán, [Kúria Bfv. III. 984/2014/4]** de ez az alapeljárásban nem így van. Továbbá ez, hogy a Kúria az eljárási szabálysértésekre alapozottan előterjesztett (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontjára hivatkozó felülvizsgálati kérelmet eredménytelennek tartja, erősíti, sőt igazolja hogy a T. Kúria a konkrét és alapos ok alatt az elfogultság indítékának megjelölését érti és ezt várja el hogy a fél jelentsen be olyan okot amely alkalmas a bíró pártatlanságának a felvetésére, és támassza alá a felhozott ok valódiságát, azon felül hogy az eljárási szabálysértésekre alapozott kizárási kérelem, alapjául előadottnak is valósnak kell lenniük, melyek az elfogultság alátámasztására lesznek hivatottak. [Kúria 4/2014. büntető elvi határozat 9.) pontja] De amennyiben indíték nincs vagy az nem alkalmas a pártatlanság hiányát felvetni, vagy nincs igazolva az indíték valódisága, akkor az eljárási szabálysértés vizsgálata nem vezethet eredményre, az alapeljárásban sem.

A Kúria 4/2014. számú büntető elvi határozata 9.) pontja arra utal, hogy a kizárási kérelem akkor vezet eredményre, ha az annak alapjául előadott indíték alapján a bíró elfogultsága az ügy adataiból is kitűnik. Emiatt kizárt, hogy a felülvizsgálati eljárásban a Kúria esetleg alaposnak találja az elfogultsági kifogást, a tényálláshoz kötöttség miatt. Ezt súlyosbítja, hogy a T. Kúria Bfv. II. 572/2014/10. számú eseti döntése alapján a bíró elfogultságának az indítékát kell előadni, figyelemmel arra, hogy konkrét tény alatt eljárási szabálysértésre vonatkozó előadást a T. Kúria II. tanácsa nem is kérhetett e jogeset során a fentiek alapján, és önmagában az hogy ezen döntésében konkrét ok megjelölésére utal alátámasztja az eddig leírtakat.

5.)

A fentiek alapján a felülvizsgálati eljárás során az Alkotmánybíróság 25/2013. (X. 04.) AB határozatának meghozatala előtt is elvileg helye lett volna a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontjának vizsgálatának, akkor ha a fél nem, vagy nem csak eljárási szabályok megsértése miatt hivatkozott a felülvizsgálati kérelemben az elfogultnak tartott bíró eljárására, hiszen a 67/1995. (XII. 07.) AB határozat és a kialakult bírói gyakorlat [ÍH2009.97] alapján önmagában az elfogultság kiváltó oka (indíték) is lehet a bíró kizárását megalapozó tény, mivel a pártatlanság látszatának a megőrzése is feladata a bíróságnak. [hasonlóan: 25/2013. (X. 04.) AB határozat indoklás részének 38.) pontja, Kúria Bfv. I. 10/2011/5]

Álláspontom szerint az Alkotmánybíróság hivatkozott 25/2013. (X. 04.) AB határozata miatt 2013. évet követően már biztosan lehet eljárási szabályok megsértése is a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontjára hivatkozás alapja, de felülvizsgálati eljárásban az Alkotmánybíróság 25/2013. (X. 04.) AB határozata meghozatala előtt erre nem volt mód **a tényálláshoz kötöttség folytán, bár a 67/1995. (XII. 07.) AB határozat ekkor is irányadó kellett hogy legyen.** Ezen felül eljárási szabályok megsértésére hivatkozás **nélkül is** kizárási ok lehet az elfogultság indítékának ismerete és felhozatala, **ha az ésszerű kétséget ébreszt tekintetben hogy az adott bíró az ügyet pártatlanul el tudja bírálni. A tényálláshoz kötöttség nem vonatkozik a kizárási kérelemről másodfokon hozott döntésekre, máskülönben a Kúria eljárt tanácsának a kizárási kérelmeim illetéktelen bírók általi elbírálása miatt új eljárást kellett volna elrendelnie.**

Így ha a fél az elfogultság kiváltó okát (indítékot) és az elfogultságot ténylegesen alátámasztani hivatott tényeket (pl eljárási szabálysértéseket) hoz fel a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján (kizárási kérelem vegyes típusa) akkor az is részben mindenképp vizsgálható, akkor is ha

az Alkotmánybíróság 25/2013. (X. 04.) AB határozata indoklás részének 50.) pontja ellenére a T. Kúria továbbra sem vizsgálja felülvizsgálati eljárásban **az alapeljárásban bejelentett és elbírált kizárás iránti kérelmeket, annak ellenére hogy az elfogultság indítékának megjelölése esetén ez nem maradhatna el**, tekintettel arra hogy az indíték mibenlétének előadása olyan tényező amely **sem eljárási szabálysértésnek sem támadhatatlan tényállásnak nem minősül**.

A T. Kúria a (Be.) 423. szakasz (1) bekezdése alapján a gyakorlata szerint, a jogerős ítélet tényállásához van kötve, amiben a (Be.) 258. szakasza szerint kell rögzíteni azon tényeket amelyekhez a T. Kúria a felülvizsgálati eljárásban kötve van a gyakorlata szerint. Ezért az alapeljárásban bejelentett és elbíralt kizárási kérelemhez anyagi jogerőhatás nem fűződik.

6.)

Érdekesnek tartom hogy a Kúria olyan jellegű konkrét okokra hivatkozás mellett tartja eredményre vezetőnek, a kizárási kérelmet, amelyek az elfogultság kiváltó okát (indítékát) ismertetik és ekkor is csak esetlegesen. [Kúria Bkk. II. 1.604/2016/3. számú végzésben felhívott elvi határozat, és egyéb döntések] De eljárási szabálysértésre hivatkozás mellett, az elfogultságra hivatkozva, felülvizsgálati eljárásban a bíró kizárását nem tartja vizsgálhatónak. [Kúria Bfv. III. 984/2014/4] És ezen felül olyan feltárt tények vezethetnek a bíró kizárásához, amelyek ésszerű kétséget ébresztenek a bíró elfogultlansága vonatkozásában. [Kúria 2302/2011. büntető elvi határozat] És ezeket alá is kell támasztani. [Kúria Bkk. III. 1.114/2016/3. számú végzés, Kúria Bfv. III. 1050/2015/13] Mind az indíték, mind a tényleges elfogultság vonatkozásában, így utóbbi esetén eljárási szabálysértések vizsgálata nem mellőzhető.

Mindez azt is jelenti, hogy ha az elfogultság kiváltó okát (indítékot) a fél nem ismer, akkor eljárási szabálysértés alapján, - amit a felülvizsgálati eljárásban az Alkotmánybíróság 25/2013. (X. 04.) AB határozatának meghozatala után sem vizsgál a T. Kúria - képtelenség a siker lehetőségével ténylegesen kecsegtető kizárási okot felhozni a felülvizsgálati kérelemben, hiszen még sokszor az elfogultság indítékaként felhozott tényekre is az a válasz hogy önmagában a bíró kizárását az nem eredményezheti. A Kúria 14/2016. számú büntető elvi határozata 22.) pontja alapján a törvény törvény kizár **minden olyan helyzetet ami a pártatlanság látszatának hiányát kelthetné**, mindezt az Alkotmánybíróság 25/2013. (X. 04.) AB határozat indoklás részének 38.) pontjában foglaltak ellenére, szögezte le a T. Kúria.

Így tulajdonképpen az elfogultságra alapozott kizárási kérelemben felhozott indíték is - ha sikerül alátámasztani - nem jelenti egyben a bíró kizárását, így még ez esetben is a dönthet úgy a bíróság, hogy a felhozott és esetleg alátámasztott indíték nem vezethet a bíró kizárásához [Kúria 14/2016. büntető elvi határozat 22.) pont] továbbá az elfogultság tényleges megléte alátámasztására is szükség van, [Kúria 4/2014. számú büntető elvi határozat 9.) pontja, Bfv. III. 1050/2015/13] amely az ügyhöz kötötten vizsgálható, ami a T. Kúria gyakorlata szerint azt jelenti, hogy elfogultság esetén a bíró kizártságát az ügyre vonatkozóan mondja ki [Kúria Bfv. III. 567/2013/7] a jogszabály és a T. Kúria felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz a gyakorlata alapján kötve van. Emiatt talán maradnak az iratok amik alapján vizsgálni lehet hogy a bíró elfogultságának indítéka - amely csak a (Be.) - ben meghatározott objektív ok lehet [Kúria 14/2016. büntető elvi határozat 22.) pont] - magatartása milyen volt. De véleményem szerint aki elfogult az nem veszi ezt jegyzőkönyvbe. Azért írtam, hogy csak objektív ok lehet a bíró kizárásának alapja, mert ha a pártatlanság látszatát keltő dolgokat a 14/2016 büntető elvi határozat 22.) pontja alapján a törvény kizárja, akkor a Be. 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján felhozott tény semmiképpen nem fogja a bírót kizárni a pártatlanság látszatának hiánya miatt sem a T. Kúria III. tanácsa szerint. Ezért a pártatlanság hiányának a látszatára alapozott kizárási kérelmek eleve alkalmatlanok

bármire. A pártatlanság hiányának a kimondásához az eljárási szabályok vizsgálatára nincs lehetőség. Mindezek miatt a kizárási kérelmek csak olajat öntenek a tűzre.

7.)

A T. Kúria a felülvizsgálati eljárásban a bejelentett kizárási ok elbírálása során érvényesülő mérlegeléshez, annak mértékéhez köti a kizárási kérelem vizsgálhatóságát, mely egyszerűen azt jelenti, hogy **az elfogultság vizsgálata mérlegelést igényel, így a tényálláshoz kötöttség folytán arra nem kerülhet sor felülvizsgálati eljárásban, ha az alapeljárásban a kizárás iránti kérelmet elbírálták az adott bíróságok.** Amennyiben nem került sor az alapeljárásban bejelentett kizárási kérelem elbírálására akkor sor kerülhet a kizárási kérelem elbírálására, [Kúria Bfv. II. 572/2014/10] ilyenkor a tényálláshoz kötöttség sem érvényesülhet, és mérlegeléshez is joga van a T. Kúriának, - kivéve esetben - mindössze abból kifolyólag hogy valamely bírói fórumnak el kell bírálnia a kizárási kérelmet amit az alapeljárásban nem bíráltak el így a bírói úthoz való jognak etekintetn is érvényesülni kell. **Ez szerintem azt is jelenti, hogy a Kúria ítéletet felülvizsgáló eljárása alatt sincs tényálláshoz kötöttség, és mérlegelésre is lehetőség van, ezért nem lehet formális a T. Kúria eljárása hiszen ez a Legfőbb bírói út!**

Hozzáteszem, az objektív kizárás iránti kérelem esetén is, ha azt az alapeljárásban eljáró bíróságok megtagadták - pl nem kellően alátámasztottságra hivatkozás mellett [Kúria Bkk. III. 1.114/2016/3] - akkor a Kúriának mérlegelnie kell azt is, hogy az ilyen objektív de megtagadott kizárási kérelem alapján milyen tényeket hozott fel a bejelentő, alátámasztásként, továbbá mivel kívánta igazolni és ez elegendő e a bíró kizárásához, hiszen a T. Kúria az objektív kizárási ok vizsgálata során, melyet hivatalból megtesz [Kúria III. 1.133/2009/8] valami alapján el kell döntse, hogy a bejelentés legalább a valószínűség határát elérően alá van e támasztva.

Továbbá ha az alapeljárásban bejelentett, de el nem bírált kizárás - eljárási szabálysértésre is alapozott - kizárás iránti kérelmet a Kúria felülvizsgálati eljárásban első bírói fórumként eljárva elbírálja, akkor az hogyan nem sérti a tényálláshoz kötöttséget. Igaz, hogy a jogerős ítélet meghozatala előtt van bejelentve ilyen esetben a kizárási kérelem, de mire az elbírálására sor kerül, addigra a tényálláshoz - ami alapján vizsgálná az elfogultság alátámasztására az eljárási szabályok alkalmazását - a gyakorlata alapján kötve van a T. Kúria. Így voltaképpen ilyen esetben a tényálláshoz kötöttség nem érvényesül azért mert valakinek el kell bírálnia a kizárási kérelmet ilyen esetben is, másképp ha nem így lenne akkor a Kúria felülvizsgálati eljárása során első bírói fórumként eljárva hozott döntése a kizárási kérelem tárgyában csak formális lenne. De ez esetben hol maradna a Alkotmánybíróság 25/2013. (X. 04.) AB határozat indoklás részének 50.) pontja alatt megfogalmazott érdemi elbírálás fogalma?

Ha az objektív kizárási okot is alá kell támasztani, aminek (alátámasztottság) eldöntése mérlegelést igényel, és az alapeljárásban bejelentett relatív kizárási - melyet nem bíráltak el - ok elbírálása a Kúria felülvizsgálati eljárása során megtörténhet, akkor álláspontom szerint **nincs ésszerű oka annak, hogy az alapeljárásban bejelentett és elbírált kizárási kérelmet a T. Kúria nem vizsgálja érdemben a felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség folytán, azért mert a jogerős ítélet az elsőfokon elbírált kizárási kérelmet a felülbírálat során megalapozatlannak találta. A Be. 423. szakasz (1) bekezdése szerinti tényállás irányadóság csak a vádról hozott ítéletben rögzített tények esetén lehetne helytálló, de mivel a Kúria hivatalból köteles az abszolút eljárási szabálysértéseket vizsgálni, így nem üresedhet ki e jog a Be. 423. szakasz (1) bekezdésének téves értelmezése miatt.**

Az Alkotmánybíróság a 25/2013. (X. 04.) AB határozat indoklás részének 37.) részében utalt arra, hogy az anyagi jogerőhatás tisztelete nem indokolja a büntetőeljárásban, hogy az anyagi

igazság háttérbe és a pártatlanság háttérbe szoruljon, vagy az eljárás tisztességes volta csorbuljon. Az Alkotmánybíróság 9/1992. (I. 30.) AB határozata általános szabályokat tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a jogerős döntéseket nem lehet vég nélkül, jogorvoslással támadni. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény is lehetővé teszi a nyilvánvalóan helytelen ténymegállapítások esetén a tényállás megváltoztatását, és ott magánjogi jogvita folyik, ehhez képest a büntetőeljárásban az ügyészség mint a büntetőigényt érvényesíteni hivatott közhatalmat gyakorló szervezet és a kiszolgáltatott állampolgár áll egymással szemben, mely miatt elfogadhatatlan, ha a Kúria a tényálláshoz kötve lenne, ugyanis a felülvizsgálati eljárással együtt járó bírói úthoz való jog válna formálissá, mivel a jogerős ítéletet hozó bíróság, a Kúria eljárását megpecsételhetné, a valótlan tényállás határozatban történő vázolásával.

Az Alkotmánybíróság 25/2013. (X. 04.) AB határozat 36-37, és 50.) pontjait együttesen kell értelmezni és alkalmazni véleményem szerint, [Kúria PK. BH2015.6.177, 1/2000. BKPJE határozat] és minden esetben vizsgálni kell az elfogultságra alapozott kizárási okokat is, melyekre a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél utal. A tisztességes eljáráshoz (hatékony bírói úthoz, bírói jogvédelemhez) való jogot nem lehet megszorító módon alkalmazni az EJEB szerint sem. Ezért a T. Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 01.) AB határozatnak megfelelően a kizárási kérelem elutasításának okát érdemben is meg kell indokolnia, konkrétan azt, hogy jogilag mi vezet ahhoz hogy esetleg annak nem adnak helyt.

8.)

A T. Kúria azon gyakorlata mely szerint az alapeljárásban bejelentett és elbírált kizárási kérelmet nem vizsgálja, a Kúria Bfv. II. 195/2015/20. számú és a Kúria Bfv. II. 912/2015/7. számú eseti döntéseiből tűnik ki, mivel ezekben konkrétan utal is rá a T. Kúria, hogy akkor van helye felülvizsgálati eljárásban a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja alapján a bíró elfogultsága kapcsán előadottakat vizsgálni, ha első ízben hivatkozik a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél a bíró kapcsán (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontjára.

9.)

Álláspontom szerint a törvényes bírótól elvileg nem lehet elvonni az ügy elintézését, mivel ekkor ha nem a törvény által rendelt bíróság bírója jár el, akkor a nem törvényes bíró által hozott döntés, nem tekinthető olyan döntésnek amely kötelező erővel bír, mivel egyrészt a bűnüldözésnek szigorú eljárásjogi korlátok között kell folyni, és az állam büntetőigényét érvényesítő ügyészség vádja alapján indult eljárásról nem dönthet más, kizárólag az a bíróság amelyet a törvény kijelöl, hiszen egyéb esetben a hatalommegosztás elve sérülne, mivel a jogalkotó szándéka ellenére nem a törvény által kijelölt bíróság járna el. Ilyen esetben az eljáró testület nem minősül a törvény által felállítottnak. [36/2013. (XII.05.) AB határozat indoklás részének 26-28.) pontjai] Ez megengedhetetlen, mivel ekkor az önkényes eljárás, azt eredményezi, hogy nem törvényen alapult az eljárásuk során hozott döntés. Azt ilyen esetben nem lehet tudni hogy mi lett volna a törvény által kijelölt bíróság eljárása alatt. Az EJEE 6. Cikkében foglaltaknak nem felel meg és nem a törvényes bíróságtól eltérő bíróság eljárása. [8/2013. (III. 01.) AB határozat indoklás részének 48.) pontja]

10.)

Véleményem szerint, az Alkotmánybíróság 25/2013. (X. 04.) AB határozatát sehol nem veszik figyelembe a Debreceni Ítéletábrán kívül - mindössze akkor, ha annak 46.) pontjára kell hivatkozni, holott ezen pont alatt a T. Alkotmánybíróság a Kúria gyakorlatát vázolta, - holott az minden bíróságra kötelező.

Ennek ellenére álláspontom szerint az AB határozat 37.) pontja rögzíti, hogy a T. Kúria nincs kötve a tényálláshoz a kizárás iránti kérelem felülvizsgálata során, a felülvizsgálati eljárásban, és mivel az Alkotmánybíróság határozatának 34.) pontja szerint a kizárás tárgyában hozott döntés az ítélethez kapcsolódik, így a tényálláshoz kötöttség az ítélet felülvizsgálata során sem érvényesülhet.

Hozzáteszem, hogy a kizárás tárgyában eddig hozott döntések esetén még a (Be.) 347. szakasz (1) bekezdése alapján is a (Be.) 373. szakasz (1) bekezdése irányadó, melyet erősít, hogy a (Be.) 347. szakasz (2) bekezdése és az Alkotmánybíróság 25/2013. (X. 04.) AB határozat indoklás részének 34.) pontja, így a kizárás tárgyában folytatott eljárásban kizárt bíró eljárása vagy a tanács nem megfelelő megalakítása, hatályon kívül helyezési ok, ugyanis a bíró kizárása esetén a 86. számú büntető kollégiumi vélemény alapján, a Kúria hatályon kívül helyezi a jogerős ítéletet. Ezért ahhoz hogy dönthessen a Kúriát megelőző két bírói fórum, (Járásbíróság, Törvényszék) az ítélet hatályon kívül helyezésének lenne helye, nem a Kúria Bfv. II. 572/2014/10. számú döntése szerinti első bírói fórumként eljárva történő kizárási kérelem elbírálásának. Ennek talán akkor van értelme, ha a T. Kúria a leírtak ellenére, úgy találja, hogy a felülvizsgálati eljárásban **továbbra is az alapeljárásban bejelentett és elbírált de megtagadott kizárási kérelem vizsgálatára nincs lehetőség**, és a Kúria Bfv. II. 572/2014/10. számú eseti döntés alapján **érdemben el tudta volna első bírói fórumként bírálni felülvizsgálati eljárásban azon kizárási kérelmeket, amelyek esetén a Kiskunhalasi Járásbíróságon polgári ügyszakos járásbírók vettek részt a tanácsban** a kizárási kérelmek elbírálása esetén. De nem lehet eltekinteni attól, hogy ha a Kúria helyett a kizárási kérelem elbírálására jogosult bíróság járt volna el, akkor eleve két bírói fórum előtt lett volna lehetőségem érvényesíteni a bejelentést, még akkor is, ha a Kúria nem vizsgálja azt, hogy az alapeljárásban bejelentett és elbírált kizárási kérelem elutasítása helytálló volt-e. A kizárási kérelemnek helyt adó döntés bármelyik bíróság előtt jogerős. Ellentétben az elutasított kizárási kérelemmel. Az első bírói fórumként a megfelelő fórum által hozott döntés - ha megtagadó döntés - akkor lehet fellebbezéssel támadni, amely egy új bírói testület eljárását feltételezi, de a Kúria döntését nem lehet fellebbezéssel támadni.

12.)

Álláspontom szerint ha önmagában az objektív kizárási ok a bíró tényleges elfoglaltsága hiányában is kizáráshoz vezet, akkor a (Be.) 21. szakasz (1) bekezdés e.) pontja esetén sem lehet többletkövetelményt támasztani, így akár az elfoglaltság alapjául szolgáló de nem ismert indíték esetén is, ha az eljárási szabályok alkalmazása arra enged következtetni, hogy a bíró nem pártatlan, akkor ki kell zárni, máskülönben a jogszabály rendelkezései közötti jogalkalmazás azt eredményezi, hogy bár minden a bíró kizárását lehetővé tevő ok a pártatlan eljárást hivatott biztosítani, de a jogalanyok a kizárási okok érvényesíthetősége kapcsán megkülönböztetést szenvednek el, melynek ésszerű indoka nincs.

A fentiek alapján azt kívántam a T. Alkotmánybíróság tudomására hozni, hogy a Kúria a kizárási kérelmeket, ha relatív okból előterjesztettek, kivétel nélkül el fogja utasítani. Nem számít az AB határozatban leszögezett követelmény sem. Ennek értelmében a Kúriai út csak formális, mert a Kúria érdemben nem vizsgál semmit, és nincs lehetőség arra, hogy kizárási ok miatt bármilyen ítélet is hatályon kívül helyezésre kerüljön, hacsak a bíró be nem jelentette maga ellen a kizárási okot, és ennek ellenére eljár.

A kialakult bírói gyakorlat is ellentétes a Kúria, és annak III. tanácsa által kikövezett gyakorlattal, ahogy a fenti eseti döntések is alátámasztották.

A Szegedi Ítéltábla Bf. II. 572/2016/18. számú ítélete szerint is hivatalból vizsgálni kell azt hogy relatív kizárási ok fellelhető e az eljárás adatai alapján. Ez is arra utal hogy - nem szükséges - kizárási ok bejelentése sem ahhoz, hogy a bírót másodfokon kizárják, emiatt az eljárási szabálysértések is vezethetnek a bíró kizárásához. Ezt mondta ki a Fővárosi Ítéltábla 5. Bf. 399/2014/61. számú ítélete is a védelemhez való jog korlátozása esetén is, mely ítéletet a T. Kúria I. tanácsa minden tekintetben helytállónak találta a Kúria Bhar. I. 1320/2015/47. számú ítéletében. A Fővárosi Ítéltábla a kizárási kérelmeket a másodfokú eljárásban összevetve is vizsgálta.

A Gyulai Törvényszék egyetlen kizárási kérelmem vizsgálta amelyet a Kecskeméti Törvényszék hozott első bírói fórumként, az összes többi amelyet az eljárása előtt keletkeztek figyelmen kívül hagyta. De ezen egy kizárási kérelmet sem érdemben vizsgálta, hiszen indoka nincs a helybenhagyásnak.

A Kúria III. tanácsa az elvi határozataival - amelyeket - a Kúria más eljáró tanácsa, nevezetesen az I. tanács sem tart irányadónak - ahogy esetemben is teljesen meggátolja az ügyekben, hogy a fél alappal jelenthessen be kizárási okot, amelynek következtében csak egy formális eljárás a kizárás tárgyában folytatott eljárás. Ez irányadó az alapeljárásban bejelentett kizárási kérelmekre is, mivel a Kúria III. tanácsának elvi határozatai olyan kizárási kérelmeken alapszanak, amelyeket a bejelentők az alapeljárásban jelentettek be. Feleslegesen követel meg a Kúria III. tanácsa többletkövetelményeket, hiszen nem is lehet alappal a fenti szabályozás miatt hogy kizárási okot valószínűsítő - eljáráson kívül eső tény - adjon valaki elő, majd támassza alá, és igazolja hogy az elfogultságot ki is váltotta a bíróból e tény.

13.)

A Kúria nem tájékoztatott - a tanácsülés ellenére - az eljáró bírók személyéről, annak ellenére, hogy ez törvényi kötelezettsége lett volna, és hogy legalább 8 bíró ítélkezik a tanácsban, akik közül az ügyelosztási rendben [REDACTED] Fővárosi Táblabíró nem is szerepelt a döntés meghozatalának keltekor.

Önmagában az, hogy törvényi előírás ellenére nem tájékoztatott a Kúria az eljáró bírók személyéről, és ezzel együtt [REDACTED] bírót, tanácselnökként tüntette fel, aki helyett utóbb [REDACTED] bíró járt el tanácselnökként, felveti a pártatlanság illetőleg annak látszata hiányát is, mivel [REDACTED] részt vett a Kúria Bkk. III. 316/2017. számú kizárás tárgyában folytatott eljárásban meghozott végzés meghozatalában is, amely miatt ő eleve nem járhatott volna el, ennek a végzésnek a felülbírálata kapcsán. A végzésben objektív kizárási okokat is elbírált a Kúria amelyet a felülvizsgálati eljárásban is vizsgál, [Kúria III. 1.133/2009/8] így a saját maga által is meghozott döntésről nem dönthetett volna ugyanaz a bíró. Azzal, hogy a Kúria nem tájékoztatott a tagok személyéről, egyértelműen arra mutatott rá, hogy nem kívánta velem tudatni, hogy [REDACTED] bíró is részt vesz a felülvizsgálati eljárásban, mert egyértelmű, hogy kizárási indítványt nyújtottam volna be. Akár egyetlen bíró - aki pártatlan - is tudott volna olyan álláspontot megfogalmazni, amely esetleg a két másik tagot is más álláspontra helyezi, és ebből kifolyólag más eredmény is születhetett volna.

14.)

A [REDACTED] bírónőt érintő 2015. 02. 08. napján kelt kizárási kérelmemben felhozott dolgok elbírálatlanok maradtak, mind a Szegedi Ítéltábla Bkk. II. 144/2016/3. számú végzése által, mind a Gyulai Törvényszék, mind a Kúria által, ezért leszögezhető, hogy az eljárásban, a jogalkotói szándék ellenére sem volt lehetőségem a kizárási kérelmemben foglalt kizárási oknak

érvényt szereni, ezáltal a pártatlan bíróhoz való jogom nem érvényesülhetett. Egymagában ez is a bírói döntések tisztességtelenségére kell, hogy vezessen, mivel a pártatlanság követelménye megkívánja azt is, hogy a fél megkérdőjelezhesse adott tények alapján azt, hogy a bíró pártatlan e, vagy sem. Nekem erre módomban nem volt, mert ténylegesen el nem bírálta ezen kizárási kérelmem.

15.)

A tényállás a **T. Kúria gyakorlata alapján valóban vitathatatlan**, de véleményem szerint ez nem teljesen van így, a tényállás irányadósága mindössze azt jelenti, hogy ha nem megalapozatlan, akkor lehet a felülvizsgálati eljárásban elfogadni azt az ítékezés (döntéshozatal) alapjául. Egyébként a felülbírálat nem maradhat el, amit **minden esetben a helyesbített tényállás alapján kell elvégezni**, akkor ha az megalapozatlan, így természetesen esetemben is. **A Be. 428. szakasz (1) bekezdése, és a Be. 427. szakasz (1) bekezdése ellentétes** a jelenlegi gyakorlat alapján, mert nincs olyan kényszerítő jellege a Be. 423. szakasz (1) bekezdésének, amely kizárná adott esetben azt, hogy a T. Kúria a helyes tényállás alapján végezze el a felülvizsgálati eljárást.

Olyan nincs, hogy késve előterjesztett relatív kizárási ok, mivel a vádlott érdeke az időmúlás, hiszen ha el is követ valaki valamit, akkor az időmúlás enyhébb büntetést eredményez, így voltaképpen a védelemhez való jogot aránytalan mértékben korlátozza a Be. 23. szakasz (3) bekezdése, mivel ha a legvégsőbb fórum előtt bejelentett kizárási ok, amely relatív, eredményre vezethetne, akkor sokkal több idő telne el a megismételt eljárás befejezéséig, ami kedvezőbb ítéletet vonna maga után a vádlott szempontjából, így a Be. 23. szakasz (3) bekezdése alaptörvényellenes, mert a védelmet arra kényszeríti hogy saját magára nézve kedvezőtlen módon cselekedjék, olyan esetben amikor úgy véli, hogy a kizárási ok bejelentése eredményre vezethetne. Egyébként is, ha a Be. 75. szakasz (3) bekezdése alapján a bíróság az általa ismert tényeket figyelembe veszi és ezzel összhangban a Be. előírja, hogy a bíró a pártatlanság látszatának hiánya esetén kizárási okot kell bejelentsen, akkor miért kellene hogy a vádlott terhére essen az ha a bíró ezt a kötelezettségét elmulasztja, hiszen amit a vádlott tud, azt nyilvánvalóan a bíró is tudja. Például: akár egy hozzátartozói, vagy egyéb jellegű viszony. **Mindemellett hangsúlyozom, hogy ismerem a T. Kúria gyakorlatát**, mely szerint a tárgyalás megkezdését követően kizárási ok nem jelenthető be, hacsak nyomban nem teszik meg, valószínűsítve, hogy arról a tárgyalást követően szereztek tudomást. A felülvizsgálati eljárásban a már korábban elbírált relatív kizárási okról hozott döntést sem vizsgálják, mert ez mérlegelést igényel, amit a gyakorlat szerint a Be. 423. szakasz (1) bekezdése a T. Kúria szerint – ellentétben az Alkotmánybíróság nézetével – kizár.

Én kizárólag a felülvizsgálati indítványban leírtakra nézve látom irányadónak azt a megfogalmazást, hogy nem lehet támadni a felülvizsgálati kérelmet benyújtó félnek a jogerős határozatban megállapított tényállást. {25/2013. (X.04.) AB határozat indokolás részének 37.) pontja}

Az hogy a jogerős ítéletben vázolt tényállás irányadó a felülvizsgálati eljárásban mindössze azt jelenti véleményem szerint, hogy ha nem szenved megalapozatlansági hibákban, akkor irányadó, hiszen így van ez a másodfokú [Debreceni Ítéltábla Bf. III. 23/2016/4] és a harmadfokú eljárásban is. A Kúria eljárása annyiban különbözik a másodfokétól, hogy a (Be.) 351. szakasz (2) bekezdés c.) és d.) pontja alapján, **csak iratellenesség esetén és a bírói következtetés téves volta esetén lehet a tényálláson a T. Kúriának változtatni**. Ezen felül a felülvizsgálati

kérelemben új bizonyítást nem lehet indítványozni, és ezen keresztül nem lehet a tényállást támadni.

Erre utal a (Be.) 427. szakasz (1) bekezdése és a (Be.) 428. szakasz (1) bekezdésének az összevetése is, hiszen utóbbiban azt rögzítik, hogy a Kúria a határozatot hatályon kívül helyezi, ha a (Be.) 427. szakasz (1) bekezdése szerinti határozat meghozatala az iratok alapján nem lehetséges.

(Be.) 428. § (1) A Kúria a határozatot hatályon kívül helyezi, és a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságot új eljárásra utasítja, ha a terhelt felmentésére vagy az eljárás megszüntetésére a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor, illetve, ha a 427. § (1) bekezdése szerinti határozat meghozatala az iratok alapján nem lehetséges.

(Be.) 427. § (1) A Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot megváltoztatja, és a törvénynek megfelelő határozatot hoz, ha

a) a terhelt bűnösségének megállapítására, továbbá kényszergyógykezelésének elrendelésére a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor,

b) a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak, illetve a büntetés végrehajtását a Btk. 86. §-ában foglalt kizáró ok ellenére függesztették fel,

c) a bíróság határozatának meghozatalára a súlyosítási tilalom [354. és 355. §, 405. § (1) és (3) bek., 549. § (4) bek.] megsértésével került sor.

Álláspontom szerint, - ahogy a harmadfokú eljárásban is, úgy - a Kúria eljárása során is, megváltoztató döntés hozatalára akkor kerülhet sor,

- ha anyagi jogszabálysértés történt,

és

2.) emiatt a terheltet elítélték

Amennyiben nincs anyagi jogszabálysértés és erre tekintettel a jogerős döntés megváltoztatására sem kerülhet sor, akkor - a (Be.) 416. szakasz (1) bekezdés c.) pontjában említett jogszabálysértések miatti hatályon kívül helyezés esetétől eltekintve, - hatályon kívül helyező döntésnek kell születni, ha a tényállás valójában megalapozatlan. {BH2009.4.103.I}

A felülvizsgálati eljárás tárgya a felülvizsgálati kérelem keretei között a jogerős ítélet, és azt így mindenképp felül kell bíráltnia véleményem szerint a T. Kúriának is. (Be. 352. szakasz 2. bekezdés)

Mindez a (Be.) 416. szakasz (1) bekezdés a.) pontja alapján benyújtott felülvizsgálati kérelem esetén kell hogy így legyen, hiszen ekkor, ahhoz hogy az anyagi jogszabálysértést a T. Kúria orvosolni tudja, mindenképpen a tényállást kell vizsgálni, és ha a - *Be. 428. szakasz (1) bekezdésének szövegezése szerint* - megváltoztatásra az iratok alapján van lehetőség,

- akkor a T. Kúria nincs kötve a jogerős ítélet tényállásához,
- máskülönben ha kizárólag a jogerős ítéletben vázolt tényállás alapján lehetne vizsgálni azt, hogy történt-e anyagi jogszabálysértés, akkor a (Be.) 428. szakasz (1) bekezdésében írt rendelkezés részben kiüresedne, mely **az iratok alapján** is engedélyezi a T. Kúria számára azt, hogy megváltoztató döntést hozzon!

Felesleges lenne tényálláshoz kötöttség esetén a fenti "iratok alapján" elnevezésű rendelkezés, hiszen ha a jogerős ítéletben foglalt tényállás nem minősülne bűncselekménynek, **akkor tényálláshoz kötöttség esetén, nem lenne értelme az iratokhoz nyúlni**, de a (Be.) 427. szakasz (1) bekezdése és a (Be.) 428. szakasz (1) bekezdése együttes olvasata alapján nyilvánvaló, hogy az iratok alapján hozza a megváltoztató döntést is a T. Kúria, és emiatt nem lehet akadálya annak, hogy a helyesbített tényállás szerint bírálja felül a jogerős ítéletben vázolt tényállást, tekintetben, hogy történt-e anyagi jogszabálysértés.

Ha az iratellenesség fennáll, és a helyesbített tényállás alapján a cselekmény nem bűncselekmény, akkor a (Btk.) 4. szakasz (1),(2) bekezdésének megsértése áll fenn.

Továbbá a bírói úthoz való jog kiüresedne és a hatékony bírói jogvédelem is megszorítás alá esne, ha a másodfokú bíróság a tényállást úgy alakíthatná, ahogy neki tetszik, mert így akár lopás helyett gyilkosságot is rákenhetnének bárkire, és ennek az egyetlen gátja a T. Kúria felülvizsgálati eljárása! Emiatt garanciális szerepet kap a Kúria a jogalkalmazás során, és véleményem szerint prevenciós szerepet is hárul rá, hiszen ha nem lenne Kúria, akkor teljesen felesleges lenne büntetőbíróságokat működtetni, hiszen azok – ahogy az ellenem folytatott eljárásban is – tisztességtelen módon járnak el, de lehet, hogy mindössze az ellenem táplált ellenszenv adott alapot, az – *aggályos, siralmas és a törvényeket megkerülő, önkényes* - eljárásukra.

Amennyiben a T. Kúria a (Be.) 428. szakasz (1) bekezdését úgy értelmezné, hogy a vádlott felmentése esetén vagy az eljárás megszüntetése esetén lenne helye az iratok érintésének, az azt is jelentené, hogy a vádlott felmentése esetén a T. Kúria - a rendelkezés szövegezése szerint - elítélhetné azt, ha az iratok arra engednek következtetni, míg a vádlott elítélése esetén - a jelenlegi "tényálláshoz kötött", de a rendelkezés szövegezéséhez nem igazodó gyakorlat szerint - nem menthetné fel, az iratok érintésével, ha nincs a jogerős ítéletben vázolt tényállás alapján anyagi jogszabálysértés. **Az efféle értelmezést megjegyzem, önmagában kizárja a hatályon kívül helyezést előíró szövegrész, a fenti rendelkezésnél.**

Így voltaképpen a fegyverek egyenlőségének elve annyiban sérülne, hogy az ügyész vádlott terhére bejelentett fellebbezése esetén, a felmentett terhelt Kúria általi elítélésére lehetőség lenne, de a vádlott javára (felmentése érdekében) bejelentett fellebbezés esetén, a Kúria nem tehetné meg ugyanezt a hivatkozott rendelkezés alapján.

A T. Kúria a (Be.) 419. szakasza és a (Be.) 386. szakasza alapján a (Be.) Be. 352. szakaszát is alkalmazza, ha a vádlott elítélésének lenne helye és ez esetben is hatályon kívül helyez, de ha megváltoztató döntés hozatalának valóban anyagi jogszabálysértés esetén lenne helye kötött tényállás mellett, akkor ahhoz hogy a T. Kúria a terhelt felmentését megváltoztassa, nem lenne szükség a (Be.) 352. szakasz (3) bekezdésének alkalmazására, amennyiben valóban kötött lenne a T. Kúria a jogerős ítélet tényállásához, mivel a T. Kúria iratok (így bizonyítékok) vizsgálata nélkül dönthetne a vádlott felmentésének téves voltáról, a jelenlegi gyakorlata szerint. Így azt sem lehet mondani, hogy a (Be.) 428. szakasz (1) bekezdése esetén a terhelt téves felmentése esetén a (Be.) 352. szakasz (3) bekezdése alapján nincs lehetőség az elítélésre, abban az esetben **ha a tényálláshoz kötöttség érvényesül**. Ezt (az elítélést) kizárólag a Be. 428. szakasz (1) bekezdésében foglalt - a hatályon kívül helyezést előíró - rendelkezés zárja ki, azért mert az iratok alapján lehetőség nyílna erre is. És az hogy a felülvizsgálati eljárásban tényálláshoz kötöttség mentén kialakult gyakorlat mellett nincs helye marasztaló döntésnek, erősíti, hogy bizonyítékértékelésre sor kell hogy kerüljön a Kúria eljárása során is, mely a felülbírálat lehetőségét és ezáltal a tényállás vizsgálatának szükségességét feltételezi.

Szóval a leírtak miatt a Kúria a "tényálláshoz kötöttség" esetén a felmentett vádlottat elvileg elítélhetné, **ha a Be. 428. szakasz (1) bekezdésének szövegrésze a hatályon kívül helyezést nem írná elő**, de az iratok alapján ártatlannak minősülő elítéltet a "tényálláshoz kötöttség" folytán nem mentheti fel, a jelenlegi gyakorlata szerint, még akkor sem ha a jogerős ítélet tényállása szemérmetlenül hibásan lett vázolva.

Önmagában az, hogy a Kúria a Be. 352. szakasz (3) bekezdését (mely a Be. 428. szakasz 1. bekezdésének szövegezésében tovább él) alkalmazza, mindaz arra utal, hogy az ügy iratait lehetne, sőt kellene érinteni, de a jelenlegi gyakorlat ezt nem teszi lehetővé. Amennyiben ugyanis a Kúria kötve lenne a tényálláshoz (saját maga számára is irányadónak kellene, hogy tekintse) akkor teljesen felesleges lenne a Be. 428. szakasz (1) bekezdésében foglalt hatályon kívül helyezést előíró rendelkezés olyan esetben, mikor a terhelt téves felmentésére kerül sor, hiszen a Kúria a jogerős ítéletben vázolt tényállás alapján (és nem a bizonyítékok mérlegelésével és értékelésével) dönti el a jelenlegi gyakorlata alapján azt, hogy történt-e bűncselekmény vagy sem. (Olyan esetben mikor a felmentés a tényállás alapján helyes, akkor azt nem helyezi hatályon kívül akkor sem, ha az iratok alapján ez lenne az igazságos) Szóval az, hogy a felülvizsgálati eljárásban a terhelt terhére történő bizonyítékértékelés és eltérő ténymegállapítás a Be. 428. szakasz (1) bekezdése (és az ebben tovább érvényesülő Be. 352. szakasz 3. bekezdése szerint) szerint kizár, az arra utal, hogy az iratokat nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Be. 352. szakasz (3) bekezdés: "A másodfokú bíróság csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel, kivéve, ha az iratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat az (1) bekezdés b) pontja alapján felmenti vagy az eljárást megszünteti."

A Kúria gyakorlata szerint a terhelt anyagi jogszabálysértő felmentése esetén a vádlottat fel lehet menteni, de fordítva ha tévesen lett elítélve, akkor nem ítéltető el. [Be. 352. szakasz 3. bekezdés] A Kúria a tényállás alapjául szolgáló bizonyítékokat nem vizsgálja, mert a gyakorlata alapján a tényálláshoz kötve van, de így abszolút nem értem, hogy miért kell az iratokat figyelmen kívül hagyni, mikor a gyakorlata a Be. 352. szakasz (3) bekezdésére alapozott, ami azt zárja ki, hogy a bizonyítékokat a terhelt terhére értékelje a bíróság, de azt nem hogy a jogerős ítélet tényállása

alapján a felmentett terheltet elítélje a Kúria. {Ezt a Be. 428. szakasz 1. bekezdése zárja ki} És egyébként is ha kötve van a tényálláshoz, akkor teljesen felesleges lenne a Be. 352. szakasz (3) bekezdésében foglalt elvet a Be. 428. szakasz (1) bekezdésében tovább éltetni, hiszen a tényálláshoz kötöttség mentén kialakult gyakorlat folytán a Kúria eljárása során a jogerős ítélet tényállása adja a Kúria döntésének kereteit. **Ennek megfelelően mivel a Be. 428. szakasz (1) bekezdésében tovább él a Be. 352. szakasz (3) bekezdése, így a tényálláshoz teljes mértékben nincs kötve a T. Kúria. Mindez egyben azt is jelenti, hogy a terhelt téves elítélése esetén az iratok alapján felmentheti, amely maga után vonja, hogy a tényállás helyességét a Kúrián is vizsgálni kell.**

Álláspontom szerint az, hogy a jelenlegi gyakorlat szerint inkább a terhelt elítélése helyett hatályon kívül helyez a Kúria olyan esetben mikor a tényállás alapján a felmentett terhelt bűnösnek néz ki, rosszabb mintha a terhelt tényállás szerint bűncselekménye (de valójában az iratok szerint téves elítélése) esetén **az iratok alapján** felmentő döntést hozhatna.

Lényegében véleményem szerint a tévesen elítélt terhelt felmentése esetén az iratok alapján kell a Kúriának hoznia a felmentő döntést, melyet erősít hogy ha a tényálláshoz kötve lenne a Kúria, akkor teljesen felesleges lenne az iratokat érinteni, ha a terhelt a tényállás alapján nem követett el bűncselekményt. De mivel a Be. 428. szakasz (1) bekezdése alapján **iratokhoz kell nyúlni** ha felmentő döntést hoz a Kúria, akkor ez önmagában alátámasztja, hogy a tényállást felül kell bírálni. És ha csak anyagi jogi szempontból kellene ezt megtenni, akkor a Be. 428. szakasz (1) bekezdése kiüresedne [Bszi. 2. szakasz 2. bekezdés] abban a részében amely szerint az iratok alapján kell a Kúriának a döntést meghozni. Továbbá ha csak anyagi jogi szempontból kellene a tényállást vizsgálni, akkor felesleges az iratokat említeni, de ez mégis megtörtént a Be. 428. szakasz (1) bekezdésében.

A Kúria gyakorlata (tényálláshoz kötöttség) szerint: **az iratok szerint megalapozatlanul felmentett terhelt esetén a felülvizsgálati eljárásban nem lehetne hatályon kívül helyezni, ha a jogerős ítélet tényállása nem bűncselekményre utal, és az iratok szerint megalapozatlanul elítélt terheltet sem felmenteni nem lehetne, sem hatályon kívül helyezni a jogerős ítéletet, ha annak tényállása alapján az látszik, hogy a terhelt elkövetett valamit. [Be. 12. szakasz 1. bekezdés]**

Azt sem lehet állítani a fentebb kifejtett véleményem szerint, hogy a T. Kúria a (Be.) 423. szakasz (1) bekezdése alapján nem nyúlhat a (Be.) 428. szakasz (1) bekezdésében nevezett iratokhoz, és így a tényállás alapján tévesen felmentett terheltet nem tudná elítélni, ha a tényállás szerint kellene, és ezért lenne muszáj hatályon kívül helyezni! Ebben az esetben a T. Kúria az alsóbb fokú bíróság számára a hatályon kívül helyező döntése által, kötelező erejű döntést hozna arra vonatkozóan, hogy ítélje el a vádlottat, - még akkor is ha az iratok alapján valóban ártatlan - hiszen ekkor a tényállás állna a T. Kúria rendelkezésére, és a jogerős - de hatályon kívül helyezett ítéletet - hozó bíróság, a Kúria döntése alapján elítélné az adott terheltet, holott lehet hogy az iratellenesség vagy a téves ténybeli következtetés alapján hozta meg a terheltet korábban felmentő ítéletét, a másodfokú bíróság, amelynek tényállása bűncselekményre utal, de hibás ténybeli következtetés vagy iratellenesség folytán. És ha a korábban felmentett de a T. Kúria hatályon kívül helyező végzése alapján elítélt terhelt újra felülvizsgálati eljárást kezdeményezne akkor a T. Kúria a tényálláshoz kötöttség folytán az iratellenes vagy téves ténybeli következtetésen alapuló tényállás alapján a jogerős ítéletet helyben hagyja, akkor az annyit jelent,

hogy az ártatlanok elítélését is hagynia kellene a Kúriának, holott illet az Alkotmánybíróság 9/1992. (I.30.) AB határozata soha nem mondott ki.

Abban az esetben, ha a tényállás nem volt iratellenes vagy nem tartalmazott hibás ténybeli következtetést a fentiekkel ellentétben akkor a Kúria dupla munkát végez, és hosszadalmasabb az eljárás, amely megintcsak az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdését sérti.

Összességében nincs ésszerű oka tényálláshoz kötöttség mentén annak, hogy a felmentett terheltet a hibás ítéleti tényállás alapján nem lehet elítélni, mivel ha tényálláshoz kötöttség van, akkor nem kell bizonyítékot értékelni, így figyelmen kívül marad a Be. 352. szakasz (3) bekezdése.

A (Be.) 423. szakasz (1) bekezdése sem indokolhatja, hogy a (Be.) 428. szakasz (1) bekezdése által lefektetett rendelkezés ellenére az iratokat ne lehessen érinteni, másképpen a (Be.) 428. szakasz (1) bekezdése részben kiüresedne. A Kúria harmadfokú eljárásra vonatkozó eseti döntései szerint, ellentétes első és másodfokú döntés esetére, a fellebbezés joghatályosságát nem érinti, hogy a fellebbező fél a másodfellebbezésében anyagi jogszabálysértésre nem hivatkozik. Továbbá a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét - némi kivétellel - teljes terjedelmében felülbírálja. A felülbírálati terjedelem majdnem teljesen korlátozatlan. A felülvizsgálati eljárásban így vagylagosan a (Be.) 416. szakasz (1) bekezdés a.) és b.) illetve d.) pontja alapján nyújthat be a fél felülvizsgálati kérelmet. A felülvizsgálati kérelemben megjelölt pont jelöli ki a Kúria felülbírálati lehetőségének terjedelmét, de ahogy a harmadfokú eljárásban úgy a Kúria felülvizsgálati eljárása során is felülbírálható a jogerős ítélet amennyiben abban a (Be.) 416. szakasz (1) bekezdésének a.) pontjában foglalt rendelkezés megsértésére hivatkozik a felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél. A harmadfokú eljárásban is indokolni kell a fellebbezést, de ettől függetlenül ott is felülbírálja a harmadfokon eljáró bíróság az ítéletet, és nem utasítható el a fellebbezés, akárcsak a felülvizsgálati eljárásban a felülvizsgálati kérelem. [Be. 420. szakasz 2., 3. bekezdés, Be. 421. szakasz 2. bekezdés]

Amennyiben a felülvizsgálati kérelmet el lehetne utasítani, azért mert nem megfelelő módon, vagy nem felülvizsgálati okra hivatkoztak abban, az maga után vonná a (Be.) 423. szakasz (5) bekezdése kiüresedését, mely szerint hivatalból vizsgálja a T. Kúria az abszolút eljárási szabálysértéseket. De a (Be.) 420. szakasz (1), (2) bekezdése és a (Be.) 421. szakasz (2) bekezdése alapján fogalmilag kizárt elutasítani a felülvizsgálati kérelmet azért mert azt valaki nem tudja megfogalmazni.

Így a (Be.) 416. szakasz (1) bekezdés a.) pontja alapján benyújtott felülvizsgálati kérelmet a helyesbített tényállás alapján kell felülbírálni, amely során a két tényállás közötti különbség önmagában vezethet a (Btk.) 4. szakasz (1), (2) bekezdésének megsértéséhez, és megváltoztató döntés meghozatalához alapot jelent.

A (Be.) 416. szakasz (1) bekezdés b.) és d.) pontja alapján előterjesztett felülvizsgálati kérelem nem az anyagi igazságnak megfelelő döntés hiányát vitatja, így ilyen esetben már véleményem szerint nem kötelező a teljes terjedelemben történő felülbírálat. Bár a b.) pont esetében a büntetés kiszabása érdekében lehet hogy indokolt lenne a teljes felülbírálat.

További érvként előadom, hogy a tényálláshoz kötöttség esetén a (Be.) 416. szakasz (1) bekezdés a.) pontja szerinti felülvizsgálati kérelmek esetén a vádelv sérelme nem lenne korrigálható, a

(Be.) 416. szakasz c.) pontja ellenére így a törvényes vád keretein túlterjeszkedhetne a másodfokú bíróság. Emiatt a T. Kúria eljárása, mivel a tisztességes eljáráshoz való jog alapvető követelményének érvényesülését vizsgálni nem tudná, amely miatt a Kúriai út mellőzné a tisztességes tárgyaláshoz való jognak való megfelelés követelményét. Az EJEK és az Alkotmánybíróság tudomásom szerint több alkalommal hangsúlyozta, hogy ha az adott állam a rendes jogorvoslati fórumon felül, plusz jogorvoslati lehetőséget biztosít, akkor ezen jogorvoslati jog gyakorlása során eljáró bíróságnak az EJEK 6. Cikk (1) bekezdése így az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésének is meg kell felelnie, mely attól függ, hogy a tisztességes tárgyaláshoz való jog alapvető elvei érvényesülhetnek e vagy sem. {Dr. Grád András és Dr. Weller Mónika: Az Emberi Jogok Bizottságának Kézikönyve}

A (Be.) 258. szakasz (3) bekezdés f.) pontja alapján, a bíróság köteles számot adni a bizonyítási indítványok elutasításának okáról. A (Be.) 373. szakasz (1) bekezdés III. rész a.) pontja alapján, abszolút eljárási szabálysértésnek minősül az, ha a bíróság nem adta indokát annak, hogy az általa megállapított tényállást mely alapján a bűnösségre vont következtetést, milyen adatok alapján állapította meg.

A T. Kúria a felülvizsgálati eljárásban azt vizsgálja, hogy eleget tett-e az eljárás első és másodfokú bíróság e kötelezettségének, de a tényálláshoz kötöttség folytán csak annyit vizsgál, hogy meg lehet-e állapítani, hogy a bíróság mire alapította a vázolt tényállást.

A bizonyítási indítvány elutasításának indoklására vonatkozó hiány, nem abszolút eljárási szabálysértés, és felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható.

"Felülvizsgálatnak nincs helye, ha a bíróság az ítéletben elmulasztja a bizonyítási indítványok elutasításának az indokolását [Be. 258. § (3) bek. f) pont, 373. § (1) bek. III. a) pont, 416. § (1) bek. c) pont]." {BH+ 2009.11.482}

BH+ 2013.2.52 A bizonyítási indítvány elutasítása felülvizsgálatra okot adó eljárási szabálysértést nem valósít meg, mert a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, s az annak alapjául szolgáló bírói mérlegelés, - így a felvett bizonyítás hiánya vagy hiánytalan természete - vitássá nem tehető [Be. 373. § (1) bek. III. pont, Be. 423. § (1) bek., 416. § (1) bek. c) pont].

A T. Kúria szerint a tényálláshoz kötöttség folytán mindaz ami a jogerős ítéletben vázolt tényállás megállapításához vezetett nem vitatható, így az sem, hogy a bíróság a bizonyítási indítványok teljesítésének indokoltságát hogyan mérlegeli.

Álláspontom szerint, ha azt is a tényálláshoz kötöttség érinti ami nincs (ami a bizonyítási indítványok teljesítéséből lett volna nyerhető) akkor a bizonyítási indítvány elutasítása indoklásának elmaradása miatt nem felülvizsgálati ok. Hiszen csak a bűnösség megállapítását érintő kérdés ez esetben, hogy miért nem teljesített esetben kb 20 indítványból egyet sem az első, és másodfokú bíróság.

Ha meg mégsem felülvizsgálati ok, akkor ez arra utal, hogy a bizonyítási indítványok elutasítása nem esik a tényálláshoz kötöttség fogalma alá. Így az vizsgálható, a felülvizsgálat eljárásban, akár az elfogultságra hivatkozással összefüggésben.

B.) rész

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy – amennyiben a T. Főtitkár Úr befogadásra alkalmasnak találná az alkotmányjogi panaszom, akkor - **az Ügyrend 33. szakasz (1) bekezdése alapján**, - ha az előadó Alkotmánybíró Úr, hiányosnak, kiegészítésre, vagy kijavításra szorulóknak találná az alkotmányjogi panaszom, abban az esetben, - mielőtt a T. Alkotmánybíróság tanácsa elé terjesztené az indítványom elutasítására vonatkozó javaslatát, - hívjon fel arra, hogy a hiányokat, pótoljam, illetőleg a szükségesnek vélt kiegészítés, kijavítás megtételére, mivel előre nem tudhatom, hogy – ha és amennyiben az indítványt a T. Főtitkár Úr befogadja – az adott Alkotmánybíró Úr, meglátása szerint alkalmas lesz - e az indítvány, az érdemi alkotmánybíróági eljárásra.

Egyúttal utalni kívánok a T. Alkotmánybíróság alább ismertetett döntéseiben megfogalmazott elvekre, és ezekre tekintettel is kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság 3265/2014. (X.04.) AB határozat 19.)-20.) pontja alapján, - mivel az eljárás tisztességessége - a T. Alkotmánybíróság szerint is - az ügy összes tényezője alapján határozható meg, - szíveskedjen a T. Alkotmánybíróság érdemi eljárást folytatni az ügyemben.

„Egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”. [6/1998. (III. 11.) AB határozat]

„A tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye” [14/2004. (V. 7.) AB határozat]

„Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó alkotmányos követelmények vizsgálata érdemi alkotmánybíróági eljárást igényel, az Alkotmánybíróság az érdemi vizsgálat eredménye alapján válaszolhatja meg a bírói döntés alaptörvény-ellenessége kapcsán felmerült kételyeket.” {3265/2014. (X.04.) AB határozat 19.) pont}

„Az Alkotmánybíróság ezért úgy ítélte meg, hogy jelen alkotmányjogi panasz felveti a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét. Erre figyelemmel és az Ügyrend 31. § (6) bekezdését alkalmazva az alkotmányjogi panasz befogadásáról és az érdemi alkotmányossági vizsgálatról döntött.” 3265/2014. (X.04.) 20.) pontja}

Kérem továbbá a T. Alkotmánybíróság elnökét, dr. Sulyok Tamás Alkotmánybíró Urat, hogy az Abtv 50. szakasz (3) bekezdése és az Ügyrend 16. szakasz (4) bekezdésének h.) pontja alapján – vagy ha más mód, vagy lehetőség is akad, akkor az alapján is – tegye meg, hogy az alkotmányjogi panaszom, - ha azt a T. Főtitkár, Úr befogadásra alkalmasnak találja, - hogy az ügyet a teljes ülés elé terjeszti.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjen a támadott bírói döntésekben foglalt rendelkezések végrehajthatóságát felfüggszteni az Abtv. 61. szakasz (1) bekezdés b.) illetve c.) pontja és az Ügyrend 48. szakasz (1) bekezdése alapján, tekintettel a kiszabott büntetési költségére is, melyet jelenleg végrehajtatni szándékozik rajtam a Kecskeméti Törvényszék, - aki az eljárás során elfogult volt - a Kecskeméti Törvényszéki végrehajtóval. Erre tekintettel a létfenntartásom nehézségekbe ütközik jelenleg.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy az Ügyrend 55. szkaasz (1) bekezdése alapján szíveskedjen elrendelni, az ügy soron kívül történő elbírálását, ha arra lehetőség adódik.

A személyes adataim nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

Az Abtv. 53. szakasz (2) bekezdése alapján, a jelen alkotmányjogi panaszom, a Kiskunhalasi Járásbíróság előtt – ajánlott, tértivevényes küldeményként, - az Abtv. 30. szakasz (1) bekezdése és az Ügyrend 28. szakasz (1) bekezdése által meghatározott időben és módon – terjesztem elő, azzal, hogy közvetlenül az Alkotmánybíróságnak is megküldöm, a fenti módon.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben hiánypótlásra szorul az indítványom, akkor a IV/1954/1955/2017. számú számú eljárásokban kiadott felhívások szerint - megnevezve, hogy az indítvány mely része hiányos - szólítsanak fel a hiányok pótlására.

Kérem továbbá, hogy az indítványomat, a felhívott alapjogi sérelmek tekintetében, az alpontok szerint is, és összességükben is vizsgálja, hogy legalább részben alkalmas e az alkotmányjogi panasz eljárás megindítására.

██████████, 2018. 02. 25.

Tisztelettel:

Becze Viktor

:/I n d í t v á n y o z ó/: